Licence No. 331 dated 15th October 1935.

THE UNION CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE

ALWAYE

MARCH 1955

CONTENTS

		Page
1.	Editorial	i
2.	Gerard Manley Hopkins : A Poet in Modern Idiom – J. S.	1
3.	The Beacon Light—Saramma Luke, M. A.	14
4.	The Land Problem—K. R. K. Moorthy, Class II, Group I	15
5.	Probability—Thankamma Matthew, M. A. ...	18
6.	Heredity and Environment—O. M. Mathen, M. SC. ...	21
7.	Mother Earth – A. C. John, IV B. SC. (Physics) ...	25
8.	The Birthday Present—K. Jacob, M. A.	30
9.	Useless Information about Science and Scientists ...	34
10.	Professor Aravamuda Ayyanger—A. Tribute—Dr. K. C. Joseph	38
11.	Professor Aravamuda Ayyangar—A. Tribute —V. M. Ittyerah, M. A., B. Litt. (Oxon)	39
12.	Professor Aravamuda Ayyangar bids Farewell to the College	41
13.	Man—Victor or Vanquished ?—C. M. Kuruvilla, M. A., B. L.	43
14.	College Societies	47
15.	College Notes	51

1.	[illegible], ക്ലാസ്സ് ii, ഗ്രൂപ്പ് iii	1
2.	[illegible], ക്ലാസ്സ് iv ...	1
3.	[illegible], ക്ലാസ്സ് ii ...	6
4.	[illegible], ക്ലാസ്സ് i, ഗ്രൂപ്പ് i	8
5.	[illegible], ക്ലാസ്സ് ii ...	10
6.	[illegible], ക്ലാസ്സ് iii ...	13
7.	[illegible], ക്ലാസ്സ് ii, ഗ്രൂപ്പ് ii ...	13
8.	[illegible], ക്ലാസ്സ് i, ഗ്രൂപ്പ് iii	17
9.	[illegible], ക്ലാസ്സ് ii, ഗ്രൂപ്പ് i	18
10.	[illegible]	21
11.	[illegible]	22
12.	[illegible], ക്ലാസ്സ് iv	23
13.	[illegible] ...	28
14.	[illegible], ക്ലാസ്സ് ii, ഗ്രൂപ്പ് ii	31
15.	[illegible], ക്ലാസ്സ് i, ഗ്രൂപ്പ് i	31
16.	[illegible] ...	34
17.	[illegible], ക്ലാസ്സ് iv	39

1.	शादी के बाद	Viswanath.	1
2.	इंटरव्यू	M. A. Philip, III U. C.	4
3.	सच्चा प्रेम	R. Rajappan Unni, Class III, B. SC.	6
4.	भारत का कर्तव्य	K. E. Chandy, Class III, Eco.	7
5.	सभ्य कौन है ?	M. A. Philip, Class III, Physics.	8

OUR RETIRING EDITOR

Professor Aravamuda Ayyangar.

EDITORIAL

Our Educational Structure.

The reconstruction of our educational structure is one of the major tasks of renascent India. Though no finality has yet been reached, it may be taken as practically settled that the new set up will comprehend seven or eight years of basic education, four years of secondary education and a three year degree course. The Academic Council and the Senate of the Madras University at their meetings in October 1954 adopted the following proposals :—

(1) That the first Degree Course in the Faculties of Arts, Science, Oriental Learning and Commerce be of three years' duration.

(2) That those who have completed the Higher Secondary Course and reach the standard fit for University studies be eligible to join the first year of the three year Degree Course.

(3) That as a transitional measure those who have qualified for admission to University Courses of Study under the present School Leaving Certificate system be required to attend a Pre-University Course of one year before joining the three year Degree Course.

(4) That the Honours Course be of four years' duration subsequent to the Pre-University Course.

(5) That candidates who wish to join the professional courses in the Faculties of Medicine, Engineering, Veterinary Science, Agriculture, etc. be required to undergo a pre-professional course of one year subsequent to the Pre-University Course.

(6) That this pre-professional course should be such as would lead in an integrated manner to the professional studies required for the particular branch.

It may be presumed that the above scheme of reorganization will be adopted by all Universities, as it derives its inspiration from the Government of India and its initiative from the Inter-Universities Board. There is no doubt much to be said in favour of a three year degree course. As the Secondary Education Commission observe in their Report, "At present, both in the Junior Intermediate Class and in the Junior B. A. Class, much time is lost in trying to adjust and re-orient the students to the new institution and the new courses taken by them as well as to the change in the methods of study. The abolition of a separate Intermediate stage and of

the Intermediate examination and the institution of a three year degree course would undoubtedly lead to a considerable saving of time and a better planning of educational programmes and activities during the three year degree period. The Intermediate examination is also a handicap because it breaks up the continuity of the College Course and makes a proper planning for the Degree Course difficult." The abolition of the Intermediate is, however, fraught with serious potentialities. The Intermediate is a milch cow, and few colleges can survive its exit. But finance is not the only stumbling block. The Intermediate may be neither fish nor flesh but it has served more or less efficiently as a preparation for the University. An additional year in the High School can never adequately fulfil this purpose unless there is a miraculous transformation in our High Schools in regard to personnel and equipment. We are afraid that unless the Pre-University class is allowed to be run permanently under the auspices of colleges the material entering the university will be of poor quality. But such an arrangement would militate against the objective of making secondary education complete in itself and sufficient for employment. So whereas in the past the University dominated the school, the whirligig of time has brought in its revenges, and the interests of University education are evidently going to be subordinated to those of Secondary education.

Examinations.

It is gratifying to note that our Universities are becoming alive to the need for a complete overhaul of our present examination system, recognized as one of the worst features of our educational organization. "An unsound examination system," says the Radhakrishnan Commission Report, "continues to dominate instruction to the detriment of a quickly expanding system of education. In our visits to the universities we heard from teachers and students alike the endless tale of how examinations have become the aim and end of education, how all instruction is subordinated to them, how they kill all initiative in the teacher and the student, how capricious, invalid, unreliable and inadequate they are, and how they tend to corrupt the moral standards of University life.....We are convinced that if we are to suggest one single reform in University education it should be that of the examinations." It is generally agreed that the tyranny of a single examination with all its caprices and vagaries should go and in declaring a student a pass or a failure due account must be taken not merely of his performance at the final examination but of his general record. At a symposium in Hyderabad on the subject it was pointed out that the present system should be gradually replaced by a system which brought out "the integrated personality of the student." The Vice-Chancellor Dr. Bhagavantam stated that a major defect in the present system was that it put a premium on crammed work, it encouraged reliance on guide books, and it was merely a test of the ability of a student to retain a certain amount of knowledge for a specific period. One of the

suggestions put forward was that the practice of assigning marks should be given up and candidates should be classified under broad grades. Another was the effective implementation of the tutorial system. The main criterion, according to one of the speakers, was not that the student should be able to disgorge memorised information but that he should be able to deliver the goods when he entered life.

Living conditions of Students.

A sample survey of the living conditions of undergraduates in Calcutta undertaken by a team of experts has revealed appalling conditions. It has brought to light that out of a student population of 43,000 as many as 18,500 are undernourished, 14,600 reach a level of nutrition which is moderate, and only 9,900 achieve a satisfactory level. 13,000 students came from families where the *per capita* income is less than Rs. 30 per month, and 14,000 from families where the income ranged from Rs. 30 to Rs. 50 a month. The former class live below the subsistence level and the latter on the margin. Only 43 per cent of the students were able to buy books; the majority of the others borrowed, but even this was beyond the reach of 12 per cent. It is no wonder that 12,900 students expressed their willingness to give up their studies in favour of jobs. The Vice-Chancellor has demanded a conference of representatives of Government and the University to draw up a plan to mitigate these conditions. In his view, West Bengal immediately needs eight new colleges, and he urges that Government should contribute Rs. 100 per student to a college which agrees to reduce its admission and improve teaching arrangements in accordance with the plan to be approved by Government and the University.

OUR PRIME MINISTER

By M. P. Joseph
(Class II, Group II)

സ്വാഗതം

ബി. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ നായർ,
ക്ലാസ്സ് ii, ഗ്രൂപ്പ് iii,
(മൈനാകത്തിൻ......രീതി)

ആഗതമായീപ്പൊന്നുഷസ്സിനു
സ്വാഗതം നമ്മളോതുക.
ശോകകലുഷതിമിരപൂരിത-
ഭീകരയായ യാമിനി.
പോകുവാൻ വെമ്പി നില്പൂ ; പുതുകാന്തി-
ക്രീഡിക്കുന്ന മനോജ്ഞമായ്.
പാദപങ്ങളിൽ പക്ഷികൾ പാട്ടു-
പാടീടുന്നത്ര കൗതുകം.

വാടിയിൽ സുമരാജിവണ്ടിനെ-
മാടിമാടി വിളിക്കുന്നു.
എത്തുമിപ്പോൾ കിഴക്കൻമാമല-
മസ്തകത്തിൽ പകലവൻ.
നിദ്രവിട്ടെഴുന്നേല്പിൻ വേഗ-
മുദസംനിറഞ്ഞവരേവരും ;
ആഗതമായിപ്പൊന്നുഷസ്സിനു-
സ്വാഗതം നല്കിടേണ്ടയോ!

ഷേക്സ്പിയർ നാടകങ്ങളിലൂടെ

— എം. ഫ്രാൻസിസ്, —

(Class iv, Philosophy)

ഭാരതീയസാഹിത്യത്തിൽ കാളിദാസനുള്ള സ്ഥാനമോ അതിലുപരിയോ ആണ് ഇംഗ്ലീഷുസാഹിത്യത്തിൽ ഷേക്സ്പിയറിനുള്ളത്. ലോകം ഇന്നുവരെ കണ്ടിട്ടുള്ളതിൽ വെച്ചു ഏറ്റവും പ്രഗത്ഭനായ നാടകകൃത്താണ് അദ്ദേഹം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാടകങ്ങളോളം പ്രസിദ്ധി ആർജിച്ച കൃതികൾ വിശ്വസാഹിത്യം മുഴുവൻ തിരഞ്ഞാലും വിരളമായേ കണ്ടെത്തുകയുള്ളൂ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഒരു നാടകം വായിക്കാനെടുത്താൽ നാം അറിയാതെതന്നെ അതിൽ ആണ്ടു മുഴുകിപ്പോകും. അത്രമാത്രം ആകർഷണശക്തിയാണ് അവ ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്. ആ നാടകാന്തരീക്ഷത്തിലേക്ക് നാം ചിലപ്പോൾ മെല്ലെ മെല്ലെ ആയിരിക്കും വഴുതിവീഴുന്നത്. പലപ്പോഴും വായന തുടങ്ങുമ്പോഴേക്കും നാം അറിയാതെ അതിൽ മുഴുകിക്കഴിയും. ഏതായാലും ഒരു കാര്യം പരമാർത്ഥമാണ്, വായന തുടങ്ങിയാൽ അതു തീർക്കാതെ നമുക്കു പുസ്തകം അടച്ചുവെയ്ക്കാൻ തോന്നുകയില്ല. വായനക്കാരനെയും എഴുത്തുകാരനുള്ള ഒരാളും ഉണ്ടല്ലോ, അതാണ് ഷേക്സ്പിയർ നാടകങ്ങൾ ചെയ്യുന്നത്. അദ്ദേഹം നമ്മെ ഓരോ അത്ഭുതലോകത്തിലായിരിക്കും ഓരോ നാടകത്തിലും കൊണ്ടെനിറുത്തുക. നാം ആ അത്ഭുതലോകത്തിലെത്തുന്നതുവരെ നമുക്കതിനെപ്പറ്റി യാതൊരു ഊഹവും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. എന്നിട്ട് അതിലെ വിശേഷതകൾ ഓരോന്നും വ്യക്തമായി നമ്മെ കാട്ടിത്തരുമ്പോൾ നാം അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോകും. അവയെല്ലാം യഥാർത്ഥമായി നമുക്ക് അനുഭവപ്പെടുകയില്ലെങ്കിലും ആ അവസരത്തിൽ അതേപ്പറ്റി മിണ്ടാൻപോലും നാം ധൈര്യപ്പെടുകയില്ല. അത്രമാത്രം യഥാർത്ഥ്യപ്രതീതിയോടെയായിരിക്കും അവ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. എങ്കിലും ഒരു പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അദ്ദേഹം മറ നീക്കിക്കാണിക്കുന്ന സത്യം ആ അവസരത്തിലേ ഏറ്റവും പൂർണ്ണവും

വിശ്വസനീയവും ആയ യഥാർത്ഥ്യമായി നമുക്ക് അനുഭവപ്പെടും. അതിലാണ് ആ കലാവിദഗ്ദ്ധന്റെ അത്ഭുതകരമായ അറിവ് പ്രകടമാകുന്നത്. അദ്ദേഹം എഴുതുന്ന ഓരോ വരിയും അതിനു മുൻപ് പറഞ്ഞുവെച്ച ആശയത്തിന്റെ സ്പഷ്ടവും ഏറ്റവും ആയ വിശദീകരണമായിരിക്കും. അവയെ ഒന്നുകൂടി ഉറപ്പിച്ചു പ്രതിഷ്ഠിക്കാനാവിരിക്കും പിൻതുടരുന്ന വാക്കുകൾ പ്രയോജനപ്പെടുക. വായനക്കാർ കാണാതെ പോകുവാൻ യാതൊന്നും അദ്ദേഹം അനുവദിക്കാറില്ല. അത്രമാത്രം വ്യക്തമായ സൂചനകളാണ് ഓരോന്നിനെപ്പററിയും അദ്ദേഹം നൽകുന്നത്. ജീവസ്സുററ തുടിക്കുന്ന രംഗങ്ങളിലെ വികാരഭാവങ്ങൾ അല്പംപോലും ചോർന്നുപോകാത്തരീതിയിൽ അവയെ ചെത്തി മിനുക്കിയ വാക്കുകളിലാണ് അദ്ദേഹം ചിത്രപ്പെടുത്താറ്. ആ വാക്കുകൾ അങ്ങനെ മിന്നിത്തിളങ്ങുന്നതു കണ്ണും. ലോകം എങ്ങനെയായിരിക്കുന്നു, അങ്ങനെ തന്നെയാണ് അദ്ദേഹം അതിനെ സ്നേഹിച്ചത്. അതിനാലാണ് അതിനെ പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കാനും അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞത്. അതിനാൽ തന്നെയാണ് അതിനെ പൂർണ്ണമായും, വ്യക്തമായും അതിന്റെ വിശദാംശങ്ങളോടും, നമ്മിലേക്ക പകർന്നുതരാനും അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞത്. ആ നാടകങ്ങളിൽ എന്തെല്ലാം സംഭവിക്കുമെന്നു കരുതുമോ, അതെല്ലാം തന്നെ സംഭവിക്കുന്നു. അവ സംഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ "അതു വേണ്ടായിരുന്നു" എന്നു നമുക്കു പറയുവാൻ തോന്നുകയില്ല. ഷേക്‌സ്‌പിയറുടെ കഥാപാത്രങ്ങൾ പോലും വിശ്വസനീയതയിൽ ഉറച്ചു നില്ക്കുകയാണ്. ആ ഹാംലെററിനെയോ ഫാൾസ്റ്റാഫിനെയോ മറെറാരിടത്തും നമുക്കു കണ്ടെത്താൻ കഴിയുകയില്ല. നാം കണ്ണുകൊണ്ടവരെ കാണുന്നു, അവരുടെ വാക്കുകൾ ചെവികൊണ്ടു കേൾക്കുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ മനസ്സുകൊണ്ടു അവരെപ്പററി അനുമാനിച്ചോ ചിന്തിക്കാം. അതിലാണ് അവരുടെ മഹത്വം ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്. ജീവിതത്തിന്റെ വൈവിദ്ധ്യത്തെയും വൈരുദ്ധ്യത്തെയും പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കുകയും മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ മലിനതയും ശ്രേഷ്ഠതയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വൈരുദ്ധ്യഭാവത്തെ അതിന്റെ അഗാധതയിലേക്കിറങ്ങി വിശകലനംചെയ്തു പഠിക്കുകയും അതിന്റെ വിശദാംശങ്ങൾക്കനുസരിച്ച തന്റെ ഭാഷകൊണ്ട് ശബ്ദിക്കുന്ന കഥാപാത്രങ്ങളിൽക്കൂടി ശബ്ദതല്പ്രതിഷ്ഠ നൽകുകയും ചെയ്ത ആ അതുല്യ കലാകാരൻ തന്റെ നാല്പതോളംവരുന്ന നാടകങ്ങളിലൂടെ വിശ്വസാഹിത്യത്തിനു അനർഘമായ സംഭാവനയാണ് നൽകിയിട്ടുള്ളത്. ആവർത്തിച്ചുള്ള വായനയിൽ ഓരോ പുതിയ സൌന്ദര്യം കണ്ടെത്താൻ കഴിയുന്ന ആ നാടകങ്ങൾ കവിഞ്ഞുവരുന്ന ആർത്തിയോടെ ഇനിയുള്ള തലമുറകൾ പേർത്തും പേർത്തും വായിക്കുമെന്നുനമുക്കുറപ്പിച്ചു പറയാൻ കഴിയും.

പതിനാറാംനൂററാണ്ടിലെ ഇംഗ്ലീഷ് നാടകവേദിയിലേക്ക ഒരു നടൻ, കഥാകൃത്ത്, നാടകക്കമ്പനിയുടമസ്ഥൻ എന്നീ നിലയിലേന്ന വില്യം ഷേക്സ്പിയർ കാലെടുത്തുകുത്തിയത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാടകങ്ങളെപ്പററി വാല്യങ്ങൾതന്നെ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരുകാര്യം വ്യക്തമാണ്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉയർന്ന ഭാവനയേക്കാളും പരന്ന വായനയേക്കാളും മികച്ചുനിന്നതു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതാനുഭവങ്ങളായിരുന്നു. നിസ്സാരകാര്യങ്ങളും കാര്യഗൗരവമുള്ള സംഭവങ്ങളും ഒരുപോലെ എടുത്തു തന്റെ നാടകത്തെ മഹത്തരമാക്കുവാൻ പോകുന്നവിധം ഒരു പ്രശസ്തനായ നാടകകൃത്തിനുമാത്രം ചേർന്ന അതിസൂക്ഷ്മമായ ഏകാഗ്രതയോടെ വേണ്ടരീതിയിൽ എടുപ്പിക്കുന്ന അത്ഭുതമായ കഴിവാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിമുദ്ര. മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ വൈരുദ്ധ്യം ജീവിതത്തെ മാററിമറിക്കുന്ന രീതി അദ്ദേഹം പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. വിവേകവും വികാരവും തമ്മിലുള്ള അനന്തമായ മത്സരമാണ് വികാരഭാവചിത്രത്തിൽ അദ്ദേഹം ക്രോഡീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. വിവേകത്തെ വികാരത്തിന്റെ മൂടൽമഞ്ഞു മൂടുമ്പോൾ ഉൽഭൂതമാകുന്ന ജീവിതത്തകർച്ച അദ്ദേഹം പലയിടത്തും വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. തന്റെ കഥാപാത്രങ്ങളുടെമേലിൽ അദ്ദേഹം യാതൊരു നിയന്ത്രണവും ചെലുത്താറില്ല. അവരെ, അവരുടേതായ രീതിയിൽ സ്വതന്ത്രമായി ജീവിക്കുവാനും സംസാരിക്കുവാനും അനുവദിച്ചിരിക്കുയാണ്. നമ്മുടെ മൂർത്തീകരണങ്ങളായ് ചിലരോടൊപ്പം തിന്മയെ അവതരിപ്പിക്കുവാനും അദ്ദേഹം മടിക്കാറില്ല. ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ വൈവിദ്ധ്യവും വൈരുദ്ധ്യവും നാടകത്തിലാവിഷ്കരിക്കുവാൻ യാതൊരു സന്മാർഗ്ഗനിയമങ്ങളെയും അദ്ദേഹം ഭയപ്പെട്ടില്ല. അദ്ദേഹം യാതൊന്നിന്റെയും വക്താവോ, പ്രചാരകനോ ആയില്ല: തന്റെനാടകത്തിൽനിന്നു എന്തും അതിന്റെ മുഖവിലയിൽത്തന്നെ വായനക്കാർ എടുത്താൽമതിയെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മതം.

എലിസബത്തൻ നാടകവേദിയിൽ നൂതനങ്ങളായ പല പരിഷ്കാരങ്ങളും വരുത്തിക്കൊണ്ടാണ് ഷേക്‌സ്‌പിയർ രംഗത്തിറങ്ങിയത്. അന്നത്തെ നാടകവേദിയുടെ പരിമിതികൾ അദ്ദേഹത്തെ ഏറെ വീർപ്പുമുട്ടിച്ചിരുന്നു. അതിനു തെളിവാണ് ഹാംലെററിലെ നാടകസംഘത്തിന്റെ ഇംഗിതങ്ങൾ. പ്രേക്ഷകരുടെ അഭിരുചി ശരിക്കറിഞ്ഞ് അവർ ആസ്വദിക്കുവാൻ പററിയവയും അതോടൊപ്പം 'കൊട്ടാരം' രസിക്കുന്നതുമായ നാടകങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി അദ്ദേഹം എഴുതിവിട്ടു. കലാസ്വാദനത്തിൽ ഏതു നിലയിൽ നില്ക്കുന്നവർക്കും രസിക്കുന്ന നാടകങ്ങളായിരുന്നു അവ മിക്കതും. മെലോഡ്രാമാ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവർക്ക് അതീവ രസകരമായിരിക്കും ഹാംലെററും ഒഥല്ലോയുംമററും. എന്നാൽ അതിനപ്പുറം ഒന്നാന്തരം സ്വഭാവചിത്രങ്ങളാണ് അവ ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്. പ്രേക്ഷകരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതോടൊപ്പം ആത്മസംതൃപ്തിയേയും അദ്ദേഹം ലക്ഷ്യമാക്കിയിരുന്നു. തന്റെ പ്രതിഭയും വാസനയും ഭാവനയും മാത്രം സൃഷ്ടിച്ചെടുത്ത നാടകങ്ങളാണ് ഹാംലെററും കിംഗ്‌ലിയറുംമററും. നാടകവേദിയിൽ ഒന്നിനൊന്നു പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തുന്നതിനോടൊപ്പം നാടകത്തിൽ ഒരു കാവ്യശൈലിക്കുതന്നെ അദ്ദേഹം വിത്തു പാകുകയുണ്ടായി. ഏതൊരു മഹാകവിയേക്കാളും വിശാലമായ ഭാവനയാണ് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നത്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാടകങ്ങളെ പൊതുവെ മൂന്നായി തരംതിരിക്കാം. ട്രാജഡി, കോമഡി, ചരിത്രനാടകങ്ങൾ. വ്യക്തമായ അതിരിട്ടുള്ളവയല്ല ഇങ്ങനെ തരംതിരിക്കുന്നതു പലപ്പോഴും അപ്രധാനമാണ്. ഒന്നാന്തരം ട്രാജഡികളും കോമഡികളും അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പലതിലും ട്രാജഡിയുടെയും കോമഡിയുടെയും അംശങ്ങൾ തിളങ്ങിനില്ക്കുന്നതു കാണാം. പിന്നെ ചരിത്രനാടകങ്ങൾ എന്നു പറയുന്നതും പൂർണ്ണമായി ശരിയായിരിക്കയില്ല. കാരണം അവയിലെ കഥാതന്തു യഥാർത്ഥ ചരിത്രവസ്തുതകളല്ല. ഹോളിൻഷെഡിന്റെ 'ക്രോണിക്കിൾസും'മററും പരിശോധിച്ച് ചരിത്രത്തിന്റെ ഏടുകളിൽനിന്നും കഥയ്ക്കാവശ്യമായ വസ്തുശകലങ്ങൾ ശേഖരിച്ചെങ്കിലും അവയെ അതേപടി നാടകമാക്കുവാൻ അദ്ദേഹം തുനിഞ്ഞില്ല. കലാരൂപപ്രായമായ ആഖ്യാനങ്ങളിൽ ഉചിത പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തിയാണ് അദ്ദേഹം നാടകം രചിച്ചത്. ചരിത്രവസ്തുതകളുടെ ചില ചില അംശങ്ങൾ അവിടവിടെ കാണാം എന്നല്ലാതെ ചരിത്രം പഠിക്കുവാൻ വേണ്ടി ഷേക്‌സ്‌പിയർ നാടകങ്ങളെ തേടുന്നതു അബദ്ധമായിരിക്കും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ചില നാടകങ്ങളിൽക്കൂടി ഒരു കിളി പറക്കുന്ന വേഗതയിൽ ഒന്നു കടന്നുപോവാൻ ഞാൻ നിങ്ങളെ കൂട്ടിനു വിളിക്കുന്നു.

റിച്ചാർഡ് രണ്ടാമൻ മുതൽ മൂന്നാമൻ വരെയുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് ചരിത്രത്തെ ഉപജീവിച്ചാണ് അദ്ദേഹം തന്റെ ആദ്യകാല നാടകങ്ങളെഴുതിയത്. അന്നു ജീവിച്ചിരുന്ന പല നാടകകൃത്തുക്കളുടേയും നാടകരീതിയാണ് അന്നത്തെ മിക്ക നാടകങ്ങളിലും അദ്ദേഹം അനുകരിച്ചത്. Henry IV അതിനു തെളിവാണ്. Richard II and III എന്നീ നാടകങ്ങൾ മാർലോവിനെ അനുകരിച്ച ചരിത്രത്തെയും ട്രാജഡിയേയും കൂടിയിണക്കിയവയാണ്. സമകാലീന നാടകകൃത്തുക്കൾ അവലംബിച്ചിരുന്ന നാടകരീതിയെ കടത്തിവെട്ടിക്കൊണ്ടു ചരിത്ര വസ്തുതകളോടൊപ്പം കോമിക് രംഗങ്ങളെ കൂട്ടിയിണക്കിക്കൊണ്ടു രചിച്ച ഒരു നാടകമാണ് Henry IV. അതിലെ ഫാൾസ്റ്റാഫിന്റേയും കൂട്ടുകാരുടേയും രംഗങ്ങൾ ഒന്നാന്തരം കോമിക്കിന് ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. എന്നാൽ Henry V എന്ന ചരിത്ര നാടകത്തിൽ ഫലിതരംഗങ്ങളെ ചേർക്കാതെ ഏതാണ്ട് കാർഗൗരവമായ രീതിയിലാണ് ഷേക്സ്പിയർ

കഥാതന്തുവിനെ കൈകാര്യം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ഇങ്ങനെ ചരിത്രവസ്തുതകളെ ഉപജീവിച്ച് അദ്ദേഹം എഴുതിയ നാടകങ്ങളിൽ ഒരു വൈവിദ്ധ്യം കാണാനുണ്ട്. ചില ചരിത്ര നാടകങ്ങൾ ട്രാജഡികളും ചിലത് കോമഡികളും ആണ്. പലതിലും ട്രാജഡിയുടേയും കോമഡിയുടേയും സങ്കലിത ഭാവം പ്രകടമാണ്. അതിനാൽ അവ ഏതിനത്തിൽ പെടുന്നു എന്ന വ്യക്തമായി പറയുക എളുപ്പമല്ല. ഒരു തികഞ്ഞ കോമഡിയായ Love's Labours Lost, ഒരു റൊമാന്റിക് കോമഡിയായ The Two Gentlemen of Verona, The Comedy of Errors, Taming of the Shrew മുതലായവ എഴുതിക്കിട്ടിയ അനുഭവപാഠത്തിൽ നിന്നും ഉയിർക്കൊണ്ട ഒരൊന്നാന്തരം കോമഡിയാണ് A Midsummer Night's Dream. ഷേക്സ്പിയറുടെ ഏറ്റവും മികച്ച കോമഡി അതുതന്നെയെന്നും അഭിപ്രായമുണ്ട്. അതിലെ റൊമാന്റിക് ഉള്ളടക്കവും കെട്ടുകഥാസ്വഭാവവും എല്ലാംകൂടി വിശ്വസാഹിത്യത്തിലെ ഏറ്റവും മികച്ച കോമിക് നാടകങ്ങളിൽ ഒന്നായി അതിനെ ഉയർത്തുന്നുവെന്ന നിസ്സംശയം പറയാവുന്നതാണ്. അതുപോലെ മറ്റൊന്ന് അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടില്ല. കാരണം അതുപോലെ മറ്റൊന്ന് സാദ്ധ്യമല്ല. അതിൽ, അതിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ തന്നെ അദ്ദേഹം എത്തിയിട്ടുണ്ട്. ആ നാടകത്തോടൊപ്പം റൊമാന്റിക് കോമഡിയെപ്പറ്റി കൂടുതൽ വിപുലമായ സങ്കല്പങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായതിന്റെ ഫലമാണ് Much Ado About Nothing, As you like it, Twelfth Night എന്നീ പ്രഖ്യാത നാടകങ്ങൾ. അവയിൽ ചില പുതിയ നാടക സംവിധാന രീതികൾ അവതരിപ്പിച്ചു എന്നതിൽ മാത്രമല്ല നല്ല മിഴിവുള്ള ചില കഥാപാത്രങ്ങളെ നമുക്കു നൽകി എന്നതിലാണ് ഷേക്സ്പിയർ നമ്മുടെ ആദരവു തട്ടിയെടുക്കുന്നത്. കരുണരസം അവിടവിടെ മെല്ലെ തലപൊക്കുന്ന As you like it നമ്മെ ഏറെ ആകർഷിക്കുവാൻ പോന്നതാണ്. ബെനഡിക്കിന്റെയും ബിയാട്രീസിന്റെയും നർമ്മോക്തികളില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ Much Ado About Nothing കുറെ ഏറെ കാലുഷ്യഗൗരവമിയലുന്ന നാടകം എന്ന നിലയിൽ തരം താഴുമായിരുന്നു. റൊമാന്റിക് കോമഡിയുടെ സദ്ഗുണങ്ങളും തികഞ്ഞ ഒരൊന്നാംതരം നാടകമാണ് Twelfth Night. അതിന്റെ ഭംഗി പറഞ്ഞറിയിക്കുവാൻ പ്രയാസം. ആ ഭാവതാരള്യത്തിന്റെയും പൊട്ടിച്ചിരിയുടേയും ഇടയിൽ ഉയർന്നു നിൽക്കുന്ന മാൽവോളിയോ എന്ന ആ കഥാപാത്രത്തെ ഷേക്സ്പിയറുടെ പ്രതിഭയ്ക്കല്ലാതെ മറ്റാർക്കും സൃഷ്ടിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. The Merchant of Venice ന്റെ ആകർഷകത്വം—അതൊന്ന വേറെ തന്നെയാണ്. All's Well That Ends Well; Measure for Measure, എന്നീ റൊമാന്റിക് കോമഡികൾ ഷേക്സ്പിയറുടെ പ്രസിദ്ധിപെറ്റ മറ്റു രണ്ടു നാടകങ്ങളാണ്. The Winter's Tale-ലെ നാട്ടിൻപുറരംഗങ്ങൾ അതീവ ഹൃദയഹാരിയാണ്. എല്ലാംകൊണ്ടും പുതുമ തുളുമ്പുന്ന ഒരു നാടകമാണ് 'The Tempest'. അതിലെ പ്രോസ്പെറോയുടെ അത്ഭുതശക്തികളും മന്ത്രവാദങ്ങളും നമ്മെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തുമ്പോൾ മിറാണ്ടയുടെയും ഫെർഡിനാൻഡിന്റെയും പരസ്പരപ്രണയം അനവദ്യസുന്ദരം ചമയ്ക്കുന്ന ഒരത്ഭുതലോകത്തിലേയ്ക്കു നമ്മെ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടു പോകും. 'മന്മഥ കഥാഗന്ധം ഗ്രഹിക്കാത്ത ബാല'യ ശകുന്തളയ്ക്കു പ്രഥമ വീക്ഷണത്തിൽ ദുഷ്യന്തനിൽ ഉണ്ടാകുന്ന അനുരാഗത്തെ എത്രമാത്രം ഹൃദ്യതയോടെയാണോ കാളിദാസൻ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്, അതിനേക്കാൾ എത്രയോ മടങ്ങു ആസ്വാദ്യമായാണ് അന്നോളം തന്റെ അച്ഛനെയല്ലാതെ മറ്റൊരു പുരുഷനേയും കണ്ടിട്ടില്ലായിരുന്ന 'പ്രകൃതിയുടെ പൈതലായ' മിറാണ്ടയ്ക്കു ഫെർഡിനാണ്ടിൽ ഉണ്ടായ സ്നേഹവികാരത്തെ ഷേക്സ്പിയർ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. അവിടെ കാളിദാസൻ ഷേക്സ്പിയറുടെ അടുത്തെങ്ങും എത്തുന്നില്ലെന്ന വേണം പറയുവാൻ.

ചരിത്രനാടകങ്ങളായ Richard II, III എന്നിവയിൽ കണ്ട ഷേക്സ്പിയറുടെ ട്രാജഡി എഴുതുന്നതിലുള്ള വൈഭവം വിജയമകുടം ചൂടിയതു അദ്ദേഹം തന്റെ അന്ത്യകാലത്തോടടുപ്പിച്ചെഴുതിയ Hamlet, Othello, Macbeth, King Lear, Antony and Cleopatra എന്നീ അഞ്ചു

ഉച്ചപ്രശസ്തമായ ദുരന്ത നാടകങ്ങളിലാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ മികച്ച ദുരന്തനാടകങ്ങൾക്കെല്ലാം പൊതുവായി ചില പ്രത്യേകസ്വഭാവങ്ങളുണ്ട്. എല്ലാ നാടകങ്ങളിലും തന്നെ അല്പസ്വല്പം വൈകല്യങ്ങൾ ഉള്ള പുണ്യാത്മാക്കളെയാണദ്ദേഹമവതരിപ്പിക്കുന്നത്. അവരെപ്പോഴും തന്നെ ശരിക്കല്ലെങ്കിൽ മറ്റാരിലൂടെ അപകടങ്ങളിൽ വന്നുവീഴുന്നുണ്ട്. അവരുടെ പ്രവൃത്തികൾ അവരുടെ തന്നെ ഭാഗധേയം കുറിക്കുന്നു. എന്നതിനപ്പുറം ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ തന്നെ ഗതിയെ മാറ്റി മറിക്കുന്നു. പ്രധാന കഥാതന്തുവിനെ ഈ നിലയിൽ നിറുത്തിയിട്ട്, കലാസ്വാദനത്തിൽ ഏതു പടിയിൽ നിൽക്കുന്നവനും രസിക്കുവാൻ പറ്റിയവിധത്തിലാണ് അതിനെ വൈവിദ്ധ്യപൂർണ്ണമായ വിവിധ സംഭവങ്ങളിലൂടെ അദ്ദേഹം വികസിപ്പിച്ചെടുക്കുന്നത്. മെലോഡ്രാമ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവർക്കു ഹാംലെറ്റിലെ കൊലപാതകവും, ആത്മഹത്യയും, ഭൂതവും മറ്റും കൂടിച്ചേർന്ന കഥാതന്തു നന്നേ രസിക്കും. എന്നാൽ മറ്റുള്ളവരെ തികച്ചും ആകർഷിക്കുവാൻ പോന്നവയാണ് അതിലെ സ്വഭാവ ചിത്രണങ്ങൾ. സദാസമയവും വിഷാദമൂകനായി ആത്മാവിലേയ്ക്കു തലയും തിരുകി നടക്കുന്ന, തികച്ചും ബുദ്ധിമാനായ ആ ഡെന്മാർക്കിലെ രാജകുമാരന്റെ സ്വഭാവ ചിത്രണത്തിലൂടെ മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ ചിന്താപരതയും കർമ്മ സ്വഭാവവും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വൈരുദ്ധ്യഭാവത്തെ എത്ര വ്യക്തമായാണ് ഷേക്സ്പിയർ നമുക്കു കാണിച്ചുതരുന്നത്! ഹാംലെറ്റിനെ ആദ്യമായിട്ടും അവസാനമായിട്ടും അതിന്റെ എല്ലാ പൂർണ്ണതയോടെയും അദ്ദേഹം ചിത്രപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞു. അനുകരണം പരാജയത്തിലവസാനിക്കുന്ന ഒരു പാത്ര സൃഷ്ടിയാണത്. ഷേക്സ്പിയർക്കല്ലാതെ അങ്ങനെ ഒന്ന് സൃഷ്ടിക്കുവാനും സാദ്ധ്യമല്ല. ഹാംലെറ്റിനെപ്പോലെ തന്നെ ഇയാഗോ ഒന്ന മാത്രമേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളൂ. അതു ഷേക്സ്പിയറുടെ 'ഒഥല്ലോ'യിലാണ്. ഒഥല്ലോ ഒന്നു വായിച്ചിട്ടുള്ളവർക്ക് എന്നെന്നും ഒരു പേടിസ്വപ്നമായിരിക്കും ഇയാഗോ. എല്ലാ ഹീനകൃത്യങ്ങളുടേയും മൂർത്തീകരിച്ച രൂപമായ ലേഡി മാക്ബത്തിനെ, "മാക്ബത്ത്" ഒന്നു വായിച്ചിട്ടുള്ളവർ എളുപ്പം മറക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. എങ്കിലും ഹാംലെറ്റിനോളം മികച്ച ഒരു ട്രാജഡിയല്ല 'മാക്ബത്ത്' എന്നു സമ്മതിക്കണം. ദുരന്തനാടകങ്ങളിലെ ഇതിഹാസം എന്നു പലരും അഭിപ്രായപ്പെടുന്ന 'കിംഗ് ലിയർ' ഹാംലെറ്റിനോടൊപ്പം പ്രസിദ്ധിയാർജ്ജിച്ച മറ്റൊരു നാടകമാണ്. നാടകം അഭിനയിച്ചു കാണുന്നതിനേക്കാൾ തീർച്ചയായും ഏറെ ഹൃദയഹാരിയായിരിക്കും അതൊന്നു വായിക്കുക. ഈ ദുരന്ത നാടകങ്ങളിൽനിന്നും ഒറ്റപ്പെട്ടു നില്ക്കുന്ന ഒന്നാണ് 'Antony and Cleopatra'. സ്ത്രീപുരുഷ പ്രണയത്തിനും ഈ നാടകത്തിലല്ലാതെ മറ്റൊന്നിലും അത്രയും സ്ഥാനവും പ്രാധാന്യവും ഷേക്സ്പിയർ നൽകിയിട്ടില്ല. Romeo and Juliet ഒരൊന്നാന്തരം റൊമാന്റിക് ട്രാജഡിയാണ്. റോമാ ചരിത്രവും ബ്രൂട്ടസിന്റെ സ്വഭാവ ചിത്രണവും ഇത്ര പ്രാധാന്യത്തോടെ വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന ഒരൊന്നാന്തരം നാടകമാണ് "Julius Caesar"

ഇത്രമാത്രം വിഖ്യാതങ്ങളായ നാടകങ്ങൾ എഴുതിയെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലത്തു അവ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാൻ അധികാരികൾ അനുവദിച്ചിരുന്നില്ലെന്നറിയുമ്പോൾ അത്ഭുതം തോന്നുന്നില്ലേ? അദ്ദേഹം മരിച്ചു ഏഴു വർഷം കഴിഞ്ഞു 1623-ലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രണ്ടു സുഹൃത്തുക്കൾ ആ നാടകങ്ങളെല്ലാം ചേർത്ത് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. 1564-ലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനം. അതിനുശേഷം ഏതാണ്ട് നാലു നൂറ്റാണ്ടുകൾ തന്നെ കഴിഞ്ഞിട്ടും മറ്റൊരു ഷേക്സ്പിയറെ ലോകം കണ്ടിട്ടില്ല. അല്ലെങ്കിൽ, ഒന്നാംകിട കലാകാരന്മാർ ജനിക്കുകയല്ലാതെ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടാറില്ലല്ലോ!

അടന്ന് വീണ ഒരു പൂവ്

ചെറുകഥ

(സി. ജി. സൌദാമിനി,
ക്ലാസ്സ് ii, ഗ്രൂപ്പ് ii)

അന്നു പതിവിലും വൈകിയാണ് ഞാൻ വീട്ടിൽനിന്നും ഇറങ്ങിയതു്. വൈകിയതിനു പ്രത്യേക കാരണമൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. 'കൂട്ടുകാരെല്ലാം സ്കൂളിലെത്തിക്കാണുമായിരിക്കും,' ഞാൻ വിചാരിച്ചു. ഞാൻ വേഗം നടന്നു; അല്ല ഓടി.

"ഈ പൂ പിച്ചു്തരാമോ?" ഒരു കൊച്ചു ശബ്ദം. ഞാനാ ഭാഗത്തേക്കു നോക്കി. അതാ! ഭംഗിയുള്ള ഒരു പൂ ആ കൊച്ചു കുടിലിന്റെ നിസ്സഹായതയെ പരിഹസിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്നു; ഉയർത്തിയ കൈകളുമായി ഒരോമനക്കുട്ടൻ പൂവട്ടിലും. നേരം വൈകി. ഞാനെന്തു ചെയ്യേണ്ടു! ഒരു പിഞ്ചു പൈതലിന്റെ അപേക്ഷയെ അങ്ങനെ തള്ളിക്കളയുമോ? ഞാൻ കൈ ഉയർത്തിനോക്കി. എനിക്കെത്തിയില്ല. തലയാട്ടി ആ പൂവെന്നെ പരിഹസിച്ചു. ഞാൻ കുട കൊണ്ടു പിടിക്കാമോ എന്നു നോക്കി. കഷ്ടം! ആ ലേഡീസ് അംബ്രല്ലാ—അബലയുടെ നിസ്സഹായതയുടെ പ്രത്യക്ഷചിഹ്നം—അതുകൊണ്ടെങ്ങിനെ പൂ പറിക്കും. എന്റെ ബലഹീനതയിൽ എനിക്കുതന്നെ ലജ്ജതോന്നി. അതോടുകൂടി ആ പൂ പറിച്ചേ അടങ്ങൂ എന്നൊരു വാശിയും. ആ വേലിയിൽനിന്നും നീളമുള്ള ഒരു മുള്ളെടുത്തു; ആരെങ്കിലും എന്റെ പ്രവൃത്തി കണ്ടോ എന്നു നോക്കി. ഭാഗ്യം! ആരുമില്ല!

അതാ! ആ പൂ എന്റെ കൈയിൽ! വിജയഭാവത്തോടെ ഞാൻ ആ പൂ ആ പിഞ്ചു കൈകളിൽ വച്ചു. "മോനേ! കുഞ്ഞുമോനേ!" ഒരമ്മയുടെ വിളി. "ചേച്ചീ ഞാൻ പോട്ടെ. അമ്മ വിളിക്കുന്നു" തലയൊന്നു വെട്ടിച്ചു ഇളക്കിക്കൊണ്ടു ആ കൊച്ചുമിടുക്കൻ പോയി.

ആ നിഷ്കളങ്കമായ കൊച്ചോമനമുഖം എന്റെ കൺമുമ്പിൽ നൃത്തംവച്ചു. ആ പിഞ്ചു പൈതലിന്റെ ആഹ്ലാദം എനിക്കു എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരാനന്ദവും സംതൃപ്തിയും നല്കി. ആ സംതൃപ്തിക്കും ആനന്ദത്തിനും അടിമപ്പെട്ടു ഞാനല്പനേരം അവിടെത്തന്നെ നിന്നുപോയി.

"നേരം വൈകുന്നു" ആ വിചാരം എന്നെ ഉണർത്തി.

അന്നു വൈകുന്നേരം ഞങ്ങൾ—ഞാനും എന്റെ കൂട്ടുകാരികളും—സ്കൂൾ വിട്ടു വരികയായിരുന്നു. തമാശയിലും ചിരിയിലും മുങ്ങിയിരിക്കുകയായിരുന്നു ഞങ്ങൾ. "ചേച്ചീ" ഒരു കൊച്ചു ശബ്ദം. ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. അതാ! ആ ഓമനക്കുട്ടൻ അവിടെ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്നു.

പിറ്റേന്നും അവൻ അവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു; എന്നെയും കാത്തു്. "ചേച്ചീ" അവൻ വിളിച്ചു. "നിന്റെ പേരെന്താ?" ആ പിഞ്ചു കൈകളെ തലോടിക്കൊണ്ടു ഞാൻ ചോദിച്ചു. "ജോണി" തെല്ലൊരഭിമാനത്തോടുകൂടി അവൻ പറഞ്ഞു. "ഇതാണോ നിന്റെ വീടു്" തകർന്നു വീഴുവാൻ ഭാവിക്കുന്ന കെട്ടിമേയാത്ത ആ വീടിനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു ഞാൻ ചോദിച്ചു. അതേ; അവൻ പറഞ്ഞു "ചേച്ചി തന്ന ആ പൂ ഞാനമ്മയ്ക്കു കൊടുത്തു" അവൻ തുടങ്ങി. "മണീ, വരൂ. നേരം വൈകി" സതിയും വിമലയും തിടുക്കം കൂട്ടി. "പോട്ടെ! ജോണീ, വൈകുന്നേരം വരാം" ഉം— അവൻ മൂളി. ഞങ്ങൾ നടന്നകന്നു. അവൻ എന്നും ഞങ്ങളെ കാത്തുനില്ക്കും. എന്റെ കൂട്ടുകാരികൾക്കും അവനെ ഇഷ്ടമായി; പ്രത്യേകിച്ചു്, സതിക്കു്.

വൈകുന്നേരം അവനെക്കൊണ്ടു ഞങ്ങൾ പാട്ടുകൾ പാടിക്കും.

"പാടച്ചു പണിചെയ്യും ഞങ്ങക്കു പട്ടിളം—
പുല്ലാണേ പുല്ലാണേ ചമ്പാവേ........"

ഇതാണു് അവന്റെ പ്രധാന പാട്ടു്. ആ ഈണത്തോടുകൂടി പാട്ടു കേൾക്കാൻ ഒരു പ്രത്യേക സുഖമുണ്ടു്.

ഇലക്ഷൻ സമയം. "ചേച്ചീ, ഇന്നു ഞാനൊരു നല്ല പാട്ടു പാടാം" അവൻ പറഞ്ഞു. "പാടു മിടുക്കാ," ഞാനവനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. "തെങ്ങോലെ വാലേൽ കാളെ സഹായിച്ചു·" "ആരാ പഠിപ്പിച്ചതാണ്" എന്നെ കെട്ടി......ടെന്നവൻ ചോദിച്ചു. ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു, "ജോണി." അവനു ദേഷ്യവും സങ്കടവും വന്നു. ആ പൂമുഖം വാടി. ആ കുഞ്ഞിക്കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. "അല്ലാ! എന്റെ കുഞ്ഞനിയൻ കരയാൻ പോകയാണോ? ചേച്ചി തമാശ പറഞ്ഞതല്ലേ!" അവനു സന്തോഷമായി. 'പിന്നാരാ ചേച്ചി പറ' സഹജമായ ആ തലവെട്ടിക്കലോടെ അവൻ ചോദിച്ചു. 'എനിക്കറിയാമോ?' ഞാൻ പറഞ്ഞു. 'എന്തിനാ ചേച്ചി ഇംഗ്ലീഷു പഠിയ്ക്കണേ' അവൻ ഒരു കുസൃതിച്ചിരിയോടെ ചോദിച്ചു. 'എന്നാ നീ പറ മിടുക്കാ!' ഞാൻ പറഞ്ഞു. 'കോൺഗ്രസ്' വിജയഭാവത്തോടെ അവൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

ജോണിയുടെ അമ്മയും അമ്മൂമ്മയുമായി ഞാൻ പരിചയപ്പെട്ടു. അവന്റെ അപ്പൻ മരിച്ചിട്ടു കൊല്ലം ഒന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ജോണിയായിരുന്നു അവരുടെ ആശകളും പ്രതീക്ഷകളും.

കാലം പറന്നുപോയി. വാർഷികപ്പരീക്ഷ അടുത്തു. അപ്പോഴും അവനോടു വർത്തമാനം പറഞ്ഞിട്ടേ ഞാൻ സ്കൂളിലേക്കും വീട്ടിലേക്കും പോകാറുള്ളു.

പരീക്ഷയുടെ അവസാനദിവസം ഹൃദയസ്പർശിയായ ഒന്നാണ്. അദ്ധ്യാപികാദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി വിദ്യാർത്ഥിനീവിദ്യാർത്ഥികൾ നുകരുന്ന ദിവസമാണന്നു്. അന്നു പതിവിലും വളരെ വൈകിയേ ഞങ്ങൾ വീട്ടിലെത്താറുള്ളു. 'സ്റ്റോറി'ലെ മിഠായി മുഴുവൻ തീരുന്ന ദിവസമാണന്നു്. മിക്ക അദ്ധ്യാപകരും അന്നു ഞങ്ങൾക്കു മിഠായി തരാറുണ്ടു്. കുട്ടികൾ അവർക്കും കൊടുക്കും. ഒരു രണ്ടു മണിക്കൂറെങ്കിലും ഞങ്ങൾ അദ്ധ്യാപകരുടെ അടുത്തു കഴിക്കും. വളരെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടിയാണു് ഞങ്ങൾ അന്നു അവരോടു പെരുമാറുന്നതു്. അന്നു ഞങ്ങൾക്കു അവരെ ഭയമേയില്ല; സ്നേഹത്തിനും ബഹുമാനത്തിനും മാത്രമേ അന്നു ഞങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ സ്ഥാനമുള്ളു.

ഏകദേശം അഞ്ചുമണിയായി ഞങ്ങൾ അന്നു സ്കൂളിൽനിന്നും ഇറങ്ങിയപ്പോൾ. അന്നും അവൻ ആ പടിക്കൽ നില്പുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങളെ കണ്ടപ്പോൾ ആ കൊച്ചുകണ്ണുകൾ സന്തോഷത്താൽ വെട്ടിത്തിളങ്ങി. "ഇന്നാ മിഠായി" കയ്യിലിരുന്ന മിഠായി നീട്ടിക്കൊണ്ടു ഞാൻ പറഞ്ഞു. സന്തോഷത്തോടുകൂടി അവനതു തട്ടിപ്പറിച്ചു. "രണ്ടു മാസം കഴിഞ്ഞേ ചേച്ചിമാരിനി വരികയുള്ളു" ഞാൻ പറഞ്ഞു. "എന്താ ചേച്ചി അതു്?" അവന്റെ തൊണ്ടയിടറി. "ഞങ്ങൾക്കൊഴിവാണു്" ഞാൻ പറഞ്ഞു. 'ചേച്ചി നൊണ പറയാ' അല്ല! ഞാൻ പറഞ്ഞു. "നാളെ ചേച്ചി വന്നില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ചത്തുപോകും." "അതു്" ഞാനവന്റെ വാ പൊത്തി. "ജോണി, ചേച്ചി ഇനി വരും" ഞാൻ പറഞ്ഞു. "ചേച്ചി, പോണ്ട. എന്റെ വീട്ടിൽ താമസിച്ചോ" അവൻ കരഞ്ഞുതുടങ്ങി. "പോവാണ്ടി", മിഠായി വലിച്ചെറിയാൻ ഭാവിച്ചുകൊണ്ടു് അവൻ പറഞ്ഞു: വരും, ചേച്ചി എന്നും വരാം" ഞാൻ സാന്ത്വനപ്പെടുത്തി. "വരോ" അവൻ ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി ചോദിച്ചു. "ഉം" ഞാനുറപ്പിച്ചുപറഞ്ഞു. "ചേച്ചി പോട്ടെ" ഞാൻ ചോദിച്ചു. "ഉം" അവൻ മൂളി. ഞങ്ങൾ നടന്നകന്നു. ആ കൊച്ചുകണ്ണുകൾ എന്നെ പിൻതുടർന്നു, ഞാൻ മറയുന്നതുവരെ.

സ്കൂൾ തുറന്നു. എനിക്കു തിടുക്കമായി സ്കൂളിൽ പോകാൻ. 'ജോണി' ആ വാടിയ മുഖവും നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളും. പാവം! എന്നെ കാണാഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ എന്തുമാത്രം കരഞ്ഞിരിക്കും. ആ പാവപ്പെട്ട അമ്മ അവനെ എങ്ങനെയാണു സമാധാനപ്പെടുത്തിയതു്. വഴി പിന്നിട്ടതു അറിഞ്ഞില്ല.

ഇതാ ഞാൻ പടിക്കലെത്തി. എവിടെ ജോണി. അവനു വല്ല സുഖക്കേടുമായിരിക്കുമോ? കൊച്ചുകുട്ടിയല്ലേ! അവനെന്നെ മറന്നുകാണും. ഏതായാലും ആ വീട്ടിലേക്കു പോകാൻ ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു.

മുറ്റത്തു ചെന്നു. ആരെയും കാണുന്നില്ല. "ജോണിക്കു വല്ലതും—" എന്റെ ഹൃദയം ശക്തിയായി തുടിച്ചു. ഞാൻ ഇറയ

ത്തു കയറി. "ജോണിയെവിടെ?" ഞാൻ വിളിച്ചുചോദിച്ചു.

ഒരസ്ഥിക്കൂടം പുറത്തേക്കു വന്നു. ജോണിയുടെ അമ്മൂമ്മ! ഞാൻ സ്തംഭിച്ചുപോയി. സ്വതേ ക്ഷീണിച്ചതായിരുന്നു അവർ, പക്ഷെ! അവർ എത്രമാത്രം മാറിയിരിക്കുന്നു! അവരെന്നെ തുറിച്ചു നോക്കി. ഒരു നിമിഷത്തേക്കു മാത്രം. പെട്ടെന്നു അവരുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു മോളെ! ദയനീയമായ ഒരു വിളിയോടെ അവർ മറിഞ്ഞുവീണു. പെട്ടെന്നു ഞാനവരെ താങ്ങിക്കിടത്തി.

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവർക്കു ബോധം വീണു. "മോളെ" അവർ ഞരങ്ങി. കുറച്ചു വെള്ളം ഞാനവരുടെ മുഖത്തു തളിച്ചു. കുറച്ചു വെള്ളം അവർ കുടിച്ചു "ആ നശിച്ച കോളം, മോളെ!, അവരു പോയി" അവർ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. "കർത്താവേ, എന്നെ കൂടി കൊണ്ടുപോയില്ലല്ലോ!" അവർ ദയനീയമായി വിലപിച്ചു. "അമ്മൂമ്മേ" ഞാനവരെ വിളിച്ചു. എങ്ങനെയാണു ഞാനവരെ സമാശ്വസിപ്പിക്കുന്നതു". വാർദ്ധക്യത്തിന്റെ ഊന്നുവടി അവർക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഏകപുത്രിയും, വാത്സല്യഭാജനമായ പൌത്രനും. ആ ദീനരോദനം എങ്ങനെ പരിഹരിക്കും. ഏതൊരു സ്ത്രീയാണതു സഹിപ്പാൻ ശക്തിയുള്ളവൾ.

അമ്മേ! ഞാനൊന്നുകൂടി വിളിച്ചു. ആ വിളി അവരെ അല്പം സമാശ്വസിപ്പിച്ചെന്നു തോന്നി. മോളെ! ആ അമ്മൂമ്മ എന്നെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു. പെട്ടെന്നു എന്നെ വിട്ടുകൊണ്ടു അവർ പറഞ്ഞു. "നേരം വൈകി, സ്കൂളിലേപ്പോ മോളെ" "ഇല്ല," 'അമ്മേ ഞാനിവിടെ ഇരിക്കാം,' ഞാൻ പറഞ്ഞു. "വേണ്ട, മോളെ" അവർ നിർബന്ധിച്ചു.

ഞാൻ പടി കടന്നു. "മോളെ! വല്ലപ്പോഴും മോളിങ്ങോട്ടൊന്നു വരണം." എന്നെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു അവർ പറഞ്ഞു. "വരാം, തീർച്ചയായും വരാം." ഗദ്ഗദത്തോടുകൂടി ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ നടന്നകന്നു. അവർ അപ്പോഴും എന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടു നിൽക്കയാണു". ആ നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളും ദയനീയമായ ആ നില്പും ഇന്നും ഞാനോർക്കുന്നു.

× × × ×

"വാക്കുകൾ കൂട്ടിച്ചൊല്ലാൻ വയ്യാത്ത കിടാങ്ങളേ
ദീർഘദർശനം ചെയ്യും ദൈവജ്ഞരല്ലോ നിങ്ങൾ"

വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ ആ വിഷാദമധുരമായ പ്രസിദ്ധ കവിതയിലെ ഈരടികൾ ശോകനിർഭരമായ എന്റെ ഹൃദയം അറിയാതെ ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

വനമോഹിനി

(എൻ. കെ. പിള്ള, ക്ലാസ്സ് I, ഗ്രൂപ്പ് I)

ആരുമില്ലെൻ ചാരുസംഗീതമാസ്വദി-
ച്ചാനന്ദം കൊള്ളുവാനിപ്പോൾ ;
ഇത്രയും കാലവും സസ്നേഹമിന്നുമെ-
ന്നൊന്നുല്ലസിച്ചവരുണ്ടോ !
പാവമാമെന്നെക്കളിപ്പിച്ചീടാൻ കൌതുക-
മാവനമോഹിനിക്കുണ്ടോ !
വാരുണലക്ഷ്മിയാൾ വാരിളം ചെമ്പനീർ-
സാരിഞൊറിഞ്ഞു ധരിക്കേ;
ഓമനച്ചുണ്ടിലെഴുന്നു ഞാൻ നിർമ്മല-
പ്രേമസംഗീതമുതിർക്കും,
ആ വല്ലിക്കെട്ടുകൾക്കുള്ളിൽ നിന്നെൻ വന-
ദേവത വന്നണഞ്ഞീടും;
ഓമലിൻ ലാവണ്യചന്ദ്രികാവീചിക-
ളോടിവന്നെന്നെത്തലോടും;
ഞാനാലപിക്കുന്ന ഗാനങ്ങളൊക്കെയു-
മാനനലക്ഷ്മിയും പാടും ;
അമ്മോഹനാംഗിതൻ നിർമ്മല സംഗീത-
നിർഗ്ഗളങ്ങളിൽ ഞാനാഴും ;
പേടമാൻകണ്ണിയാൾ പാടിടുമ്പോൾക്കുയിൽ-
പ്പേടകൾക്കന്നോ അഴലും !
ആ മഞ്ജുഗാനലഹരിയിൽക്കാനന-
മാമരച്ചില്ലകളാടും ;

നൃത്ത കല

പിഞ്ചിളം വല്ലികൾ തെങ്ങൾ തൻ പുറവിലും
കൊഞ്ചിക്കുഴഞ്ഞു നിന്നാലും ;
സംജാത കൌതുകമാറു കളുമനവും—
സംഗീതമാസ്വദിച്ചാലും ;
അമ്മധുരരസമാസ്വദിച്ചീടവേ—
നന്ദ് സമീരനും ക്രുദ്ധം ;
നിർമ്മലമാകമാസ ഡ്യയിലാനന്ദ—
നിർവൃതി തേടുമമക്കാലം !
തപ്പിഴുവേഴുന്നവരു മരണ്യരംഗമൊ—
രസ്വരലോകമായ് മാറും !
എങ്കിലു....മെങ്കിലുമാത്മസ്വപ്നങ്ങൾ
മങ്ങ് മറഞ്ഞുപോം മന്ദം:
അനന്ദ ദായകമാകമവേളയിൽ
ഞാനെന്നെന്നേക്കുമെന്ന മറക്കും ;

അന്നേരമാമനോഹാരിണി മന്ദമാ—
യെന്നെത്തഴുകിയുറക്കും ;
നിത്യവുമെന്നെ വെടിഞ്ഞവളാസുഖ—
നിദ്ര വിട്ടെന്നുമൊളിച്ചും ;
അപ്പസമയം കഴിഞ്ഞെഴുന്നേറ്റെൻെറ
പുല്ലുടിൽ തേടുന്ന പൂകം ;
പരിവിരിഞ്ഞുള്ള പാതിരാപ്പൂക്കളെൻ—
പാതയിൽപ്പൂത്തിരിക്കും ;
ഏതാനും താരകൾ വാനിൽനിന്നാവന—
വീഥിയിൽപ്പൊന്നൊളി വീശും........

....

അതുമി,ല്ലാതുമി,ല്ലിപ്പൊഴെന്നന്തിക—
ത്താനന്ദഗാനമുതിർക്കാൻ.

1954 ഫെബ്രുവരി 8.

നീതിക്കുവേണ്ടി മരിച്ച ധീരൻ

Dn. P. C. Varghese, *Class ii*

"വലിയോർ ചരിതം" സജീവകാലം വലുതാകം"മിതി നമ്മോടോതിടുന്നു."

മഹാന്മാരുടെ ജീവചരിത്രം പഠിക്കുന്നതു എല്ലാകാലത്തും, മനുഷ്യരാശിക്കു വളരെ പ്രയോജനപ്രദമാണ്. അവരുടെ അനുകരണീയങ്ങളായ പ്രവൃത്തികളും, ഉപദേശങ്ങളും എന്നും ലോകത്തെ ഉത്തേജിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. മുപ്പത്തിരണ്ടാം വയസ്സിൽ മരിച്ച ശങ്കരാചാര്യർ, മുപ്പത്തിമൂന്നിൽ മരിച്ച ക്രിസ്തു, മുപ്പത്തിഒമ്പതിൽ മരിച്ച വിവേകാനന്ദൻ എന്നിവരുടെ ജീവിതമാതൃകകൾ, ഉദാഹരണങ്ങളാകുന്നു. സോക്രട്ടീസിൻെറ ജീവചരിത്രവും അക്കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടതാണ്.

ഉദ്ദേശം 2300 വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഏതൻസ്, ഗ്രീസിലെ പല നഗരരാജ്യ (City States) ങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു. അഥീനിയൻ ജനത ബഹുദൈവാരാധനയിൽ തല്പരരായിരുന്നു. അവരുടെ പ്രധാന ദേവൻ ആയിരുന്നു 'അപ്പോളോ.' ഏതൻസിലെ നാലു ലക്ഷം വരുന്ന ജനങ്ങളിൽ ഭൂരിഭാഗവും അടിമകളായിരുന്നു. സാമ്പത്തികസ്ഥിതി നന്നായതോടൊപ്പം, ജ്ഞാനവും, സംസ്കാരവും വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ അവർ ആഗ്രഹിച്ചു. നിലവിലിരുന്ന ഒട്ടേറെ അനാചാരങ്ങളെ ചിലർ ചോദ്യം ചെയ്തു തുടങ്ങി. പൗരാവകാശം അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. സുപ്രീംകോടതിയായിരുന്ന Ecclesia-ൽ നിന്നു നീതി ലഭിക്കുക പ്രയാസമാണെന്ന അഭിപ്രായം പരക്കെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഭൂരിപക്ഷാഭിപ്രായപ്രകാരമായിരുന്ന ഈ കോടതിയിലെ വിധി. വിവാദവിഷയത്തിൽ ഭൂരിപക്ഷം അനുകൂലിച്ചാൽ, ഏതനീതിയും, നീതിയുടെ രൂപത്തിൽ പുറത്തുവന്നിരുന്നു.

നീതിക്കു ജനത കേഴുതിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സാഹചര്യത്തിലാണ്, സോക്രട്ടീസ് തൻെറ തത്വസംഹിതകളുമായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്തത്. ഏതു കാര്യവും തുറന്നുപറയുവാൻ ചങ്കൂറ്റമുണ്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിൻെറ നവീനാശയങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുവാൻ അഥീനിയൻ ജനത വളർന്നിരുന്നില്ല.

തെരുവിൻെറ ഒരു ഒഴിഞ്ഞ കോണിൽ ശിഷ്യരുമൊത്തിരുന്ന തർക്കിക്കുന്നതായിട്ടാണ് സോക്രട്ടീസിനെ സാധാരണ കാണുക. വട്ടമുഖവും, കഷണ്ടിത്തലയും, തുറിച്ച കണ്ണും, പരന്ന മൂക്കുമുള്ള ആ വയസ്സനെ കണ്ടാൽ, ലോകോത്തരജ്ഞാനിയായ സോക്രട്ടീസാണതെന്ന് ആരും സംശയിക്കയില്ല. അത്രയ്ക്ക് വിരൂപനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ഭക്ഷണക്കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹം തീരെ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നില്ല.

സോക്രട്ടീസ് ആസ്തികത്വത്തിൽ അടിയുറച്ച വിശ്വാസിയായിരുന്നു. മനുഷ്യനെ ഏതാപത്തിൽ നിന്നും രക്ഷിക്കുവാൻ കഴിവുള്ള ഒരദൃശ്യശക്തിയുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ആ വിശ്വാസത്തെ അദ്ദേഹം പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ആത്മാവിൻെറ അനശ്വരതയിൽ അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചിരുന്നുവെന്നതിനു, "The concluding pages of Plato's 'Apology' prove that Socrates had a strong belief in soul's immortality" (Encyclopaedia Britannica) എന്നുള്ള മതിയായ തെളിവാണ്. ക്ഷമാശീലം ശരിക്കഭ്യസിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കോപിതയായ ഭാര്യ ഒരു പാത്രം അഴുക്കുവെള്ളം തലയിൽ ഒഴിച്ചപ്പോഴും, പുഞ്ചിരി തൂകിക്കൊണ്ടദ്ദേഹം പറഞ്ഞത്, "That so much thunder must needs produce a shower" എന്നായിരുന്നു. അസാധാരണമായ വിനയമാണ് സോക്രട്ടീസിൻെറ മറ്റൊരു മഹദ്ഗുണം. ഒരിക്കൽ ലോകോത്തരജ്ഞാനിയായ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു, "ഒരു കാര്യം എനിക്കറിയാം, അതു എനിക്കൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ എന്നുള്ളതാണ്."

എഴുപതു വയസ്സായപ്പോഴേയ്ക്കും അനുയായികൾ വർദ്ധിച്ചുതുടങ്ങി. ആ ജ്ഞാനസിന്ധുവിൽനിന്നും വഴിഞ്ഞൊഴുകിയ ഉപദേശശകലങ്ങൾ, പുഷ്പങ്ങൾ വണ്ടുകളെ എന്നപോലെ, ചെറുപ്പക്കാരെ ആകർഷിച്ചിരുന്നു. അൽസിബിയാഡീസ്, ക്രീറ്റോ, പ്ലേറ്റോ, എന്നിവർ സെനഫൻ, ആൻറീസ്തെനീസ് എന്നിവർ സന്തതസഹചാരികളായിരുന്നു. "എന്താണ് സ്വാതന്ത്ര്യം?" "എങ്ങനെയുള്ള രാഷ്ട്രത്തെയാണ് മാതൃകാരാഷ്ട്രമെന്ന് പറയേണ്ടത്?" "ഭൂരിപക്ഷാഭിപ്രായമനുസരിച്ചു ഭരണം നടത്തുന്നതു നീതിയോ?" ഇത്യാദി ചോദ്യങ്ങൾ അനുയായികളെ ഇരുത്തി ചിന്തിപ്പിക്കുവാൻ പോന്നവയായിരുന്നു. ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്കുത്തരം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചതിനാണ് സോക്രട്ടീസിനെ മരണശിക്ഷയ്ക്കു വിധിച്ചത്. എന്നാൽ അന്യായമായി വധിക്കപ്പെട്ട അദ്ദേഹം മനുഷ്യൻെറ സ്മരണമണ്ഡലത്തിൽ നിത്യജീവിതം നേടി.

കാര്യമാത്രപ്രസക്തമായി വസ്തുതകൾ തുറന്നുപറയുന്ന സമ്പ്രദായക്കാരനായിരുന്ന സോക്രട്ടീസ്, തന്മൂലം അനേകരുടെ അപ്രീതിക്ക് പാത്രമായി. ഭൂരിപക്ഷം നോക്കി വിധിനടത്തുന്ന ഏതൻസിലെ ഭരണക്രമത്തെ സോക്രട്ടീസ് കഠിനമായി അപലപിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ നവീനാശയങ്ങൾ, പുരോഗമനോന്മുഖങ്ങളായ ആശയങ്ങളെ ഏതൻസിലെ യുവജനങ്ങൾ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ പാരമ്പര്യമാണികൾ ക്ഷോഭിച്ചു. നേതാക്കൾ പരിഭ്രാന്തരായി. "യുവാക്കളെ വഴിപിഴപ്പിക്കുന്ന ആ വയസ്സനെ ശിക്ഷിക്കണം. അഥീനിയൻ ദേവന്മാരിൽ വിശ്വസിക്കാത്ത ആ നിരീശ്വരനെ കൊല്ലണം." അവർ ലഹള തുടങ്ങി. വിചാരണയ്ക്കു ഒരുക്കങ്ങളും ചെയ്തു.

വിചാരണദിവസം പ്രഭാതം മണി എട്ടായി. ഏതൻസിലെ പൊതുജനങ്ങൾ കോടതിയിലേക്കു പ്രവഹിച്ചുതുടങ്ങി. ഓരോ സ്ഥാനങ്ങളിൽ അവർ ഇരിപ്പുറപ്പിച്ചു. സോക്രട്ടീസിൻെറ അനുകൂലികളും പ്രതികൂലികളും ആ കൂട്ടത്തിലുണ്ട്. ജഡ്ജിമാർ ഉപവിഷ്ടരായി. അവരുടെ മദ്ധ്യത്തിലായി, സോക്രട്ടീസ് യാതൊരുവിധമായ ഉത്കണ്ഠയും വ്യാകുലതയും ബാധിക്കാതെ ഇരിക്കുന്നു. ആരോപണങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി കോടതി മുമ്പാകെ വായിച്ചു. ഉദ്യോഗസ്ഥൻ കോടതി നടപടികളാരംഭിച്ചു. അതു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സോക്രട്ടീസ് ഇരുന്നിടത്തുനിന്നും എഴുന്നേറ്റു. ചുറ്റും നോക്കി. ജനങ്ങൾ സശ്രദ്ധരായി ചെവിവട്ടം പിടിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം മറുപടിപ്രസംഗമാരംഭിച്ചു. "എനിക്കു വയസ്സ് എഴുപതായി. ഇതുവരെ ഞാൻ കോടതി കയറിയിട്ടില്ല. ഇവിടെ പെരുമാറേണ്ട വിധവും എനിക്കറിവില്ല. എങ്കിലും കാറങ്ങളാൽ ഇരുപ്രധമായി ഈ കോടതിയിലേക്കു ഞാൻ ആനയിക്കപ്പെട്ടുവോ, ആയവ ഞാൻ നിങ്ങളുടെ മുമ്പാകെ നിരത്തിവയ്ക്കുവാൻ പോകയാണ്. സത്യം പറയണമെന്ന് ജനതയെ ഞാൻ പഠിപ്പിച്ചു. നന്മ ചെയ്യണമെന്നും, തിന്മ ചെയ്യരുതെന്നും ഞാൻ അഥീനിയൻ ജനതയെ ഉപദേശിച്ചു. ഈ ചരാചരത്തെ മുഴുവൻ ഭരിക്കുന്ന ഒരു മഹാ ശക്തിയുണ്ടെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇതാണ് എൻെറ അചഞ്ചലവിശ്വാസം. അതിനെ ഞാൻ

ഏതൻസിന്റെ സന്തതികളിലേക്കു പകർത്തി. അഥീനിയൻ ജനതയുടെ ബഹുദൈവാരാധന, മദ്യൽപ്രിയത്തിൽ നിന്നും ഉത്ഭവിച്ചതാണെന്ന് ഞാൻ സമ്മതിച്ചു. ഇവ ശിക്ഷാർഹങ്ങളായ കുറ്റങ്ങളെങ്കിൽ, ഏതൻസിലെ ഈ 'പ്രജാധിപത്യ'കോടതി നല്കുന്ന ശിക്ഷ ഞാൻ ശിരസ്സാ വഹിച്ചുകൊള്ളും. ഞാൻ കുറ്റക്കാരനെങ്കിൽ ഈ കോടതിയുടെ ഔദാര്യാനുകൂല്യവും ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല. എന്നെ വെറുതെ പറഞ്ഞയയ്ക്കണമെന്ന് ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നില്ല. ദയയ്ക്കായി ഞാൻ കേഴുന്നില്ല." അദ്ദേഹം പ്രസംഗം ഉപസംഹരിച്ചു. ഏതൻസിലെ 'ഭൂരിപക്ഷം' സോക്രട്ടീസിനു മരണശിക്ഷ വിധിച്ചു. സോക്രട്ടീസ് കാരാഗൃഹത്തിലടയ്ക്കപ്പെട്ടു.

കാരാഗൃഹത്തിലെ ഒരു മാസത്തെ താമസം സോക്രട്ടീസിന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഒരു സുപ്രധാന ഘട്ടമായിരുന്നു. ധീരതയോടുകൂടി അദ്ദേഹം മരണത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്തു. പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി അതിനെ മാടിവിളിച്ചു. സഹചാരികൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞപ്പോൾ, സ്ത്രീകൾ മാറത്തടിച്ചപ്പോൾ, ഓമനസന്താനങ്ങൾപോലും, കാര്യഗൗരവം മനസ്സിലാക്കാതെയെങ്കിലും കണ്ണീർ പൊഴിച്ചപ്പോൾ, സോക്രട്ടീസ് മാത്രം സുസ്മേരവദനനായിരുന്നു. മരണദിവസത്തെ സംഭാഷണങ്ങൾ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നവയാണ്.

ക്രീറ്റോ :—"ഞങ്ങൾ അവിടത്തെ എങ്ങനെയാണ് സംസ്കരിക്കേണ്ടത്?"

സോക്രട്ടീസ് :—"നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടാനുസരണം.......................................എന്റെ സ്നേഹിതന്മാരെ, ക്രീറ്റോ വിചാരിക്കുന്നു, അല്പസമയത്തിനുശേഷം ശവമായിത്തീരുന്ന ഒരു ശരീരം മാത്രമാണീ സോക്രട്ടീസെന്ന്. വിഷം കുടിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ നിങ്ങളെന്നെ കാണുകയില്ല. ഞാൻ അനുഗൃഹീതരുടെ സൗഭാഗ്യത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കും. ഇതെല്ലാം ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞിരുന്നിട്ടുപോലും, ക്രീറ്റോ ചോദിക്കുന്നു, എങ്ങനെയാണ് എന്നെ സംസ്കരിക്കേണ്ടതെന്ന് .... ഒന്നു നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കണം. വാക്കുകൾ തെറ്റായി ഉപയോഗിക്കുന്നതു പാപമാണ്. അതു ആത്മാവിനെ അശുദ്ധമാക്കുകകൂടി ചെയ്യും."

ഇത്രയും പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരാൾ പ്രവേശിച്ചു സോക്രട്ടീസിനോടു പറഞ്ഞു. "സർ, മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെ നിങ്ങൾ എന്നെ ശപിക്കുകയില്ലെന്ന് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. ഞാൻ വിഷവുമായി അവരെ സമീപിക്കുമ്പോൾ, അവർ എന്നെ ശപിക്കുകയും, ശകാരിക്കുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ ഇവിടെ വന്നിട്ടുള്ളവരിൽ കുലീനനും, യോഗ്യനും, നല്ലവനും നിങ്ങളാണെന്ന് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. അതിനാൽ സ്നേഹിതാ! ഒരുങ്ങിക്കൊൾക." ഇത്രയും പറഞ്ഞു കണ്ണീരൊഴുക്കിക്കൊണ്ട് അയാൾ അപ്രത്യക്ഷനായി.

സോക്രട്ടീസ് :—"എത്ര നല്ല മനുഷ്യൻ. എത്ര മര്യാദയായി അയാൾ സംസാരിക്കുന്നു. അയാൾ എന്നെ ചൊല്ലി കരയുന്നു. ക്രീറ്റോ! വരണം. നമുക്കയാളെ അനുസരിക്കാം. വിഷം ശരിപ്പെടുത്തിട്ടില്ലെങ്കിൽ, നമുക്കു ശരിപ്പെടുത്താം."

ക്രീറ്റോ :—"സന്ധ്യയാകുവാൻ ഇനിയും സമയമുണ്ട്. മറ്റുള്ളവർ വളരെ വൈകിയിട്ടു വിഷം കുടിക്കുക പതിവുള്ളൂ. മാത്രമല്ല, അതിനു മുമ്പായി അവർ തിന്നുകയും, കുടിക്കുകയും, ആനന്ദിക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്."

സോക്രട്ടീസ് :—"ശരിയായിരിക്കാം. അവർ വിചാരിക്കുന്നു, അല്പം വൈകി വിഷം കുടിക്കുന്നതുകൊണ്ട് എന്തോ അവർ ലാഭിക്കുന്നെന്ന്. ഞാൻ അങ്ങനെ വിചാരിക്കുന്നില്ല."

ഇത്രയുമായപ്പോൾ വിഷപ്പാത്രവുമായി അയാൾ പ്രവേശിച്ചു. പാത്രം സോക്രട്ടീസിന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു.

സോക്രട്ടീസ് :—"സർ, ഞാൻ എന്താണ് പ്രവർത്തിക്കേണ്ടത്?"

അയാൾ :—"നിങ്ങൾ ഇതു കുടിക്കുക. നടക്കുവാൻ പ്രയാസം തോന്നുന്നതുവരെ നടക്കുക. അപ്പോൾ വിഷം സ്വയം പ്രവർത്തിച്ചുകൊള്ളും."

"പരലോകത്തേക്കുള്ള യാത്ര സുഗമമായിരിക്കണമെന്നുള്ളതു മാത്രമാണെന്റെ പ്രാർത്ഥ

ണപൂവിനെ മലയാളത്തിലെ പ്രഥമഖണ്ഡകൃതിയായി എണ്ണാം. കേവലം ഒരു പൂവിനെക്കണ്ടു മനുഷ്യജീവിതത്തെയും അതിന്റെ നശ്വരാവസ്ഥയെയും കുറിച്ചു ചിന്തിക്കപ്പെട്ട ആശാന്റെ കവിത, ആസ്വാദകലോകത്തിനൊരു പുതുമയായിരുന്നു. പ്രകൃതിയിലെ മഹാരഹസ്യങ്ങളെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു അവയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ മനുഷ്യജീവിതത്തെ വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ ഋഷി ക്രമേണ ജനതതിയെയെല്ലാം "ഒരു ചരടിലിണക്കിക്കോർത്ത പുഷ്പങ്ങൾപോലെ" ഒരുമിപ്പിക്കുവാനുള്ള ശ്രമത്തിലേക്കു തിരിഞ്ഞു. ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളാൽ മുറിവേല്പിക്കപ്പെട്ട ഹൃദയത്തെ സനാതനവും സത്യസുന്ദരവുമായ ഒരന്തരീക്ഷത്തിലേക്കു നയിച്ചു ജീവിതത്തിന്റെ നശ്വരതയെയും നിസ്സാരതയെയും ബോധപ്പെടുത്തി ആത്മീയോൽക്കർഷത്തിനു വഴികാണിച്ചുകൊടുക്കാൻ ആശാന്റെ കവിതകൾ സമർത്ഥങ്ങളാണ്. പരിശുദ്ധപ്രേമത്തിന്റെ സൗന്ദര്യത്തെയും അപദാനത്തെയും പററി പാടുക, ആശാന്റെ കവിതയുടെ മറെറാരു പ്രത്യേകതയായിരുന്നു. "നല്ല പ്രേമത്തിന്റെ മുഖക്കണ്ണാടിയായ 'നളിനി' ആശാന്റെ കൃതികളുടെ നട്ടനായകമാണ്. കാലനാമൃതത്തിന്റെ തിരകളടിച്ചിട്ടും ആ കൃതികൾ ഇന്നും സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠങ്ങളായിരിക്കുന്ന ഉന്നത നിലയിൽത്തന്നെയിരിക്കുന്നു.

വള്ളത്തോളിന്റെ അത്യുന്നതങ്ങളായ വിഗാനതല്ലജങ്ങൾ മലയാള കവിതയ്ക്കൊരു പുതിയാനം വരുത്തി. ശുഭപ്രതീക്ഷകൊണ്ടു സൗന്ദര്യബോധംകൊണ്ടും ഉജ്ജ്വലമായ ആ കവിതയുടെ സൗന്ദര്യബോധവും കലാസൗന്ദര്യവും മറക്കത്തക്കതല്ല. ആർഷഭാരതത്തിന്റെ പരിപാവനസംസ്കാരത്തെപ്പററി കവിക്കുള്ള അഭിമാനം ഒരോ കവിതയെയും പുളകച്ചാർത്തണിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭാരതാംബയെ അടിമത്വത്തിന്റെ ഭീകരശൃംഖലയിൽ നിന്നു വിട്ടുവിക്കുവാൻ ഇത്രയും ഉച്ചെപ്പാട്ടുണ്ടാക്കിയ മലയാളകവി വേറെ ഇല്ലതന്നെ. ഭാവനാസുന്ദരവും ഹൃദയഹാരിയും ലളിതകോമളവുമായ ആ കാവ്യതല്ലജങ്ങൾ അനശ്വരങ്ങളത്രേ!

ഉദ്യോഗസംബന്ധമായ തിരക്കുകൾക്കുശേഷം കിട്ടുന്ന ഇടക്കാല സമയം കൊണ്ടു അത്യനർഘങ്ങളായ കവിതകൾ കൈരളിക്കു സംഭാവന ചെയ്ത മഹാകവിയാണ് ഉള്ളൂർ. സുന്ദരസംസ്കൃതപദങ്ങളാൽ മലയാളത്തെ മനോഹരമാക്കിത്തീർക്കാനായിരുന്നു ഉള്ളൂരിന്റെ ശ്രമം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ "പ്രേമസംഗീതം" "തുമ്പപ്പൂവ്" തുടങ്ങിയ ഖണ്ഡകൃതികൾ കൈരളിയുടെ കെടാവിളക്കുകളത്രേ.

നാലപ്പാടന്റെ "കണ്ണുനീർത്തുള്ളി"യും കെ. കെ. രാജാവിന്റെ "ബാഷ്പാഞ്ജലി"യും ചിന്താപരങ്ങളായ ഉൽകൃഷ്ടകൃതികളാണ്. അവയിൽ തെളിഞ്ഞു കാണുന്ന കാവ്യപാടവവും നിർമ്മാണവൈശിഷ്ട്യവും ഓർക്കുന്തോറും അത്ഭുതകരംതന്നെ. കവി അതുല്യനായ ഒരാദ്ധ്യാത്മിക ചിന്തകൻ കൂടിയാകുമ്പോഴേ ഇത്തരം കാവ്യങ്ങൾ ഉടലെടുക്കയുള്ളൂ.

ഏതാണ്ടു ഈ സമയത്താണു മലയാളകവിതയിൽ ഒരു വഴിത്തിരിവുണ്ടായതു്. കാല്പനിക ലോകത്തിലെ മധുരസ്വപ്നങ്ങളെല്ലാമുപേക്ഷിച്ചു ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെക്കണ്ടുകൊണ്ടുള്ള പാതയിലൂടെ കവിത പ്രയാണമാരംഭിച്ചു. സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങൾ അനന്തതയിൽ പതിച്ചു. ഗാനാത്മകങ്ങളായ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങൾക്കു ശാശ്വതപ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ചു. നിത്യജീവിതത്തിലെ ഉഗ്രസത്യങ്ങൾ കവിതകളിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചു. മണിഹർമ്മ്യങ്ങളിൽ നിന്നും പൊട്ടക്കുടിലുകളിലേക്കു കവിത ഒഴുകി. ഗാനാത്മകതയുള്ള ശിഥിലവൃത്തം, ഗ്രാമീണഭാഷ, ചമയപ്പകിട്ടു കുറഞ്ഞ പ്രതിപാദനം, നൈസർഗ്ഗികഭാവങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥമായ ആവിഷ്കരണം—ഇതു, ഇങ്ങനെയൊക്കെയായിത്തീർന്നു നമ്മുടെ മലയാളകവിത.

കവിതകൊണ്ടു ജീവിതത്തെയും ജീവിതംകൊണ്ടു കവിതയെയും നിരന്തരം സുരഭിലമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു മഹാകവിയെയാണു നാം ഈ വഴിത്താരയിൽവെച്ചു കണ്ടുമുട്ടുന്നതു്. അതു മററാരുമല്ല; ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പത്രേ. സിംബോളിസവും മിസ്റ്റിസിസവും മലയാളത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചതുകൊണ്ടു മാത്രമല്ല ഇദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധനായതു്. ഡോ. എസ്സ്. കെ. നായർ ഒരവസരത്തിൽ പറഞ്ഞതുപോലെ, ഇദ്ദേഹം "ഒരു മഹാഗാനലോലുപനായ കവിയല്ല, ഒരു സ്വപ്നാടകവ്യക്തിയായ കവിയല്ല; ഒരു കരയുന്ന കവിയല്ല;

പിന്നെയോ, മലയാളം ഇന്നോളം കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത മഹാത്മ്യങ്ങൾ ഒത്തുചേർന്ന ഒരു മഹാകവി!" അതേ, യുഗങ്ങളിലൂടെ നീണ്ടു മുഴങ്ങി വന്ന ആ നാദം അമർത്ത്യമാണ്, അനശ്വരവൈകവേദ്യമാണ്, നിത്യനൂതനമാണ്. അതിന്മേൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടാണ് മനുഷ്യൻ ഉണർന്നെഴുന്നേറ്റത്. അതിനെ പറിച്ചുകളയാൻ ആർക്കും സാദ്ധ്യമല്ല. ആ മധുരഗംഭീരമായ 'ഓടക്കുഴൽ'വിളി അനന്തങ്ങളായ കാലകല്ലോലിനികളിലൂടെ നീന്തിവിടരും, ഭാവിതലമുറകളെ കരയിക്കും, ആശ്വസിപ്പിക്കും, ആഹ്ലാദിപ്പിക്കും, ഉന്മേഷിപ്പിക്കും, ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കും.

മധുരഗീതികൾകൊണ്ടു മലയാളത്തെ പുളകം ചാർത്തിച്ച ചങ്ങമ്പുഴയുടെ നവീന കാവ്യസരണി, പലരിലും ഉറങ്ങിക്കിടന്ന ഭാവനയെ ഉണർത്തി. പുരോഗമനപരവും വിപ്ലവപരവുമായ ആശയങ്ങൾ കലാസുന്ദരമായി പ്രതിപാദിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതാണ് ചങ്ങമ്പുഴയുടെ ഏറ്റവും വലിയ നേട്ടം. പ്രതിപാദ്യം കേവലം തുച്ഛമെങ്കിലും, പ്രതിപാദനരീതികൊണ്ടു അത്യന്തം സുന്ദരമായിത്തീർന്ന "വാഴക്കുല"യ്ക്കു കാവ്യലോകത്തിൽ അനശ്വരപ്രതിഷ്ഠ സമ്പാദിക്കാൻ അധികകാലം വേണ്ടിവന്നില്ല. "കടമിഴിക്കോണുകളിൽ സ്വപ്നം മയങ്ങി" അണിയറയിൽനിന്നു രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്ന "കാവ്യനർത്തകി" ഒരു മായാത്ത ചിത്രംതന്നെ.

വള്ളത്തോളിന്റെ ആദർശങ്ങളെ മുറുകെപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു കലാസൃഷ്ടി നടത്തുന്ന വെണ്ണിക്കുളവും ഭക്തിയുടെ കൈത്തിരിയുമേന്തി ജനതയെ അവാച്യമായ ഏതോ ഒരു ആനന്ദലോകത്തിലേക്കു ഉയർത്തുന്ന പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായരും കാവ്യലോകത്തിന്റെ കാവൽക്കാരായി പരിലസിക്കുന്നു. വിഷാദാത്മകമെങ്കിലും, സൌന്ദര്യബോധം കിടന്നോളം വെട്ടുന്ന കവനങ്ങളാൽ ഭാഷയെ [illegible]രമാക്കിയ പാലാ നാരായണൻനായരുടെ കൃതികളെപ്പറ്റി അധികമൊന്നും പറയേണ്ടതില്ല. "രമണ"നിലൂടെ അനുവാചകരെ കരയിക്കുകയും ചിന്തിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കലാസൃഷ്ടികൾ, കലാസൌന്ദര്യം കടഞ്ഞെടുത്തവയാണ്. "അമ്മ" എന്ന ഒറ്റ കൃതിയാൽ തന്നെ ബാലാമണിയമ്മ കേരളീയരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ പതിഞ്ഞു ചേർന്നുകഴിഞ്ഞു. അവരുടെ കവിതകളിൽ കാണുന്ന വിനയവും വാത്സല്യവും സ്നേഹവും ആത്മധൈര്യവും അവരിലും കാണാം. ചിറകടിച്ചുകൊണ്ടു കൈകൊട്ടി വിളിച്ചു ആർഭാടത്തോടെ കീർത്തിപതാക പാറിപ്പിക്കുന്ന സ്വഭാവം അവരിലില്ല. മണ്ണിൽ ഒരൊഴിഞ്ഞ മൂലയിൽ ലൌകികനേട്ടങ്ങളുടെ അരിമണികൾ കൊത്തിക്കൊറിക്കുന്ന ആ സുകുമാര മാടവിനയത്തിൽ അനന്തമായ ആകാശത്തിന്റെ ഇരുട്ടും വെളിച്ചവും സ്വയം അലിഞ്ഞുചേർന്നിരിക്കയാണ്........

ഇങ്ങനെ അനേകം കവികളാൽ പരിലാളിക്കപ്പെട്ടുപോരുന്നതിനിടയ്ക്കു പല പ്രസ്ഥാനങ്ങളും മലയാളകവിതയിൽ ഉടലെടുത്തിട്ടുണ്ട്. ടാഗോർ സാഹിത്യവുമായുള്ള സമ്പർക്കമാണ് മിസ്റ്റിസിസവും സിംബോളിസവും മലയാളത്തിൽ ഉത്ഭവിക്കുവാൻ സഹായിച്ചത്. ഇത്തരം കവിതകൾ "ചിന്തക്കുഴപ്പം സൃഷ്ടിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും" നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ തട്ടിയുണർത്തുവാൻ അവയ്ക്കു കഴിയും. ഒരു ലയംപിടിപ്പിക്കുന്ന സംഗീതമാധുരി നാമറിയാതെതന്നെ നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ എത്തിക്കുവാനും അവയ്ക്കു സാധിക്കും.

ശ്രീ: ശങ്കരൻനമ്പ്യാരാണ് "ഗീതകപ്രസ്ഥാന"ത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവ്. ഒരൊറ്റ ആശയവീചിയിലൂടെ അനുവാചകരുടെ മനസ്സിൽ കോളിളക്കങ്ങളുണ്ടാക്കാൻ ഗീതകങ്ങൾക്കു കഴിയും.

വിഷാദാത്മകത്വത്തെ ഒരു പ്രസ്ഥാനമാക്കാൻ അശ്രാന്തപരിശ്രമം നടത്തിയതു ഇടപ്പള്ളികവികളാണ്. രണ്ടുപേരും നീറിപ്പിടയുന്ന നിരാശയുടെ ഇരിപ്പിടങ്ങളായിരുന്നു; പരാജയത്തിന്റെ [illegible]ങ്ങളും!

മലയാളകവിത ഇന്നൊരു സ്തംഭനാവസ്ഥയിലാണെന്നാണ് ചില ആളുകളുടെ അഭിപ്രായം. പക്ഷേ ഇപ്രകാരം വികസിച്ചുവരുന്ന പ്രസ്ഥാനങ്ങളും വ്യക്തിപ്രഭയുള്ള കവികളും ഉള്ളപ്പോൾ കവിതയുടെ ക്രമ്പ് എങ്ങനെയാണ് അടഞ്ഞുപോകുന്നത്? പഴയ രീതികൾ മാറി, പുതിയ രീതികൾ അംഗീകൃതമായെന്നുവെച്ചു സ്തംഭനമാകുമോ? ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ് ഒരിക്കൽ,

'ജീവിതത്തിൻ പഴന്നൂലുകൾകൊഴിഞ്ഞതലെ-
ന്നീവിധമുള്ള ചിറകടിയാൽ,
ആറുനൂറായിരമല്ല പരിണാമ-
നൂതനാംശങ്ങൾ മൊട്ടിടുന്നു'

എന്നു പാടിയിട്ടുണ്ട്. അതേ, 'പഴയ പൂക്കൾ കൊഴിഞ്ഞു പുതിയ ,, കൾ ഉണ്ടാകുകയെന്നതു ലോകസ്വഭാവമാണ്. അതുകൊണ്ടു നമുക്കു ഉറച്ചുപറയുവാൻ സാധിക്കും, "മലയാളകവിതയുടെ ക്രമ്പടഞ്ഞിട്ടില്ല; അതിന്നും സജീവമാണ്."

സ്നേഹത്തിന്റെ നെടുവീർപ്പ്

അന്നു ഞാൻ കണ്ട മോഹനാനന-
മെന്നെനിക്കിനിക്കണ്ടിടാം !
സ്വപ്നലോകവിലാസലോലനാ-
യെത്രനാൾ ഞാൻ കഴിച്ചിടാം !
ഓമലാളെ ഞാൻ പൊൻകിനാക്കളി-
ലോമനിക്കവേ നിത്യവും
ഉൾമിന്നൽ കൈവിളക്കേന്തി വ-
ന്നെത്തി നോക്കും നിശീഥിനി.
എന്റെ ഹൃത്തടത്താരിനോടുടൻ
നൃത്തം വച്ചു ചന്ദ്രിക.
എന്നെ മേഘലനുഗ്രഹിച്ചുകൊ-
ണ്ടെന്റെ മേൽ, പരിതുഷ്ടയായ്
കൊച്ചു താരകപ്പൂക്കളംബരം
വാരിവാരി വിതറിടും.
അന്നു വിദ്യാലയത്തിലേക്കു ഞാൻ
സഞ്ചിതമോദം പോകവേ,
ഒന്നു പുഞ്ചിരിതൂകിയന്നാവഴി-
ക്കന്നതാംഗിയാൾ വന്നിടും.
നോട്ടു പുസ്തകമെല്ലാം മാറണി-
ച്ചിട്ടു സാരിയിലാഴ്ത്തിയും,
വാമമാം കരം, വാമനേത്രയാൾ
ശ്രോണിയോടതിൽച്ചുറ്റിയും,
ഒട്ടലഞ്ഞുലഞ്ഞതിട്ടും പൊഴ-
ത്തൊട്ടുലച്ചുമെൻ ഹൃത്തടം.
നിത്യമുണ്ടവൾക്കെന്നെ തോല്പിപ്പാൻ
സത്യ സൗന്ദര്യ മഞ്ജരി;
തർക്കമില്ല,തിൽ വ്യക്തമായ് കണ്ടേൻ
നിഷ്കള സ്നേഹപല്ലവി.
"എത്രമേലേറമാ 'ആററംബോംബി'ലു-
മെത്ര 'ഹൈഡ്ര'ജൻ ബോംബി'ലും
ഏതിലും നശിക്കാത്ത വസ്തുവി-
ന്നേതു, ചൊല്ലുകെന്നോമലേ!"
ഓതിനേൻ, "ഞാൻ തരുവേൻ സമ്മാന-
മോതുകിൽ, കളഭാഷിണി!"
'ഏതുസമ്മാന'മോമലിൻ ചില്ലി-
ക്കൊടി ചിഹ്നം കുറിച്ചിതേ.
"എൻ ഹൃദയം നിനക്കു നൽകുവാ-
നാണു, ഏകമാമെൻ ധനം."
അപ്പൊഴവളെപ്പമേതിനാ-
ഉൾപ്പുളകിത ഗന്ധയായ്:
"മന്നിൽ ശാശ്വതം പാവന സ്നേഹ-
മെന്നേ കാണ്മൂ ഞാനെൻ പ്രിയാ !"
ഉതിർ വീണിതക്കൺകളിൽനിന്നു-
മെന്നു രണ്ടു വെൺ മുത്തുകൾ,
നെഞ്ചകത്തിൽ നിഗൂഢമായിട്ടും
പിഞ്ചുരാഗരവിത്തുകൾ.

× × × ×

× × × ×

ജീവിതവഴിത്താരതന്നിൽ ഞാൻ
ക്ഷീണചിത്തനായ് നിൽക്കവേ
ദിവ്യസന്ദേശം പാടിയെത്തുന്നു-
ണ്ടിന്നു മധുമയവേളകൾ.
കാലചക്രത്തിരിപ്പിൽ ഞങ്ങളെ
കാലം പോയ് മറഞ്ഞിടിലും,
രണ്ടു ഹൃത്തിൻ തുടിപ്പതിൻ താള-
സ്നേഹനിശ്വാസവീർപ്പുകൾ
എന്നുമെന്നു മലയടിച്ചിടു-
മുന്നതമീ വിൺമണ്ഡലേ.

By

മരിശേരി 22-11-54. | M. G. KALADHARAN B. Sc.
Old Student.

സ്മരണ

(പി. കെ. ബി. നായർ, ബി. എ.)

(കേക)

ശാന്തസുന്ദരം ഗ്രാമരംഗവും ശിവക്ഷേത്ര
പ്രാന്തവും സമീപത്തു നിന്നിട്ടമശ്വത്ഥവും
അവിടെ ശോണച്ഛവി തിങ്ങിടും നെല്പാടത്തിൻ
കരയിൻ കാവൽക്കാരാം കേരകല്പകങ്ങളും
ഇന്നവ വിദൂരസ്ഥമെങ്കിലും സമാശ്വാസ
ബിന്ദുവാൽ തലോടുന്ന തപ്തമാം ഹൃദന്തത്തെ
ശാന്തിയിൽ തങ്കച്ചാറാലംബരം തുടുക്കുമ്പോൾ
ചിന്തയിൽ പറന്നെത്തുമന്നത്തെ സായന്തനം
അഴകും ശുചിത്വവുമൊഴുകും ഗൃഹത്തിന്റെ
വഴിയിൽ തരും ചൂടി വല്ലികൾ വിളങ്ങുന്ന

*   *   *

തുളസിത്തറയ്ക്കലേയ്ക്കോമലാൾ കയ്യിൽദ്ദീപ
ശിഖയും പേറിക്കൊണ്ടു മന്ദമായടുത്തപ്പോൾ
എരിയും തിരിക്കുള്ള നാളവും മങ്ങിടുമ്പോലെ
വിരവിൽ സന്ധ്യാളത്തിൻ കണ്ണിണയാനാളികണ്ടു
സ്വപ്നവും യാഥാർത്ഥ്യവും തോളുചേർത്തുതുള്ളുന്ന
ശക്തിയിൽ ഭാഗ്യത്തിന്റെ നർത്തനം ദർശിച്ചല്ലോ
ഒഴുകും ലാവണ്യത്തിൻ നീഹാരബിന്ദുക്കളാൽ
തഴുകിന്നാഴത്തിലായ് മുങ്ങിയാ ഗൃഹാങ്കണം
"മകളേയാരാണതു്?" വൃദ്ധയാം മാതാവോതി
"ഒരു നൽ സുഹൃത്തമ്മേ, കവിയാം ദിവാകരൻ"
അവിടെ കോലായിലായാതിഥ്യ സൽക്കാരത്തി-
നഴവും പുല്പായെന്ന സസ്പൃഹം ക്ഷണിക്കയായ്
"പാവമാണെന്നും ശാന്ത വയസ്സായിരിക്കുന്ന
ഭാരമാണെന്നോർത്തോവും മകനേ യോഗം വേണ്ടേ"
ഓതി ഞാൻ "കാലം വരും സാരമില്ലമ്മേ ഖേദ-
മേതുമൊത്തുണ്ടാകല്ലേ പോട്ടെഞാൻ പിന്നെക്കാണാം"
വളതൻ കിലുക്കവും കേട്ടു ഞാൻ തിരിഞ്ഞപ്പോൾ
വിളറും ദീപത്തിലായ് കണ്ണുനീർ പതിക്കുന്ന
ഇതളാണെങ്കിലും പാരിലെങ്കിലെൻ ഹൃത്തട്ടിലെ
തിരിയും പ്രകാശവും വ്യക്തമായ് തിളങ്ങുന്നു.

*   *   *

കാലമേ നിരാലംബനായൊരെൻ ദൗർഭാഗ്യത്തിൽ
നീ സദാ രസിക്കുന്ന നിർദ്ദയം ഗർജ്ജിച്ചെന്നാ
എങ്കിലും വിദൂരത്തിൽ ഗ്രാമലക്ഷ്മിയായ് മിന്നും
പങ്കില വിഹീനയാം തോഴിയെ സ്മരിക്കുമ്പോൾ
അഴലിൻ തീച്ചൂളതൻ നിഴലും കാണുന്നീലാ
അകളങ്കമാമെന്റെ രാഗമേ ജയിക്കാവൂ.

*ആശാൻ ഒരു നവോത്ഥാനത്തിന്റെ മാർഗ്ഗദർശി

P KUTTAPPAN, Senior B. A.

ഒരു കലാകാരനെ നിരൂപണം ചെയ്യുമ്പോൾ, അദ്ദേഹം ഏതൊരു കാലത്തിന്റെ അഥവാ സാഹചര്യത്തിന്റെ സന്താനമാണെന്നറിയേണ്ടതുണ്ടു്. കാലദേശാന്തരങ്ങളിലെ സാഹചര്യങ്ങളാണു് കലാസൃഷ്ടിയുടെ ഉറവിടം. ഏതൊരു സാഹിത്യകൃതിയിലും അതതു കാലത്തിന്റേതായ പ്രത്യേകതകൾ ഉടനീളം കലർന്നു കിടക്കുന്നതായി നമുക്കനുഭവപ്പെടുക സാധാരണയാണു്. ചിലതിൽ അതു പ്രകടമായിരിക്കയില്ലെന്നു മാത്രം. കാലം സൃഷ്ടിക്കുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടു ലോകത്തെ വീക്ഷിക്കുന്ന ഒരു കവി അഥവാ സാഹിത്യകാരൻ നിലവിലിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിഗതികളെ അവഗാഹം പഠിച്ചു സ്വാഭിപ്രായങ്ങൾ പകർത്തുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ജീവിതത്തിലെ ഏതൊരു തുറയിലുമുള്ള ന്യൂനതകളെ ഉയർത്തിക്കാട്ടുന്നതിനും അവയ്ക്കു പരിഹാരം നിർദ്ദേശിക്കുന്നതിനുമുള്ള സാഹിത്യകാരന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം പല സാമൂഹ്യപരിവർത്തനങ്ങൾക്കും ഇടവരുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ലോകചരിത്രം ഈ പരമാർത്ഥത്തിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ടു്.

കാലം ചെല്ലുംതോറും ജീവിതം കൂടുതൽ കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണമാവുകയാണു്, പരിവർത്തനങ്ങൾ അനുദിനമെന്നോണം ആവശ്യമായി വരികയാണു്. 'നാളെ'യും 'ഇന്നലെ'കളും മദ്ധ്യവർത്തിയായ 'ഇന്നി'ൽ സ്ഥിതിഗതികൾ അങ്ങനെ തങ്ങിനില്ക്കുന്നു എന്നുമാത്രം. പക്ഷേ ഈ പരിവർത്തനങ്ങളെല്ലാമൊന്നും, അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ, മനുഷ്യപുരോഗതിയെ ബാധകമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ളവ മാത്രം ആയിരുന്നിട്ടില്ല. സാമുദായികവും രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ എല്ലാ രംഗങ്ങളിലേയും സ്ഥിതി ഇതു തന്നെ. സ്വാർത്ഥമതികളുടെ സ്ഥാപിതതാല്പര്യങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുവാൻ വേണ്ടി സമുദായമദ്ധ്യത്തിൽ മുളപ്പിച്ച ദുരാചാരങ്ങൾ, ഏകാധിപത്യരാഷ്ട്രങ്ങളിൽ അധികാരദുർമ്മോഹം വരുത്തിവച്ച കെടുതികൾ, മുതലാളിമാരുടെ സാമ്പത്തിക വാഞ്ഛയുടെ ദുരന്തഫലങ്ങൾ, ഇതൊന്നും നമ്മുടെ പരിചയപരിധിക്കപ്പുറമല്ല. പക്ഷേ ഈ ആശയങ്ങളെല്ലാം അധികനാൾ നിലനിന്നുകാണുന്നില്ല. പുരാണവും ചരിത്രവും സമർത്ഥിക്കുന്ന പരമാർത്ഥമാണതു്. ആശയങ്ങൾ അങ്ങനെ വളർച്ചപ്രാപിക്കുമ്പോഴാണു്, പലപ്പോഴും കലാപങ്ങൾ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടാറുള്ളതു്. ഭാരതയുദ്ധം, ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവം, അമേരിക്കൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമരം, കഴിഞ്ഞ രണ്ടു ലോകമഹായുദ്ധങ്ങൾ, ഇതെല്ലാം മതിയായ തെളിവുകളാണു്. മാനസിക പ്രചോദനത്തിൽക്കൂടി ഏതൊരു വിപ്ലവത്തിനും കളമൊരുക്കുന്നതിൽ സാഹിത്യകാരന്മാർക്കു അനിഷേധ്യമായ ഒരു പങ്കുണ്ടു്. ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവത്തിന്റേയും അമേരിക്കൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിന്റേയും ഇൻഡ്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റേയും, അങ്ങനെ മറ്റു പലതിന്റേയും പിൻപിൽ ആത്മാർത്ഥമായി പ്രചോദനം നല്കിയ കനത്ത തൂലികകൾ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു എന്ന പരമാർത്ഥം നമുക്കറിയാം. കവികൾ ലോകത്തിലെ പ്രഖ്യാപിതരല്ലാത്ത നിയമനിർമ്മാതാക്കളാണെന്നു ഷെല്ലിയും, മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ എഞ്ചിനീയറന്മാരാണെന്നു സ്റ്റാലിനും നല്കിയ ബഹുമതിപത്രങ്ങൾ ഈ അവസരത്തിൽ സ്മരണീയങ്ങളാണു്. ഇങ്ങനെ, സാമൂഹ്യ പരിവർത്തനത്തിൽക്കൂടി സാംസ്കാരികോന്നമനം കൈവരുത്തുവാൻ കവികൾക്കും സാഹിത്യകാരന്മാർക്കുമുള്ള കഴിവു വലുതാണെന്നു നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം. 'ഭ്രാന്താലയം' എന്ന പേരു കേൾപ്പിച്ച കേരളത്തിലെ സാമുദായിക ദുരാചാരങ്ങളെ ദൂരീകരിക്കുന്നതിലും തൂലിക ചലിപ്പിച്ച ഏതാനും മഹാശയന്മാരെയും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം സ്മരിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. അവരിൽ മഹാകവി കുമാരനാശാൻ അഗ്രഗണ്യനാണു്.

കേരളീയ സാഹിത്യാന്തരീക്ഷത്തിൽ പുതുമയുടേയും, പുരോഗതിയുടേയും കൈത്തിരിയുയർത്തി ഒരു നവോത്ഥാനത്തിനു മാർഗ്ഗദർശനം ചെയ്തു അനശ്വര യശസ്സാർജ്ജിച്ച ഒരു മഹാശയനാണു മഹാകവി കുമാരനാശാൻ.

*കോളേജ് യൂണിയൻ [illegible] അവതരിപ്പിച്ചതാണ്.

ഒരു സാമുദായികോദ്ധാരകൻ മാത്രമായിരുന്നില്ല ആശാൻ. പ്രത്യുത ഏററവും പുരോഗമനപരങ്ങളായ ആശയങ്ങളെ, ഭാവനാസമ്പൂർണ്ണവും വാസനാസമ്പന്നവുമായ ഹൃദയവീണയുടെ മൃദുതന്ത്രികളാൽ മീട്ടി ആസ്വാദ്യഹൃദ്യമാക്കിത്തീർത്ത ഒരു അനുഗൃഹീത കവീശ്വരൻകൂടി ആയിരുന്ന അദ്ദേഹം. എന്നാൽ ആശാന്റെ ആശയങ്ങൾ അഥവാ അദ്ദേഹം ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ള 'തത്വപ്രതിപാദനങ്ങൾ പരിശോധിപ്പാനാണ്' എന്ന വാദമുഖം ഉന്നയിച്ചവരെ ഒന്നു രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകകൂടിയാണ് ഈ ലേഖനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം.

ആശാന്റെ കവിതകളിൽ ബാഹ്യവും ആന്തരികവുമായ പുത്തനും പുരോഗതിയും ഒത്തിണങ്ങുന്നുണ്ട്. ഒരു നൂതന പ്രസ്ഥാനത്തെ അവലംബിച്ചു, പുരോഗമനപരങ്ങളായ ആശയങ്ങളെ സ്വാതന്ത്ര്യവും ഹൃദ്യവുമായ ഭാഷയിൽ അവതരിപ്പിച്ചതിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾക്കുള്ള മേന്മ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. അതെ, കൈരളീക്ഷേത്രത്തിലേക്ക് ഒരു പുതിയ സാഹിത്യസരണി വെട്ടിത്തുറന്ന പുരോഗതിയുടെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും കാഹളമൂതിക്കൊണ്ടു ഒരു ധീരയോദ്ധാവിന്റെ ചങ്ക്രമത്തോടെ ഒട്ടേറെ ദൂരം യാത്രചെയ്തതായിരുന്നു ആശാന്റെ നേട്ടം. സദുപദേശപ്രധാനങ്ങളായ കവിതകൾ രചിച്ചു ഒരു ആദർശവാദിയായി സാഹിത്യാന്തരീക്ഷത്തിൽ രംഗപ്രവേശം ചെയ്ത ആശാൻ കാലാന്തരത്തിൽ തന്റെ ശ്രദ്ധയെ, അവശതയും അസമത്വവും അനുഭവിക്കുന്ന അധഃകൃതവർഗ്ഗത്തിലേക്കു തിരിച്ചുവിട്ടു; സമുദായോദ്ധാരണത്തിന്റെ കാഹളമൂതിക്കൊണ്ടു അദ്ദേഹം മുന്നേറി. തന്റെ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തിച്ചേരുവാനുള്ള വ്യഗ്രതയിൽ പുരോഗതിക്കു വിഘാതമായി നിന്നിരുന്ന എല്ലാ പ്രതിലോമ ശക്തികളെയും നിശിതമായി എതിർത്തുകൊണ്ടുള്ള ഒരു മുന്നേററമായിരുന്നു ആശാന്റേതു്.

മനുഷ്യന്റെ അന്തഃകരണങ്ങളിൽ ഒരു വലിയ പരിവർത്തനം വരുത്തുവാൻ ആശാന്റെ കൃതികൾ തികച്ചും പര്യാപ്തങ്ങളായിരുന്നു. മനുഷ്യനും മനുഷ്യനുമായുള്ള അന്തരം ജാതിയിലും മതത്തിലുമല്ല ഒതുങ്ങി നില്ക്കുന്നതെന്നും, പ്രത്യുത, വിവേകശാലിയായ മനുഷ്യന്റെ അന്ധവിശ്വാസജടിലമായ ഹൃദയാന്തരാളത്തെ വിമലവും വിശാലവുമാക്കി, ഓരോരുത്തനും അങ്ങനെ മനുഷ്യനായി മാറുന്നതിലും അല്ലാത്തതിലും തന്നെയാണുള്ള ഉദ്ബോധനം, ജാതിഭ്രാന്ത് അങ്ങേയററം കൊടുമ്പിരിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ, നല്കുകയായിരുന്ന ആശാൻ ചെയ്തതു്. ജാത്യാചാരമലീമസമായ കേരളീയാന്തരീക്ഷത്തിൽ ഒരു നവോത്ഥാനത്തിന്റെ മാർഗ്ഗദർശിയായി, പുരോഗമനത്തിന്റെ കൈപ്പന്തമേന്തി, പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ആശാൻ ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ള തത്വചിന്തകൾ എല്ലാംതന്നെ പുഷ്ടമായും പുരോഗമനപരങ്ങൾ തന്നെ ആയിരുന്നു എന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓരോ കൃതിയും ഉൽഘോഷിക്കുന്നുണ്ട്.

വേദനത്തിൽ ഉയർന്നിന്ന കവിത പുരപ്പാട്ടിൽവരെ എത്തിച്ചേർന്ന കാലത്താണ് ഹൃദയത്തിന്റെ അഗാധഗർത്തങ്ങളിലേക്കു ആണ്ടുചെല്ലുന്ന ഒരു രോദനം സാഹിത്യാന്തരീക്ഷത്തിൽ മുഴങ്ങിക്കേട്ടതു്. "ഹാ പുഷ്പമേ.." എന്നു്. ഭാഷാസാഹിത്യലോകത്തിൽ 'വീണപൂവ്' ഒരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അരുണോദയമായിരുന്നു. ഹൃദയഭേദകമാംവണ്ണമാണ് ആശാൻ ആ വീണപൂവിൽ മാനവജീവിതത്തെ പരിശോധനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ഇതളുകൾ വാടി, കായശോഭ നശിച്ചു, വീണു കിടക്കുന്ന ഒരു മലരിന്റെ ദർശനത്തിൽ കവിഹൃദയത്തിൽ ഒരു കോളിളക്കം തന്നെ ഉണ്ടാവുകയാണ്. 'വീണപൂവ്' അങ്ങനെ സചേതനമായി. വ്യംഗ്യഭംഗിയും, സ്വാതന്ത്ര്യശൈലിയും, ആശയാവിഷ്കരണത്തിന്റെ നവീനതയുമാണ് ഈ കൃതിയുടെ മേന്മയ്ക്കു നിദാനം. അഴകിനു കേദാരമായ ആ വീണപൂവിന്റെ അസ്ഥിരതയിൽ കവി ദീനദീനം വിലപിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, അതോടൊപ്പംതന്നെ ജീവിതത്തിന്റെ അവസ്ഥാഭേദങ്ങളെപ്പററി മനുഷ്യനെ ചിന്തിപ്പിക്കുന്നതിനും, സൽവൃത്തിയുടെ ആന്തരികമായ സൌകുമാര്യത്തിനു വാട്ടമോ കോട്ടമോ തട്ടുകയില്ലെന്ന തത്വം മനസ്സിലാക്കി അവനെ സദാചാരനിരതനാക്കുന്നതിനുംകൂടി ഈ കൃതിയിൽ ആശാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. അധഃസ്ഥിതമായ ഒന്നിന്റെ ശോചനീയമായ അ

THE SENIOR DAYSCHOLARS' ASSOCIATION HOCKEY TEAM

WINNERS OF THE PANIKAR MEMORIAL CUP

Bottom row: G. Samuel; Abraham Varughese
Middle row: Y. Cherian; Abdul Rahiman (Ath. Representative); Varughese Mathew (Captain); K. Gangadharan Nair (Secretary); I.C. Philipose.
Top row: C. Mathew; P. T. Joseph; Ashok Kumar; Ramachandran; Alex Thomas; T. P. Joseph; Karunakaran Nair; P. J. Mathew.

THE COLLEGE TENNIS TEAM

Sitting: Sonny Varughese (Captain); T. B. Ninan (Principal); A. K. Baby (President.)
Standing: Stephen Thomas; Philipose Panicker; C. P. Andrews (Physical Director); Koshy Stephanos.

THE NEW HOSTEL DRAMATIC CLUB

Sitting: Venu: A. Bhaskaran Pillai; K. G. Mathai (Warden); V. K. Mathew; Mony.
Standing: O. C. Abraham; Radhakrishnan Nair (Secretary); P. G. Koshy; M. S. Thomas (Director); Pathrose Mathai (Convener); C. A Ipora; Abraham Thomas; Jose Karottu.

THE TAGORE HOSTEL DRAMATIC CLUB

Bottom row: A. M. Chacko; C. K. Joseph; K. P. Mathew (Warden); Rajagopalachari; P. T. John.
Middle row: Mathew Kurien; Thomas Chandy; Abraham E. Jacob; N. K. Mathai; M. G. Mathew.
Top row: K. E. Eapen (Secretary); John Philip; K. T. Mathew; Abraham Varughese (Convener).

വസ്ഥയെ വളർത്തിക്കൊണ്ടു തന്റെ കാവ്യം ആരംഭിക്കുന്ന ആശാൻ, സകലരേയും സ്വകൃതിയിലേക്കാകർഷിപ്പിക്കുന്നതിനും തദാരം അധഃസ്ഥിതരെപ്പററി ചിന്തിപ്പിക്കുന്നതിനുംകൂടി മനഃപൂർവ്വം ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നിരിക്കണം. എല്ലാററിനും ഉപരിയായി ആശാൻ ഒരു തികഞ്ഞ ശ്രീബുദ്ധവിശ്വാസികൂടി ആയിരുന്നു എന്നും മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു പ്രയാസമില്ല.

'സല്ലംബമേയിവിടെമാന്തു സുമേരുവിന്മേൽ
കല്പദ്രുമത്തിനുടെ കൊമ്പിൽ വിടർന്നിടുന്നീ'

ഇതു് അതിനുദാഹരണമാണ്. ആശാൻ ശ്രേണികളെയും, ശ്രേയസ്കരമായ ജീവിതത്തെയും അത്രയേറെ പാടി പുകഴ്ത്തുന്നുണ്ട്. ഇതും പുരോഗതിയിലുള്ള അഭിലാഷംകൊണ്ടു തന്നെയാണ്. 'വീണപൂവി'ൽ കരുണാർദ്രവും ശോകപൂർണ്ണവുമായ ചിന്താഗതിയിലാണ് പുരോഗമനം നിഴലിക്കുന്നതെന്ന് സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽ കാണാൻ കഴിയും.

കരുണാദ്രയിഷ്ടമായ "ശൃംഗാരത്തിൽനിന്നും കരുണാനാപിതമായ വീരത്തിലേക്കുള്ള ആശാന്റെ ഒരെത്തിനോട്ടമാണ്" "ഒരു സിംഹപ്രസവം". ഘോരസിംഹത്തിന്റെപോലുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ കവി അനുതപിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. അധഃസ്ഥിതിയിൽ ആത്മോത്കർഷവും ബന്ധനസ്ഥരിൽ ആത്മഗൗരവും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കവിയുടെ ത്രപ ചിന്തകൾ എങ്ങനെ 'പിന്തിരിപ്പൻ' ആകും?

'നളിനി'യിലും 'ലീല'യിലുംകൂടി വിശേഷാന്തരമായ ഒരു ലക്ഷ്യത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുകയായിരുന്നു ആശാൻ. 'നളിനി'യിൽ യഥാർത്ഥസ്നേഹത്തിന്റെ ക്രമാനുഗതമായ വളർച്ച് സ്ത്രീപുരുഷന്മാരിൽ എങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്നു ചിത്രീകരിക്കുകയാണ്. ഇതിലെ അംഗിയായ ശൃംഗാരരസം വളരെ സൂക്ഷ്മമാണെങ്കിലും 'കറയില്ലാത്ത' ആ ശൃംഗാരത്തിനു വിഷയവിഭാവമായ ഒരു സന്യാസിയുടെ ശുഷ്കഹൃദയത്തിൽപോലും പ്രണയപ്രദീപം കൊളുത്തുവാൻ ശക്തിയുണ്ടെന്നു നളിനി വ്യക്തമാക്കുന്നു. നളിനി, ദിവാകരനിൽ സ്വജീവിതത്തെ സമർപ്പിച്ചു. അവരുടെ ഹൃദയത്തിൽ രൂഢമൂലമായികിടന്ന അനുരാഗം വളർന്നുവളർന്ന് അതിന്റെ പരമകോടിയിൽ എത്തിച്ചേർന്ന് എന്നതിനും ഇവിടെ ശുദ്ധഹൃദയയായ നളിനിയെ ദിവാകരൻ യഥായോഗ്യം പ്രണയിക്കാതിരുന്നതിലും നളിനിയുടെ അകാലചരമത്തിൽ കഥ അവസാനിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതിലുമാണ് പിന്തിരിപ്പൻ സ്വഭാവം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ നളിനിയോ അവളിൽ ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്ന അനുരാഗമോ നശിച്ചിട്ടില്ല; അതു നശിക്കയുമില്ല. 'നളിനി'യിലെ സർവ്വാതിശായിയായ ശൃംഗാരത്തിന്റെ മാററുരച്ചുനോക്കുന്ന നികഷം മാത്രമാണ് ആ മരണം. ആശാൻ കൈകാര്യം ചെയ്ത ശൃംഗാരരസം സർവ്വാതിശായിയാണ്. ജീവിതംകൊണ്ടോ മരണംകൊണ്ടോ അവസാനിക്കുന്നതല്ല അതു്. അങ്ങനെ ഒരു ശൃംഗാരത്തെ ഭാവനചെയ്ത് അതിന്റെ അനുക്രമമായ വളർച്ചയെ വളർത്തിച്ചശേഷം നളിനിയുടെ മരണത്തോടുകൂടെ അതിന്റെ മഹാത്മ്യത്തെ നന്നെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുകയാണ് ആശാൻ ചെയ്യുന്നതു്. നളിനിയുടെ മരണമാണ് നിസ്തുല്യമായ ആ ശൃംഗാരരസത്തെ സുരന്മാരുടെ മായാത്ത മണിക്കോവിലിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠമാക്കിയിരിക്കുന്നതു്.

"വിലയെഴുമനുരാഗമതാലാൽ
ഇലയുവതല്ല മറിച്ചുമേറ്റുമേൽ
വിലസിടുമടിയാറാ വെള്ളിപോ-
ലുലയതിലുതിയ പൊന്നുപോലെയും"

ഈ അഭിപ്രായമാണ് 'നളിനി'യിലെ ഉള്ളടക്കത്തിന്റെ ആകെത്തുക. ഇതിലൊന്നു പിന്തിരിപ്പൻ ചിന്താഗതിയാണ് കാണാൻ കഴിയുക.

'ലീല'യിലാണെങ്കിൽ നായികാനായകന്മാർ ഇരുവരും മരണമടയുകയാണന്ത്യത്തിൽ. യഥാർത്ഥ പ്രേമത്തെ പുലർത്തുന്നതിൽ ലീലയും മദനനും വിപരീത സാഹചര്യങ്ങൾ വന്നുകൂടുകയാണ്. എന്നാൽ ഇവിടെയും യഥാർത്ഥ പ്രണയത്തിന്റെ പവിത്രതയ്ക്കു ഏതൊരു വിപരീത സാഹചര്യത്തിലും യാതൊരുതരവും ചലവും പററുകയില്ലെന്ന തത്വം ഉദ്ഘോഷണം ചെയ്യുകയാണ് ആശാൻ. യഥാർത്ഥ പ്രണയം ലൗകികമോ നശ്വരമോ അല്ല. മരണത്തെ അതിക്രമിച്ചു നില്പ്പുന്നതിനുള്ള മഹത്വം അതിനുണ്ട്. ആശാൻ ഇന്നത്തെ

'നളിനി' പ്രേമത്തെയോ പ്രണയത്തെയോ അല്ല ചിത്രീകരിക്കുന്നതെന്നോർക്കണം. യഥാർത്ഥ പ്രണയം ദുഃഖപര്യവസായി ആയിരിക്കുമെന്നല്ല 'നളിനി'യും 'ലീല'യും ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നത്. എന്നാൽ മരണത്തെയും അതിക്രമിച്ചുനില്പാനുള്ള മഹത്വം അതിനുണ്ടെന്നു സമർത്ഥിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. അതെങ്ങനെ പിന്തിരിപ്പൻ ചിന്താഗതിയാണെന്ന് ആർക്കു പറയാൻ സാധിക്കും?

'പ്രരോദനം' വലിയ വിമർശനങ്ങൾക്കൊന്നും ഇടവരാത്ത ഒരു വിലാപ കാവ്യമാണ്. സ്വഗുരുവിന്റെ നിര്യാണത്തിലുള്ള നിസ്സഹായമായ ഒരു പ്രരോദനമാണ് ഇതിൽ ഉടനീളം വ്യഞ്ജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. പാശ്ചാത്യ വിലാപകാവ്യങ്ങളിൽനിന്നും ഭിന്നമാണിത്; അതിൽ കേരളീയതയുടേതായ സ്വഭാവമുദ്ര പതിഞ്ഞു കിടക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിലെ ഏതാനും കഥാപാത്രങ്ങൾ സങ്കല്പസൃഷ്ടികളാണ്; പ്രകൃതിയിലെ വിവിധഭാവഭേദങ്ങൾ മാത്രമാണവ. കാവ്യത്തിലെ വസ്തുതയ്ക്കനുസരണമായ ഗഹനത, ആശയാവിഷ്കരണങ്ങളുടെ നവീനത, ഭൗതികവും ആദ്ധ്യാത്മികവുമായ മണ്ഡലങ്ങളെ വീക്ഷിക്കുന്നതിലുള്ള അഗാധത, അങ്ങനെ പലതും പ്രരോദനത്തിന്റേതായ പ്രത്യേകതകളാണ്. ആശാന്റെ തത്വസംഹിതകളും ആശയഗതികളും ശോകാത്മകമായ ഒരന്തരീക്ഷത്തിൽ കൂടി പുരോഗമിക്കുകയാണ് ഇതിലും.

പുരാണകഥയെ അധികരിച്ചെഴുതിയ ഒരു ഖണ്ഡകൃതിയാണ് 'ചിന്താവിഷ്ടയായ സീത'. 'സുതർമാമുനിയോടയോദ്ധ്യയിൽ' പോയിരിക്കുന്നു. സമയം സന്ധ്യയാണ്. ഏകാകിയായി ഉടജാന്തവാടിയിൽ ഉപവിഷ്ടയായ സീത ചിന്താവിഷ്ടയായിരിക്കുന്ന രംഗം. ഇങ്ങനെ ചിന്തയുടെ അങ്ങേയറ്റം ഉളവാക്കത്തക്ക ഒരന്തരീക്ഷത്തെ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടാണ് സീതയുടെ ചിന്താഗതിയെ ചിത്രീകരിക്കുവാൻ ആശാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. ഒന്നാം തരം ഒരു മനശ്ശാസ്ത്രവിദഗ്ദ്ധന്റെ പാടവത്തോടെ സീതയുടെ മനസ്സിനെ ഒരു ശസ്ത്രക്രിയയ്ക്കു വിധേയമാക്കുകയാണ് ആശാൻ. വാത്മീകിയുടെ സീതയെ അപേക്ഷിച്ച് കൂടുതൽ ഓജസ്സും, തേജസ്സും, അധുനാതനത്വവും, താത്വികബോധവും, മഹാമനസ്കതയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു പുതിയ സീതയെത്തന്നെയാണ് വാസ്തവത്തിൽ ആശാൻ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. 'സീതയെ അപകർഷപ്പെടുത്തിക്കളഞ്ഞു' എന്ന മുറവിളി മുഴങ്ങുന്നതിനു തന്നെയും ആശാന്റെ പുരോഗമനപരമായ ചിന്താഗതിയാണ് ഉത്തരവാദി എന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഭർത്തൃപരിത്യക്തയായ ആ ചാരിത്രവതിയുടെ പൂർവ്വകാലസ്മരണകൾ, മനസ്സിലെ വിവിധഭാവഭേദങ്ങൾ, അവസാനമായുള്ള സ്വയം സമാധാനപ്പെടൽ, പശ്ചാത്താപം, ഇതെല്ലാം ഇത്ര നവീനവും, ആദർശയോഗ്യവും, യഥാതഥവുമായ രീതിയിൽ വർണ്ണിക്കുവാൻ ആശാനെപ്പോലെയുള്ള അനുഗൃഹീതന്മാർക്കുമാത്രമേ സാധിക്കൂ എന്നു തീർത്തുപറയാം. ചിന്താവിഷ്ടയായ സീതയുടെ അന്തർമണ്ഡലത്തിലെ ചിന്താതരംഗങ്ങളുടെ വൈവിധ്യങ്ങളും, അവയുടെ നിറവും നിത്യതയും നല്കുന്ന പശ്ചാത്തലസൃഷ്ടിയുമാണ് ആശാന്റെ പുരോഗമനോന്മുഖമായ ആശയവിസ്ഫുരണങ്ങളുടെ അത്യുത്കൃഷ്ടമായ നിലനില്പിനു നിദാനം.

'ദുരവസ്ഥ'യും 'ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി'യും ആശാന്റെ പുരോഗമനപരമായ ചിന്താഗതിയെ ഉച്ചൈസ്തരം ഉദ്ഘോഷിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. എതിരഭിപ്രായങ്ങൾക്ക് അതിൽ പഴുതില്ല. ഇതിവൃത്തത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പുറപ്പാടാണ് 'ദുരവസ്ഥ' കുറിക്കുന്നത്. ആശാന്റെ ഒരു പ്രത്യേക ഉദ്ദേശത്തെ പ്രകടമാക്കുകകൂടി ചെയ്യുന്നുണ്ട് ഈ കൃതി. അവശസമുദായത്തിന്റെ ഒന്നടങ്കമുള്ള ഉദ്ധാരണമാണ് ആശാൻ ലക്ഷ്യമാക്കിയത്. ജാതിയും ജാതിയിൽ ജാതിയുമായി കിടന്നു ദുഷിച്ച സാമുദായികാന്തരീക്ഷത്തിലെ കെടുതികൾക്ക് അറുതി വരുത്തേണ്ടതു അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്ന് ആശാൻ ദീർഘദർശനം ചെയ്തു. ജാതിയുടെ നിരർത്ഥകത്വത്തെയും മേലാളന്മാരുടെ മുഴുത്തുനരച്ച മാമൂൽപ്രിയത്വത്തിന്റെ കഴമ്പില്ലായ്മയേയും തുറന്നുകാട്ടി, പുലയനിലും ഭൂസുരനിലുമുള്ള വ്യക്തിത്വത്തിനു വിലകല്പിച്ച് ഉച്ചനീചത്വത്തിനു വിലയിടിവു വരുത്തുകയായിരുന്നു ആശാൻ ചെയ്തത്. യാഥാസ്ഥിതികന്മാരെ അങ്ങേയറ്റം അരിശം കൊള്ളിക്കത്തക്കവണ്ണം അനുയോജ്യമായ ഒരു അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിച്ച് സാവിത്രി അന്തർജ്ജനത്തെയും ചാത്തൻപുലയനെയും തമ്മിൽ ദാമ്പത്യശൃംഖലയാൽ ബന്ധിപ്പിക്കുക എന്ന ധീരകൃത്യം ഈ കൃതിയിൽകൂടി നിർവ്വഹിക്കുകയാണാശാൻ. വ്യത്യസ്തങ്ങളായ രണ്ടു സമുദായങ്ങളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നവരാണവർ; അവശസമുദായത്തെയും മേൽക്കിട സമുദായത്തെയും. പ്രത്യാഘാതങ്ങളെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു മഹാകൃത്യംതന്നെ ആയിരുന്നു അത്. ആശാന്റെ തത്വചിന്തകൾ പുരോഗമനപരങ്ങളല്ലെന്ന് ആർക്ക് സ്ഥാപിക്കുവാൻ സാധിക്കും?

'ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി'യിലും 'കരുണ'യിലും, ബുദ്ധമതാനുബന്ധിയായ ഇതിവൃത്തത്തെ അവലംബിച്ചുകൊണ്ടുള്ള സാമുദായികോദ്ധാരണ ശ്രമം നടത്തുകയായിരുന്നു ആശാൻ. മാതംഗിയും വാസവദത്തയും മേൽ പറഞ്ഞതുപോലെ തന്നെ ജീവനുള്ള ഓരോ പ്രശ്നത്തിന്റെ പ്രാതിനിധ്യം വഹിക്കുന്നവരാണ്. ബുദ്ധശിഷ്യനായ ആനന്ദനിൽ മാതംഗിക്കുണ്ടാകുന്ന അഭിനിവേശത്തെ, ശ്രീബുദ്ധഭഗവാന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ വച്ച്, ലോകത്തെ ഏകമനം സ്നേഹിക്കുക എന്ന പരമോന്നത പദവിയിലേക്കുയർത്തുന്നതോടെ അതു പരിപൂർണ്ണമാവുകയാണ്. സങ്കുചിതമായിരുന്ന അവളുടെ ഹൃദയം വികസിച്ചു. ലോകത്തെ കണ്ണു തുറന്നു കാണുവാൻ അവൾ പഠിച്ചു. മാതംഗി ഒരു മനുഷ്യസ്ത്രീയായി മാറി. അതുപോലെ തന്നെ വാസവദത്തയുടെ അന്ത്യനിമിഷത്തിൽ ഉപഗുപ്തന്റെ സാന്നിദ്ധ്യവും, കരുണ നിറഞ്ഞ കടാക്ഷവും, പരിചരണവും ഉപദേശങ്ങളും അത് ശമം ശനൈ ദ്രവിപ്പിച്ചും നിർമ്മലമാക്കി നിവൃത്തി ചിന്തിപ്പിക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തങ്ങളായിരുന്നു. വാസവദത്ത അറിയേണ്ടതറിഞ്ഞു മനുഷ്യത്വത്തോട്ടുകൂടി മരിച്ചു. മനുഷ്യനെ സദാചാരനിരതനാക്കി, ജീവിതത്തിന്റെ ഉയർന്ന മണ്ഡലങ്ങളിലേക്ക് അവനെ ഉയർത്തുന്നതിലുള്ള ആശാന്റെ പരിശ്രമം യഥാസ്ഥിതികത്വത്തിലോ സങ്കുചിതത്വത്തിലോ ഒതുങ്ങി നില്ക്കുന്നവ ആയിരുന്നില്ല. സാർവ്വലൗകികമായ ഒരു വീക്ഷണഗതിയിൽകൂടി സാർവ്വജനീനങ്ങളായ ആശയങ്ങളെ ശക്തിയുക്തം ഉൽബോധിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു ആശാൻ ചെയ്തത്. ഈ കൃതികളിൽകൂടി ആശാൻ ബുദ്ധമത പ്രചാരണം നടത്തുക മാത്രമായിരുന്നു എന്ന വാദം തികച്ചും ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. തന്റെ ആശയങ്ങളെ അവ അർഹിക്കുന്ന ഗൗരവത്തോടുകൂടി പ്രസ്താവിക്കുന്നതിനു ബുദ്ധമതാനുബന്ധിയായ ഇതിവൃത്തം പര്യാപ്തമാകുമെന്നുള്ള വിശ്വാസം ആശാനു പൂർണ്ണമായും ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. 'ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി'യുടേയും 'കരുണ'യുടേയും ഉദ്ദേശം തികച്ചും സാമൂഹ്യോന്നമനമായിരുന്നു എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞവസാനിപ്പിക്കുകയാണ്, അതിൽ പക്ഷാന്തരത്തിനു അവകാശമില്ലാത്തതുകൊണ്ട്. ഈ ഒരൊറ്റ ഉദ്ദേശം മാത്രം മതിയാകും ആശാനെ 'ജനകീയകവി'പദത്തിലേക്ക് ഉയർത്തുന്നതിനും.

ഇങ്ങനെ, ആശാൻ തന്റെ മുഖ്യകൃതികളിൽ ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്ന തത്വപ്രതിപാദനങ്ങളെല്ലാം തന്നെ പുരോഗമനോന്മുഖങ്ങളാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതൊരു പരമാർത്ഥം മാത്രമായിരിക്കും. കൂടാതെ സ്വജീവിതത്തിൽകൂടിത്തന്നെ അദ്ദേഹം പ്രായോഗികമാക്കിയിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളുടെ ഗൗരവം അതിനു സഹായിയായ ഒരു തെളിവും കൂടിയാണ്. ആശാന്റെ ജീവിതം തന്നെ യാഥാസ്ഥിതികന്മാർക്ക് ഒരു ഏടാകൂടമായിരുന്നു എന്നു നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. പ്രജാസഭയിലും മറ്റും അദ്ദേഹം ചെയ്ത പ്രസംഗങ്ങളും, ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ അന്തേവാസിത്വത്തോടു ബന്ധിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാമുദായികോദ്ധാരണശ്രമങ്ങളും നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതു വെറും സർവ്വസംഗപരിത്യാഗിയായ ഒരു സന്യാസിശിഷ്യനെയല്ല; പ്രത്യുത ഒരു തികഞ്ഞ അവശസമുദായോദ്ധാരകനെയാണ്. ജാതിയുടെയും മറ്റു അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുടെയും കെടുതികൾ കൊടുമ്പിരിക്കൊണ്ടിരുന്ന കാലത്ത് ഒരു മികച്ച വിപ്ലവകാരിയായി അദ്ദേഹം വിപ്ലവധ്വനി മുഴക്കി; പരിവർത്തനങ്ങൾ ഉണ്ടു വരുത്തുന്നതിനു അങ്ങനെ വിത്തു പാകുകയും ചെയ്തു. ആശാൻ ഒരു മികച്ച ആസ്തികൻകൂടി ആയിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരു അമ്പലത്തിലോ പള്ളിയിലോ ഒതുങ്ങിനില്ക്കുന്നതായിരുന്നില്ല ആശാന്റെ 'ദൈവം'

'കാണപ്പെടില്ല കാണും തരമൊടെതിനെ
കണ്ണില്ല കയ്യില്ല കാലി–
ല്ലൊണ്ണല്ലല്ലാതെ മറ്റല്ലൊന്നുമല്ലുമീ–
ല്ലാതിയില്ലന്തമില്ല.
സ്ഥൂണല്പ്രായം ജഡത്വം ചെറുതുപറയുവാ–
നില്ല മറ്റൊന്നുമല്ലി–
ക്കാണും ബ്രഹ്മാണ്ഡകോടിപ്പെടനടനകലാ–
ശാലിയാണെന്റെ ദൈവം"
(നിജാനന്ദവിലാസം)

അതേ, അതാണ് ആശാന്റെ ആരാധ്യനായ ഈശ്വരൻ. നിരീശ്വരവാദിയെപ്പോലും അസ്വദിപ്പിക്കുന്ന—അനുസരിപ്പിക്കുന്ന—"ദൈവ"മാണത്. കൈക്കൂലിയും കള്ളക്കച്ചവടവും ആ 'ദൈവ'ത്തിന്റെ പേരിൽ നടപ്പില്ല. അതിനെല്ലാം ഉപരിയാണ് ആ ദൈവത്തിന്റെ നില. ആശാൻ ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ള തത്വചിന്തകൾ 'പിന്തിരിപ്പൻ' എന്നു പറയുന്നവർ, നിരീശ്വരവാദികൾതന്നെ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ അവർ, ഇതിലെന്തു പറയുന്നു!

ആശാന്റെ ഓരോ കൃതിയും, ഓരോ ആശയവും, ഓരോ പ്രവൃത്തിയും സ്വാതന്ത്ര്യമനോഭാവത്തെ ഉണർത്തുന്നതിനും, അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെ ഉച്ചാടനം ചെയ്യുന്നതിനും, സമത്വത്തെ വളർത്തുന്നതിനും ഉതകുന്ന സാമുദായികോന്നമനം സുസാധ്യമാക്കുന്നതിനും ഉതകുന്നവയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ച സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനവും, ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്ന ആശയങ്ങളും അനുഭവയോഗ്യങ്ങളാണ്; ആദർശനിഷ്ഠങ്ങളാണ്; ആരാധനീയങ്ങളാണ്. ഒരു നവീനസാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയുടെ പിറവിക്കുവേണ്ടി ധീരോദാത്തമായി, സമരവീര്യമുള്ള തന്റെ തൂലിക ചലിപ്പിച്ച്, സമരവീര്യമുള്ള രചനാരീതിയും വിപ്ലവപ്രവർത്തനങ്ങൾ കൈവരുത്തുവാനുതകുന്ന പരിവർത്തനങ്ങൾ കൈവരുത്തുവാൻ ആശാന് കഴിഞ്ഞു. ആശാൻ ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ള ആശയങ്ങളെല്ലാം തന്നെ പുരോഗമനപരങ്ങളായിരുന്നു— മനുഷ്യപുരോഗതിയെമാത്രം ലാക്കാക്കിക്കൊണ്ടുള്ളവയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരൊറ്റ തത്വപ്രതിപാദനവും പിന്തിരിപ്പൻ മനോഭാവത്തിൽനിന്നും ഉടലെടുത്തവയല്ല. ആശാന്റെ കൃതികളിൽ ഏതാനുംഭാഗങ്ങൾ വായിച്ചുവച്ചുകൊണ്ട്, പൊതുവിൽ ആശാന്റെ കൃതികളിൽക്കൂടി ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്ന തത്വപ്രതിപാദനങ്ങളെ അധിക്ഷേപിക്കുവാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നതു ഒരു സാഹസമാണ്—മൗഢ്യമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓരോ കൃതിയും സസൂക്ഷ്മം പഠിച്ച് അവയ്ക്കു വില കല്പിക്കുവാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നതാണുത്തമം.

വിമലാ മേനോൻ

എനിക്കു മതിയായി

(കഥ)

മഹാശക്തനെ ദുർബ്ബലനാക്കുന്നതിനും, ബലഹീനനെ ബലവാനാക്കുന്നതിനും, കാരുണ്യമനസ്കനെ നിർദ്ദയനാക്കുന്നതിനും, ക്രൂരനെ കൃപാലുവാക്കുന്നതിനും ധീരനെ ഭീരുവാക്കുന്നതിനും അഹിംസകനെ ഹിംസകനാക്കുന്നതിനും, ഭരണകൂടത്തെപ്പാടെ മറിയ്ക്കുന്നതിനും പോന്ന ശക്തി അബലയെന്നു പറയപ്പെടുന്ന സ്ത്രീയുടെ കടക്കൺകോണിലാണിതിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കുന്നു.

സ്ത്രീയോട്ടെ അവൾ സുന്ദരിയാകട്ടെ വിരൂപിണിയാകട്ടെ വിദുഷിയാകട്ടെ നിരക്ഷരകുക്ഷിയാകട്ടെ പട്ടുസാരി ധരിക്കുന്നവരാകട്ടെ നാടൻ വേഷമണിയുന്നവരാകട്ടെ, മധുരപ്പതിനേഴുകാരിയാകട്ടെ, പടുവൃദ്ധയാകട്ടെ—എനിക്കു വളരെ സ്വാതന്ത്ര്യവും ബഹുമാനവുമാണുള്ളത്. ചെരിപ്പും സിൽക്കു സാരിയും കണ്ണടയും ധരിച്ച് നാമമാത്രമായ തലമുടി ഉഴുന്നുവടയ്ക്കുള്ളിൽ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ച് ഹാൻഡ്ബാഗ് സഹായം വഹിച്ചും ലേഡീസ് അമ്പ്രലാ ഭർത്താവിനെക്കൊണ്ട് ചുമപ്പിച്ചുംകൊണ്ടു പോകുന്ന ചലന്റെ ചുമപ്പിച്ചുംകൊണ്ടു പോകുന്ന പല നാരീമണികളോടും എനിക്കു യാതൊരു വിരോധവുമില്ല.

പക്ഷേ ഒരുകാര്യം. അവരെ അബലകളെന്നു വിളിക്കാൻ ഇയ്യുള്ളവൻ സമ്മതിക്കയില്ല.

ലോകത്തെ കിടുകിടാ വിറപ്പിച്ച നെപ്പോളിയൻ, ഹിറ്റ്ലർ മുതലായവർ തങ്ങളുടെ സാമ്രാജ്യങ്ങൾപോലും ഉപേക്ഷിക്കാൻ തയ്യാറായിരുന്നു. സൂര്യനസ്തമിക്കാത്ത സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ കിരീടംപോലും വലിച്ചെറിഞ്ഞവർ ഈ ലോകത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്തിനുവേണ്ടി? വെറും ഒരബലയുടെ കടക്കൺകടാക്ഷത്തിന്നു. ഇനിയും സ്ത്രീയെ അബലയെന്നു വിളിക്കുന്നവരുണ്ടെങ്കിൽ അവരെ ദൈവം തന്നെ ശിക്ഷിക്കട്ടെ.

അവിവാഹിതരായ യുവാക്കൾ വിവാഹം സ്വർഗ്ഗമാണെന്നു കരുതുന്നു. ഒരു കാലത്തു ഇയ്യുള്ളവനും അങ്ങനെ തോന്നിയിട്ടുണ്ട്. ആ തോന്നൽ പരമാബദ്ധമായിരുന്നുവെന്നു മനസ്സിലായി. അതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് യുവാക്കളായ നിങ്ങളെ ഉപദേശിക്കാൻ പഴക്കവും തഴക്കവുമുള്ള ഈ തൂലിക ഒന്നു ചലിപ്പിക്കാമെന്നു കരുതിയത്.

വിവാഹം നിശ്ചയിക്കുന്ന നിമിഷം മുതൽ താലി കഴുത്തിൽ വീഴുന്നതുവരെ വധൂവരന്മാരുടെ ഹൃദയങ്ങളുടെ തുടിപ്പും കൂടിക്കൂടി വരുന്നു—റെക്കാർഡിലെത്തുന്നു—വീണ്ടും താഴോട്ടു പോകുന്നു—അകൽച്ച വർദ്ധിക്കുന്നു.

വലിയ മുഖവുരയൊന്നും കൂടാതെ ഞാനൊന്നു ചതുർഭുജനായെന്നു പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞെല്ലാം. എന്റെ പെമ്പറന്നോരു സുന്ദരിയെന്നു വിളിച്ചുകൂടാ. കാരണം സൗന്ദര്യമത്സരത്തിൽ സോക്രട്ടീസിനെപോലും അവളെ തോല്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നു.

"നാരീരൂപവതീ ശത്രു" എന്നാണല്ലോ പ്രമാണം. എന്നെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ അവളുടെ ധനം ധാരാളം മതിയായിരുന്നു. പണം കിട്ടിയാൽ പല്ലില്ലാത്ത പെൺമണിയെ പാണിഗ്രഹണം ചെയ്യാൻപോലും ഇന്നത്തെ അഭ്യസ്തവിദ്യരായ യുവാക്കൾ തയ്യാറാണെന്നറിയുമ്പോൾ ശേഷംപേരുടെ തലയിലെന്തിനു കതിർ കയറുന്നു?

അവളുടെ ഭർത്താവായി ചാർജ്ജെടുത്തിട്ട് ഒരു ഒരു മാസമേ ആയുള്ളൂ. ഞാൻ വേണ്ടതും രണ്ടിലധികവും അനുഭവിച്ചു. അവളുടെ നിത്യോപകരണസാധനങ്ങൾ വാങ്ങാൻപോലും ഒരാൾ പ്രത്യേകം വേണ്ടിയിരുന്നു. അതിനു വേറെയാരും പോരാ. ഈ പാവപ്പെട്ട ഞാൻ തന്നെ വേണം. മുടികെട്ടി സൂക്ഷിച്ചു വയ്ക്കുന്ന വല, പൗഡർ, ഹെയർ ഓയിൽ....മുതലായവയുടെ കാര്യം പോകട്ടെ. അവളുടെ ഡ്രസ്സിന്റെ കാര്യമാണ് എന്നെ വളരെയധികം ബോറാക്കുകയും ചിന്താകുലനാക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. ഓരോ ഫാഷൻ ബ്ലൗസു, ജമ്പർ, ചോളി... ശിവ!! ശിവ!! കഴുത്തിനു സമാന്തരമായി നാലിഞ്ചുവീതിയിൽ വലതുന്നിപ്പിടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള വേറൊരു തരം ബ്ലൗസു (പേരെനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ) അങ്ങനെപോകുന്നു അതിന്റെ പട്ടിക. ഒരു മൃത്യനെപ്പോലെ ഞാനെല്ലാമനുസരിക്കുന്നു. പണമവളുടേതാണ്. വേറൊരു ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ അവളെന്നെ വിലയ്ക്കു വാങ്ങിയിരിക്കയാണ്.

Shopping-നു ബില്ല് വരുമ്പോൾ പണം കൊടുക്കുന്നതുമവളാണ്. ബസ്സിലും ടിക്കറ്റിനവൾ പണം കൊടുക്കും. ഭർത്താവെന്നു പറഞ്ഞു നടക്കുന്നവനു ഇതല്ലെങ്കിലും സഹിക്കാനൊക്കുമോ?

ഡാർവിൻ ഇന്നു ജീവിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഈ ലലനാമണിയെ കണ്ടിട്ടാണു

അത്ഭുതം തന്റെ തിയറിയെഴുതിയതെന്നു പൊതുജനം പറയുമായിരുന്നെന്ന് എന്റെ ഭാര്യയെ നോക്കി ഒരു യുവാവു തന്റെ കൂട്ടുകാരനോടു പറഞ്ഞപ്പോൾ ഞാനവരുടെ മുഖത്തു യാതൊരു ഭാവഭേദവും കണ്ടില്ലെങ്കിലും എന്റെ തൊലിക്കട്ടി അല്പവുംകൂടി വർദ്ധിച്ചെന്നു പിന്നീടു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി.

പാവം! ഞാൻ!!

അവളുടെ കീഴിൽ ഞാനനുഭവിച്ച ദുഃഖം!

കോളേജിലെ ഒരു ഗ്രൂപ്പ് ഫോട്ടോയിൽ ഭാഗ്യവശാലോ, നിർഭാഗ്യവശാലോ, ഞാനവളുടെ വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു ജീവിയുടെ പിറകിലാണു നിന്നിരുന്നത്. എന്റെ പെൺപിറന്നോൾക്കു ചന്ദ്രഹാസമിളക്കാൻ വേറെ വല്ലതും വേണോ? വൈകിട്ടു ഞാൻ നടക്കാനിറങ്ങിയാൽ അവൾക്കു സംശയം! സിനിമാ കാണാൻ പോയാൽ അവൾക്കു സംശയം. ഞാൻ അനങ്ങിപ്പോയാൽ സംശയമാണ്! എന്റെ കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഭഗവതി! ഇങ്ങനെയുമുണ്ടോ ഒരു സൃഷ്ടി? എന്തിനു പറയുന്നു. അവളുടെ വർഗ്ഗത്തെ മുഴുവൻ സംശയം കൊണ്ടാണു സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളത്. പിന്നെ അവൾ മാത്രമെന്തിനു "കരിങ്കാലി"യാകുന്നു.

അങ്ങനെ ഭർത്താവുജോലിയിൽ ഞാൻ മുഴുകി. ഇരുപത്തിനാലു മണിക്കൂറും ജോലി ചെയ്യുന്ന ഒരു 'ഫുൾടൈം' ഭർത്താവിനെയാണവൾക്കു വേണ്ടതെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. അങ്ങനെ ആ ഉദ്യോഗം രാജിവച്ച ശേഷം ജീവിതം ഇതുപോലെ യാതന അനുഭവിക്കുന്ന യുവാക്കളുടെയും വൃദ്ധയുവാക്കളുടെയും ഉന്നമനത്തിനുവേണ്ടി ചെലവഴിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു.

ഭർത്താവിനെ തന്റെ അടിമയാക്കിവച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാനായിരിക്കും ഓരോ സ്ത്രീയും ആഗ്രഹിക്കുന്നതു. യാതൊരു പുരുഷന്റെയും മുമ്പിൽ തലകുനിക്കാത്ത ഞാൻ എന്റെ ഭാര്യയുടെ മുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തി. ഇതെല്ലാം ചിന്തിച്ചതിനുശേഷമായിരിക്കാം, ബുദ്ധിമാന്മാരായ പലരും വിവാഹം ഉപേക്ഷിക്കുന്നത്. ബുദ്ധിയുണ്ടായിരുന്നിട്ടും ഞാനതിൽപെട്ടു അനുഭവിച്ചു. അനുഭവം എന്നെ പഠിപ്പിച്ചു.

മേൽപറഞ്ഞ അനീതികളും അന്യായങ്ങളും അക്രമങ്ങളും, നിശ്ശേഷം ഇല്ലാതാക്കി ഒരു നല്ല 'നാളെ' കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഒരു അഖിലലോകവ്യാപകമായ സംഘടന രൂപീകരിച്ചിട്ടുള്ളതും അതിന്റെ പ്രാരംഭ നടപടികൾ അന്വേഷിച്ചു റിപ്പോർട്ടു സമർപ്പിക്കുന്നതിനു ഇയ്യുള്ളവനെത്തന്നെ കമ്മിററി ചുമതലപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള വിവരവും ഇതിനാൽ അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു. യുവവൃദ്ധന്മാരായ പ്രസിദ്ധ പ്രൊഫസന്മാർ, അഭിഭാഷകന്മാർ, ഡോക്ടറന്മാർ രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കൾ മുതലായവരെല്ലാം ഈ സംഘടനയിൽ അംഗങ്ങളായിരിക്കുന്നതാണ്.

അഖിലലോക വിവാഹ വിരുദ്ധയുവജനസംഘടന സിന്ദാബാദ്!

ഭാര്യാമേധാവിത്വം അവസാനിപ്പിക്കും!!

അവകാശങ്ങൾ പിടിച്ചു പററും!!!!

പടയാളി

(C. J. Roy, Class II, Group II)

കരയുകില്ലിനി, കരൾ വഴുതില്ലിനി
ഉയരുകില്ലെന്നിൽ നിന്നിനി വീർപ്പുകൾ.

അരുമയാമെന്നെയമ്മ [illegible]യേകവെ,
അരികിലെന്നനുജനൊത്തു കളിക്കവെ,
അറയിലങ്ങിങ്ങായോടി നടക്കവെ,
ഉരവിലമ്മൂമ്മ പാടിയുറക്കവെ,
അറിയാതെൻ ഹൃത്തു [illegible]പ്പോയ്
വരുതിയില്ലെന്നീ ജീവിത വീഥിയിൽ.

പുലരിയിൽ പൂക്കൾ പുഞ്ചിരിക്കൊള്ളവെ,
പുതുസമീരണനാടിയുലക്കവെ,
കിളികളാനന്ദഗാനമുതിർക്കവെ,
കുതുകമോടെന്നി ചിത്രമെഴുതവെ,
വളരെയേറെക്കിനാവുകൾ കണ്ടു ഞാൻ.
വളരുവാൻവേണ്ടിയേറ്റം കൊതിച്ചു ഞാൻ.

ഒരു കിനാവുപോൽ ജീവിതാരാമമെ
ന്നിരയിലേക്കു തെൻ മുന്നിട്ടിറങ്ങവെ,
കടുകടുത്തുള്ള ജീവിത പ്രശ്നങ്ങൾ
കരിപുരട്ടിയെൻ മാർഗ്ഗം തടയവെ
വളരെനാൾ കണ്ട സ്വപ്നങ്ങളാകവെ
തകരവെ ഹാ! തരിച്ചു ഞാൻ നിന്നുപോയ്.
കരയുവാനല്ലാതൊന്നിനും വയ്യാതെൻ
കരളു നൈരാശ്യ വഹ്നിയിൽ വേകയായ്

കദനഭാരവും പേറിപ്പുകഞ്ഞെന്റെ
പ്രണിത ജീവിതം മുന്നോട്ടു നീളവെ,
ഹൃദയ ഗർത്തത്തിലശ്രുവായിരം—
മിടറുഴക്കങ്ങൾ പൊട്ടിത്തെറിക്കയായ്.

കനകധാന്യമെമ്പാടെയും കൂടവെ
ജനത കൂട്ടത്തിൽ പിടഞ്ഞുമരിക്കയോ?
പരസഹസ്രങ്ങൾ പാഴ്പെട്ടിടവെ
ഒരു ചിലർ സുഖിച്ചുമദിക്കയോ?
വയർ പുലർത്തുവാൻ വാതിലുതോറുമീ
തെരുവിൽ മക്കളലഞ്ഞുനടക്കയോ?
അരുതരുതനാക്രമമാ, തൊഴ—
ളുരുതിയേകുവാൻ മുന്നോട്ടു പോകുവിൻ.

വരികയാണെന്റെ [illegible]വഴിത്താരയിൽ
പറയുവാനിനി വാതില്ലിലെങ്കിലും
ഭരണനീതിയെൻ മുന്നിലൊരായിരം
കഠിനനിയമങ്ങൾ കൈവാളിട്ടാലും
അഴിമതികളടിച്ചുടച്ചിടുവാൻ
അടിമജീവിതം പ്രത്യുതമാക്കുവാൻ
അടിപതറാതെ, പിൻതിരിഞ്ഞോടാതെ
അടരിനെന്നും പടയാളി ഞാനിനി.

കരയുകില്ലിനി, കരൾവഴുതില്ലിനി
ഉയരുകില്ലെന്നിൽനിന്നിനി വീർപ്പുകൾ.

*വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യം ബ്രിട്ടനിൽ

Ramankutty Nair V. R., *Class I, Group I.*

ബ്രിട്ടനിലെ ജഡ്ജിമാർ എപ്പോഴും മുൻഗണന കൊടുക്കുന്ന ഒരിനം ഹർജിയുണ്ട്. വളരെക്കാലത്തെ പാരമ്പര്യമുള്ള ഒന്നാണത്. 'പ്രഭോ, പൌരസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ സംബന്ധിച്ച ഒരു ഹർജിയിതാ,' ഹർജിഭാഗം വക്കീൽ അത്രയും പറയുകയേ വേണ്ടു. ഉടനെ മററു കാര്യങ്ങളെല്ലാം മാററിവച്ച് ജഡ്ജി അതു വിചാരണക്കെടുക്കുകയായി. ഇതു് നിശ്ചയമായും നടപടിക്രമം സംബന്ധിച്ച കാര്യമാണ്. പക്ഷെ വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ മാനിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ആംഗ്ലേയനിയമം കെട്ടിപ്പടുത്തിട്ടുള്ളതുതന്നെ കോടതികളുടെ നടപടിച്ചട്ടത്തിൽ നിന്നത്രെ. വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യവും മററു അവകാശങ്ങളോ താല്പര്യങ്ങളോ ഏതെങ്കിലുമൊന്നും തമ്മിൽ മത്സരം വരുമ്പോൾ, മററു കാര്യങ്ങൾ എത്ര വലുതായാലും, വിനയാന്വിതനായ പൌരന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് വിജയിക്കുക.

*From 'The Speeches of Sir Alfred Denning'

ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഓരോരുത്തർക്കും അവരവരുടെ വ്യക്തിത്വം പൂർണ്ണമായി വളർത്താൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. മററുള്ളവർക്കും അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിനു ക്രിയയാകരുതു് എന്നുള്ള ചില കടമകൾ മാത്രമാണ് ആ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതു്. ഈ താല്പര്യങ്ങളെ ഭംഗിയായി തുലനം ചെയ്യുമ്പോഴൊക്കെ തട്ടു ഒട്ടെങ്കിലും താഴുക വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഭാഗത്തേക്കാണ്. വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും സാമൂഹ്യകടമയെയും ആംഗ്ലേയ നിയമം ഇതിനു മുമ്പ് എങ്ങനെ സമതുലനം ചെയ്തു നിർത്തിയിട്ടുണ്ട്, ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യവിപ്ലവത്തിൽ എങ്ങനെ നിൽക്കുന്നു എന്നൊക്കെ മററു യൂറോപ്യൻ നാടുകളിലെ അനുഭവങ്ങളെയും നിയമങ്ങളെയും മുൻനിർത്തിപ്പഠിക്കാനുമാറ് വെളിപ്പെടുത്തുകയാണ് ഈ ലേഖനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം.

വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യം എന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നതു നിയമമനുസരിക്കുന്ന ഏതൊരു പൌരനും മററാരുടെയും തടസ്സമില്ലാതെ അവനിഷ്ടപ്പെടുന്നതു ചിന്തിക്കാനും, പറയാനും ഇഷ്ടമുള്ളിടത്തുപോകാനും ഉള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമാണ്. എന്നാൽ ഒരു ഭാഗത്തെ വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യവും മറുഭാഗത്തെ സാമൂഹ്യഭദ്രതയും തമ്മിൽ യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള തുലനം ആവശ്യമാണ്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഈ തുലനം ഇതുവരെ സാധിച്ചുപോന്നിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോഴും സാധിച്ചുപോരുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ, എങ്ങിനെ?

ഒന്നാമതായി നിയമം പറയുന്നു, കോടതിവിധികൂടാതെയോ അവയുടെ വിചാരണക്ക് വിധേയമാക്കാതെയോ ഒരാളെയും തടവിലാക്കാൻ പാടില്ലെന്ന്. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ സുപ്രസിദ്ധമായ റിററ്, ഹേബിയസ് കോർപ്പസ് റിററ്, ഈ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു

രക്ഷനൽകുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിലാരെയെങ്കിലും കോടതിവിധിപ്രകാരമല്ലാതെ തടവിൽ പാർപ്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ അയാൾക്കോ, അയാൾക്കുവേണ്ടി മററാർക്കെങ്കിലുമോ ആ തടങ്കൽ നിയമം സമ്മതമുള്ളതോ അല്ലയോ എന്നു നിശ്ചയിക്കാനായി ഹൈക്കോടതിയിലേതെങ്കിലും ജഡ്ജിക്ക് ഹർജിബോധിപ്പിക്കാം. കോടതി അപ്പോൾ കോടതിമുമ്പാകെ അയാളെ ഹാജരാക്കാൻ കല്പിക്കും. തടങ്കൽ നിയമാനുസൃതമെന്നു തെളിയിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ അയാൾ വിമുക്തനാക്കപ്പെടും.

എന്നാൽ എന്നും അങ്ങിനെയായിരുന്നില്ല. 1627-ൽ ഗവൺമെൻറ് സർ തോമസ് ഡാർണലിനേയും വേറെ നാലുപേരുകളേയും രാജാവിനുള്ള കരം കൊടുത്തില്ലെന്ന കാരണത്തിനു് തടവിൽ പാർപ്പിച്ചപ്പോൾ അന്നത്തെ കോടതി, രാജകീയാജ്ഞപ്രകാരം തടവിൽവെച്ച ഒരാളെ ഹേബ്യസ് കോർപ്പസ് കൊണ്ട് വിമുക്തനാക്കാൻ പാടില്ല, എന്നാണ് വിധിച്ചതു. പക്ഷെ ഇംഗ്ലീഷുകാർ തങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ചവിട്ടിമെതിച്ച ഗവൺമെൻറിനെ തട്ടിത്തെറിപ്പിക്കയും റിററിനു ഇപ്പോഴത്തെ അധികാരം നല്കികൊണ്ട് നിയമമുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തു. അതിൽ പിന്നെ ഒരിക്കലും ജഡ്ജിമാർ അതിൽനിന്നും കല്പന സ്വീകരിക്കയുണ്ടായിട്ടില്ല.

1771-ൽ ജെയിംസ് സോമർസെററ് എന്നൊരടിമയെ തേംസ് നദിയിലെ ഒരു കപ്പലിൽ ജമേയ്ക്കക്കു കൊണ്ടുപോകാൻ ചങ്ങലയിട്ടു നിർത്തിയപ്പോൾ മാൻസ്ഫീൽഡ് പ്രഭു പ്രഖ്യാപിക്കയുണ്ടായി, ആ തടങ്കൽ നിയമവിരുദ്ധമാണെന്ന്. "ഇംഗ്ലണ്ടിലെ വായു അടിമയ്ക്കു ശ്വസിക്കാനാവാത്തവിധം ശുദ്ധമാണ്". അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു 'ആ കറുത്ത വർഗ്ഗക്കാരനെ സ്വതന്ത്രനാക്കുക'. അതോടെ അയാൾ സ്വതന്ത്രനായി.

1949-ൽ അമേരിക്കയിൽ നിന്ന് ഓടിപ്പോന്ന ഗെർഗാർട്ട് ഐസ്ലറെന്ന കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരനെ കേവെസ്റ്റ് റെഡ്സിലെ ഒരു പോളീഷ് കപ്പലിൽ നിന്ന് ബലം പ്രയോഗിച്ച് അധീനപ്പെടുത്തിയതിനെപ്പററി വിധി പ്രസ്താവിച്ചതു്, അയാളെ അമേരിക്കയ്ക്കേല്പിച്ചു കൊടുക്കാൻ നിയമസമ്മതമല്ലെന്നും ആ 'ചുവപ്പുകാരൻ' സ്വതന്ത്രനായി പോകട്ടെ എന്നുമാണ്. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ നിയമത്തിന് വർണ്ണം നോക്കിയുള്ള ഭേദബുദ്ധിയൊന്നുമില്ല. വർണ്ണവ്യത്യാസം മററു ഘട്ടത്തിനായാലും 'പോളിററിക്സി'നായാലും.

പോലീസുകാർക്ക് ഒരു തടവുകാരനെ ഒരു ദിവസത്തിലേറെ അധികാരത്തിൽ വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാൻ പാടില്ല. 24 മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ അയാളെ മജിസ്ട്രേട്ടു മുമ്പാകെ ഹാജരാക്കണം. മജിസ്ട്രേട്ട് ജാമ്യം നിഷേധിക്കുന്നപക്ഷം അയാൾക്ക് ജാമ്യത്തിൽ വിടണമെന്നപേക്ഷിച്ചു കൊണ്ട് ഹൈക്കോടതിയിൽ അപേക്ഷബോധിപ്പിക്കാം.

പടിഞ്ഞാറൻ യൂറോപ്പിലെ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രേമികളായ രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കും ഇംഗ്ലണ്ടിലെ തത്വങ്ങൾ നിലവിലുണ്ട്. എന്നാൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഹേബ്യസ്കോർപ്പസിനു തുല്യമായൊന്ന് അവിടങ്ങളിലില്ല. നിയമപ്രകാരമല്ലാതെ തടങ്കലിൽ പാർപ്പിച്ച ഒരാളെ പെട്ടെന്നു വിട്ടയക്കാനൊരുമാർഗ്ഗം അവിടെ ഇല്ലതന്നെ. അവിടെയൊരാൾക്കു ചെയ്യാൻ കഴിവുള്ളതു് ഒരു പോലീസാപ്പീസർക്ക് ആവലാതിബോധിപ്പിക്കലാണ്. അല്ലാതെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ കൂട്ടാക്കാതെ നേരിട്ടു ജഡ്ജിയെ സമീപിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു ചുരുക്കം.

റഷ്യൻകോഡിലെ ഏഴാം ഖണ്ഡികക്ക് 18-B എന്ന ബ്രിട്ടന്റെ യുദ്ധകാലച്ചട്ടത്തോട് അത്ഭുതാവഹമായ സാമ്യമുണ്ട്. 'അപല്ക്കരമായ കൃത്യങ്ങൾകൊണ്ടോ പഴയകാലത്തെ പ്രവർത്തനങ്ങൾകൊണ്ടോ ആപല്ക്കാരിക' ളെന്നുതോന്നുന്നവരെ തടവിലാക്കാൻ ആ 7ാം ഖണ്ഡിക അധികാരം കൊടുക്കുന്നു. ബ്രിട്ടന്റെ 18 ബി. ചട്ടത്തിൽ അധികാരപ്പെടുത്തിയിരുന്നതു് ശത്രുക്കളുമായി ബന്ധം പുലർത്തുകയോ പൊതുരക്ഷാവിരുദ്ധമായ പ്രവൃത്തികളിലേർപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നതായി കരുതപ്പെടുന്നവരെ തടങ്കലിൽ വയ്ക്കുവാനാണ്. എന്നാൽ അങ്ങിനെ തടങ്കലിൽ വച്ചവർക്ക് ബ്രിട്ടൻ, സൈനികരഹസ്യങ്ങളിലേക്ക് എത്തിനോക്കാനാവില്ലെന്നു വരുത്തിയതല്ലാതെ സ്വാതന്ത്ര്യം നിഷേധിച്ചില്ല.

അപ്പോൾ ഇതിൽനിന്നു വരുന്നതു് ബ്രിട്ടൻ യുദ്ധകാലത്തു നടപ്പാക്കിയ നിയമങ്ങൾ അഥവാ നിയമത്തിന്റെ അപവാദങ്ങൾ റ

ഷ്യയിൽ സമാധാനകാലത്തെ തത്വമാണെന്നത്രെ. ആംഗ്ലോ ജീവിത രീതിയിൽ അററ കൈകെല്ലാതെ വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ തൊട്ടുകളിക്കരുത്. ഏകാധിപത്യജീവിത രീതിയിലാണെങ്കിൽ വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യം എളുപ്പം സ്റ്റേയ്റ്റു താല്പര്യത്തിനു വഴിമാറിക്കൊള്ളണം. അപ്പോൾ വ്യക്തിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം അധികാരത്തിലുള്ളവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു് വഴങ്ങേണ്ടി വരുന്നു.

ബ്രിട്ടനിൽ 1689 മുതൽ ജഡ്ജിമാർ നിയമസഭകളിൽ നിന്നും എക്സിക്യൂട്ടീവിൽ നിന്നും സ്വതന്ത്രരാണ്. ഇപ്പോൾ ഉന്നതപടികൾക്കല്ലാതെ ഒരു ജഡ്ജിയെ നീക്കം ചെയ്തുകൂടാ. അതിനു പാർലമെൻറിൻെറ രണ്ടു മണ്ഡലങ്ങളിൽ നിന്നും അയാളെ നീക്കിക്കിട്ടണമെന്നു പറഞ്ഞ് അപേക്ഷവരണം. ഒരു ജഡ്ജിയെ നീക്കുക കേവലം അസാദ്ധ്യമാണെന്നാണിതിൻെറ അർത്ഥം. പൌരനും പൌരനും തമ്മിൽ മാത്രമല്ല, പൌരനും ഭരണകൂടവും തമ്മിലും സമതുലനം പാലിച്ച് യാതൊരു സ്ഥാനഭ്രംശ ഭീഷണിയും കൂടാതെയാണ് ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ജഡ്ജിമാർ തങ്ങളുടെ ചുമതല നിർഭയം നിർവ്വഹിച്ചുപോരുന്നത്.

ഓരോ ജഡ്ജിയും തൻെറ നിയമനത്തോടൊപ്പം ഒരു പ്രതിജ്ഞയെടുക്കാറുണ്ട്. 'ഇംഗ്ലണ്ടിലെ നിയമങ്ങൾക്കും ആചാരങ്ങൾക്കും അനുസൃതമായി ഭയമോ സേവയോ കൂടാതെയും സ്നേഹമോ വിദ്വേഷമോ കൂടാതെയും എല്ലാത്തരത്തിലുമുള്ള ആളുകളോടും ഞാൻ ന്യായം പ്രവർത്തിക്കും' എന്നാണ് ആ പ്രതിജ്ഞ. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ജഡ്ജിമാർ അതു് അക്ഷരംപ്രതി പാലിക്കുന്നു. അവരിലുള്ള വിശ്വാസം അവരൊരിക്കലും വിഫലമാക്കില്ല.

ചെറുകഥ

ജമീലാ മിസ്റ്ററസ്സ്

By ഹംസ (തട്ടാമ്പടി)

കണ്ണാടിപോലെ തെളിഞ്ഞൊഴുകുന്ന ഒരു പുഴവക്കിനിന്നു തെളിച്ചുകാണുന്ന വള്ളിപ്പടർപ്പുകളിലുള്ള ഒരു പൂമ്പാററയുണ്ടാകുന്നതുവരെ പറഞ്ഞാൽ വിശ്വസിക്കാൻ അല്പം പ്രയാസം തോന്നും. പക്ഷേ വിശ്വസിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല.

ജമീലാ മിസ്റ്ററസ്സിൻെറ കാര്യവും ഏതാണ്ടിതുപോലെതന്നെയായിരുന്നു. അവൾക്കു നല്ല അഴകുണ്ട്. പ്രത്യേകമായിപ്പറഞ്ഞാൽ വിടർന്ന പൂപോലെയുള്ള കവിളിണകളും മധുരിക്കുന്ന അധരങ്ങളും മാദകമായ മിഴിയും അവൾക്കുണ്ട്. മിസ്റ്ററസ്സ് സാരിയുടുക്കുന്നതിലും ബ്ലൌസിടുന്നതിലും ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ട്. സൌന്ദര്യം കണ്ണുള്ളവർക്ക് സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നു ജമീലാ മിസ്റ്ററസ്സ് വിശ്വസിക്കുന്നു.

പതിനെട്ടുവയസ്സാകുന്നേയുള്ളു. സ്കൂളിൽ പോകുന്ന ജമീലാ മിസ്റ്ററസ്സിനെ വേലിക്കപ്പുറത്തുനിന്നു നോക്കിക്കൊണ്ടു ഒരു വലിയ വീട്ടിലെ അമ്മൂമ്മ പറഞ്ഞു. "ഹോ! മേത്തച്ചിടെ കിണ്ണാരം കിഴുപ്പം! നാടകക്കാരികളു് പോണപോലല്ലേ നടപ്പ്?"

ആ അമ്മൂമ്മ നാടകം കണ്ടിട്ടില്ല. പിന്നെ നാടകക്കാരികളെപ്പററി ഏതോ ചില ദുഷിച്ച അഭിപ്രായങ്ങളും അറിവുകളും അമ്മൂമ്മയ്ക്കുണ്ട്. ജമീലാ മിസ്റ്ററസ്സിനു ഒരു നാടകച്ഛായയുണ്ടെന്നു അമ്മൂമ്മ കണ്ടുപിടിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അവിവാഹിതരായ ചെറുപ്പക്കാർ വഴിയരികുകളിൽ നിന്നുകൊണ്ടു ജമീലാ മിസ്റ്ററസ്സിൻെറ സൌന്ദര്യം ആസ്വദിക്കാറുണ്ട്. വിവാഹിതരും! പക്ഷേ അവർ ജമീലബീവിയെക്കണ്ടാൽ ഇടകണ്ണിട്ടേ നോക്കുകയുള്ളു. നേരെ നോക്കുന്നതു മററുള്ളവർ കണ്ടാൽ കുഴപ്പമുണ്ട്.

താനിങ്ങനെയൊരു 'നോട്ടപ്പുള്ളി'യാണെന്നു ജമീലാ മിസ്റ്ററസ്സിനും ജമീലാ മിസ്റ്ററസ്സിൻെറ ഭാഗധേയത്തെപ്പററി പാവുക്കുട്ടിയമ്മസ്സാറിനും അറിയാം. വഴിയരികിൽ ആരെക്കണ്ടാലും ജമീലബീവി നോക്കുകയില്ല. പാവുക്കുട്ടിയമ്മസാറു വിവാഹിതയാണ്. അതുകൊണ്ടു നോക്കുന്നതിൽ തെററില്ല എന്ന ഭാവത്തോടെ അവർ കണ്ണു വട്ടമടിച്ചു നോക്കും. മാത്രമല്ല ആ കടാക്ഷങ്ങളുടെ ഒരു പങ്കു പററാൻ അവർ ജമീലാ മിസ്റ്ററസ്സിനോട്ടു ചേർന്നു നടക്കുകയും ചെയ്യും.

ഏതായാലും ആ വലിയ വീട്ടിലെ അമ്മൂമ്മ പറഞ്ഞ വിവരം മുണ്ടേങ്ങിലെ ഇക്കാവമ്മ മുഖാന്തരം ജമീല മിസ്റ്ററസ്സിൻെറ ഉമ്മായുടെ ചെവിയിലും എത്തി.

അന്നത്താഴം കഴിഞ്ഞശേഷം ആ ഉമ്മയും മകളുമായി ഒരു ചെറിയ വഴക്കുണ്ടായി. വായിൽ കിടക്കുന്ന വെററിലപ്പാക്ക മുഴുവൻ ഇടത്തേക്കവിളിലൊതുക്കി അരിച്ചെന്നു നീട്ടിത്തുപ്പിയ ശേഷം ഉമ്മാ പറഞ്ഞു—

'എന്തിനാണെ പെണ്ണേ നാട്ടാരെക്കൊണ്ടു പറയിക്കണ്. അവരിക്ക പിടിക്കുംപോലെ നടന്നൂടേ?'

'ചുമ്മാതിരി ഉമ്മാ' കൈവിരലുകൾക്കിടയിലൂടെ ഒരു പേൻ ചീന്തിയെടുത്തു ഉമ്മറപ്പടിയിൽ വച്ചു ഞെരിച്ചുകൊണ്ടു ജമീലാ മിസ്റ്ററസ്സു പറഞ്ഞു. 'ഉമ്മാക്കെന്താ, അവരതും പറയും അതിനപ്പുറോം പറയും.'

ഉമ്മയും വിട്ടില്ല. 'പറഞ്ഞാ അവരിക്ക വായീക്കെടക്കണ നാക്ക തേയൂല്ല. നിനക്കു പെണ്ണേ അതിൻെറ ചേതം. ഒരുത്തൻ വരുമ്പളാ........'

ഉമ്മാ മുഴപ്പിച്ചില്ല. ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മീപനാളത്തിലൊരു ഈയാംപാററ ചാടി വീണു ചിറകു കരിയുന്നതും സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു അവർ ശ്വാസമുതിർത്തു.

തെല്ലിട നിശ്ശബ്ദത തങ്ങിനിന്നു. അപ്പോൾ മിസ്റ്ററസ്സ് പറഞ്ഞു. 'എൻെറ ബാപ്പ അവർ പറഞ്ഞതു കേട്ടില്ല. എന്നിട്ടെന്തായി? ബാപ്പ തോററില്ല.'

"ബാപ്പ! അതങ്ങരാണായിരുന്നു. നിന്നെ ഈ നിലയിലെത്തിയ്ക്കാൻ എന്തു പാടു പെട്ടെന്നോ? മുത്തുനബീടേം ബദ്‌രീങ്ങടേം ഒക്കെ കറ്ററുകൊണ്ടു മനുഷേനെപ്പോലെ ജീവിച്ചു. 'ഈ മാൻറ്'ളവിൽ മരിച്ചു. എത്ര പേരുടെ 'ബദ്കാണം കേട്ടെന്നാ! അതുപോലെ തൊണ്ടേച്ചു' മൊഴയിപ്പാത്ത സ്ഥിതികൊണ്ടു സാതിച്ചതു?" അതു ചിന്തിക്കേണ്ട കാര്യമാണ്. ജമീലാ മിസ്റ്ററസ്സിൻെറ ബാപ്പയേപ്പോലെ നാട്ടുകാരെ എതിർക്കാൻ സാധിക്കുമോ? ഒരുതുള്ളീക്കിപ്പായാമ്മുതന്നെ ബാപ്പ പൂമ്പാററയാക്കി.

ശരിയാണതു്. ജമീലാ മിസ്റ്ററസ്സ് വെറും ഒരു പുഴുവായിരുന്നു. 'പിത്തക്കാടി ജമീല' എന്നായിരുന്നു അവളുടെ കളിപ്പേരു്. ഇന്നത്തെ സൌന്ദര്യവതിയായ ജമീല അന്നത്തെ പിത്തക്കാടിയായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ വിശ്വസിക്കാൻ തോന്നുകയില്ല. പക്ഷേ അതു പൂർണ്ണമായും വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരാളുണ്ടായിരുന്നു. രാമചന്ദ്രൻ.

രാമചന്ദ്രനു ജമീലയേക്കാൾ അഞ്ചു വയസ്സു പ്രായം കൂടും. അവൻ കറുത്തിട്ട ഒരു ഗൌരവക്കാരനായിരുന്നു. പക്ഷേ വളർന്നുവന്നപ്പോൾ അതു കുറേശ്ശെ അങ്ങു മാറിപ്പോയി.

ചപ്പിയ മൂക്കും ഉണ്ടക്കണ്ണുകളും ചടപിടിച്ച് കിന്നംകിരിച്ച തലമുടിയും വിളറിയ മുഖവും ഉന്തിയ വയറുമായിരുന്നു ജമീലയുടെ അന്നത്തെ സൌന്ദര്യം. അവൾക്കന്നു അഞ്ചു വയസ്സായിരുന്നു പ്രായം. രാമചന്ദ്രൻ അവളുടെ കളിക്കൂട്ടുകാരനായിരുന്നു. താഴ്ന്നുകിടക്കുന്ന പറങ്കിമാവിൻെറ കൊമ്പിലിരുന്നു ദൂരെനിന്നു വരുന്ന സൂര്യനെ അങ്ങുകിലുള്ള മൊട്ടക്കുന്നുകൾക്കിടയിലൂടെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കയായിരിക്കും അവൻ. അപ്പോൾ കേൾക്കാം പറങ്കിൽ ഒരു ഞരക്കം. അവൻ തെട്ടിത്തിരിഞ്ഞുനോക്കും.

'പിത്തക്കാടി.......

തോളിലൂടെ ഒരു കവുങ്ങോറിയ തോർത്തുമാത്രം വലിച്ചിട്ടുകൊണ്ടു വന്നിരിക്കുന്നു. രാമചന്ദ്രനു ഗൌരവമുണ്ട്. അവൻ വെറുപ്പോടെ ചോദിക്കും. "എന്തെടീ പിത്തക്കാടിപ്പെണ്ണേ?"

അതിനുത്തരമായി ജമീലയുടെ മുഖം കത്തോററ തവളയെപ്പോലെ വീർക്കും. ആ ഉണ്ടക്കണ്ണുകൾ അവൾ ഉരിച്ചു കാണിക്കും. രാമചന്ദ്രൻ പിന്നെയും പറയും. "മുഴവങ്ങളേ." "ചെറുക്കനാണ്" അതിനവൾക്കുത്തരമുണ്ട്.

ആ മുഖം കുറേക്കൂടെ വികസിക്കും. എന്നിട്ട് രാമചന്ദ്രൻ അന്നത്തെ സ്വന്തം ദേഹത്തേക്കു നോക്കും. ഷർട്ടുണ്ട്. നിക്കറുണ്ട്.

കുറേക്കൂടി പറഞ്ഞാൽ ആ 'നല്ലപെണ്ണു' കരയുമെന്നവനറിയാം. അതവനിഷ്ടമല്ല. അവളെ ഒന്നു സന്തോഷിപ്പിക്കണം. ആ മുഖത്തൊരു പുഞ്ചിരി വരുത്തണം. അതിനൊരു വിദ്യയുണ്ട്.

'പെണ്ണേ ഒരു പറങ്കിമാങ്ങ പറിച്ചുതരട്ടേ?'

മതി, ജമീലയുടെ മുഖത്തു വെളിച്ചം വീശുകയായി. അവൻ പറഞ്ഞതെല്ലാം അവൾ പാടെ മറന്നിരിക്കുന്നു. ചുമന്നു കൊഴുത്തൊരു പറങ്കിമാങ്ങ. ആ മാങ്ങയ്ക്കു ജമീലയെ എന്തുമാക്കാനും കഴിയും.

അതു പറിച്ചുകൊടുത്തിട്ട് രാമചന്ദ്രൻ ആ വൃത്തികെട്ട തോർത്ത് വാങ്ങി കൈകൾ തോർത്തും. അതിലവൾക്കു തെല്ലും പരാതിയില്ല. അതു നേരത്തെ കണക്കാക്കിത്തന്നെയാണ് അവൾ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നത്. ആ തോർത്ത് അവളുടെ തോളിലേക്കു എറിഞ്ഞുകൊടുത്തിട്ട് രാമചന്ദ്രൻ പറയും.

'ഹോ! ഈ പെണ്ണിന്റെ നാറ്റം'.

അവൾക്കുത്തരമുണ്ട്: 'അതു മേനം.'

''അതാ നിന്റെ ബാപ്പ വരുന്നു.''

അതൊരു ഉൾക്കിടിലമുണ്ടാക്കുന്ന കാഴ്ചയാണ്. ജമീല തിരിഞ്ഞു നോക്കും. ശരിയാണ്. അങ്ങു മുകളിലൂടെ ഒരു ചാക്കുകെട്ടും അതിനു മുകളിൽ അടുക്കി വച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു കെട്ടു മണ്ണെണ്ണപ്പാട്ടയും വരുന്നുണ്ട്. അതു ചുമക്കുന്നതു അവളുടെ വാപ്പയാണ്. വേഗത്തിലിഴയുന്ന ഒരു പുഴുവിനെപ്പോലെ അവൾ വീട്ടിലേക്കു തിരിക്കും. 'ബഡായിബീരാവ്' വരികയാണ്—ജമീലയുടെ ബാപ്പ. ഒരുകെട്ടു ചാക്കും അതിനു മുകളിൽ ബഹളം കൂട്ടുന്ന പാട്ടകളും. തലയിൽ ഇല്ലെന്നു തോന്നും ആ ഭാവം കണ്ടാൽ. ആ പാട്ടു കൊട്ടിനനുസരണമായി ഒരു ചെറിയ 'കൊട്ടും' ഉണ്ടാകും.

കെട്ടുകൾ താഴെയിറക്കി അയാൾ ആ ഉമ്മറത്തിരിക്കും. 'ഔവ്വ്......! തലയിൽ കെട്ടിയിരിക്കുന്ന തോർത്തെടുത്തു ഒന്നു കുടഞ്ഞു വീശും. ആ ശബ്ദം കേൾക്കുമ്പോൾ അടുക്കളയിൽ നിൽക്കുന്ന 'വീടര്'ക്കറിയാം. ഭർത്താവ് വന്നിട്ടുണ്ടെന്ന്.

'മോളേ ജമീലോ....'' അയാൾ നീട്ടി വിളിക്കും. ജമീല ഉമ്മറത്തേക്കെത്തുന്നതോടുകൂടി. കണ്ണുപാടെ നീക്കിനിർത്തി ആ കവിളത്തൊരു മുത്തംകൊടുത്തു്, തോളിൽനിന്നു ആ തോർത്തു വലിച്ചെടുത്തു അവളെ ഉടുപ്പിക്കും.

ആ തുണിക്കഷണം അരയിൽ ചുറ്റിവച്ചു നിൽക്കുന്നതു ജമീലയ്ക്കിഷ്ടമല്ല. തോളിലിടുന്നതാണ് എന്തു സുഖമാണ്. പക്ഷേ ഉടുപ്പിക്കുന്നതു ബാപ്പയാണ്. അഴിച്ചുകളഞ്ഞാൽ കഴപ്പമുണ്ട്. ബാപ്പ ചോദിക്കുകയായി.

'ആ പുസ്തകം എടുത്തു വായിച്ചോടീ?'

അന്ത്യാവസാനമില്ലാത്ത ആ ഒന്നാംപാഠത്തിന്റെ കഥ അപ്പോളാണവൾ ഓർക്കുന്നത്. എങ്കിലും ബാപ്പയെ ദേഷ്യംപിടിപ്പിക്കാൻ പാടില്ല.

'വായിച്ചു.'

'ഔവ്വ്'. ബീരാവു വീണ്ടും വിയപ്പ് ഇടുകയായി. അങ്ങനെ 'ബഡായിബീരാവു'വിന്റെ വിയർപ്പാണ് 'പിത്തക്കാടിജമീല'യെ ജമീലമൊന്തൂസാക്കി മാറ്റിയത്.

ആ വാത്സല്യനിധിയായ പിതാവിന്റെ ജീവിതോദ്ദേശം തന്നെ അതായിരുന്നു. എന്തെല്ലാമായിട്ടും അയാൾ ജമീലയെ പഠിപ്പിച്ചു. അയാൾ പറയാറുണ്ട്;

'ന്റെ മോള് പഠിച്ചു വന്നൊരു സാറാകും. അപ്പോ മോക്കും പഠിപ്പിയ്ക്കാം.'

ജമീലയുടെ ഉമ്മ പറയും. 'എന്തിനാണീ പെണ്ണിനെ ഇങ്ങനെ പാട്ടപെടുത്തുന്നത്—ആ ഇബ്‌ലീസിന്റെ കതിര പടിക്കൂല. 'പോടീ—നീയാ പഠിപ്പിക്കണത്?'

അതവിടെ അവസാനിക്കും.

അങ്ങനെ ജമീല വളരുകയാണ്.

ബീരാവുവിന്റെ മകളെ പള്ളിക്കൂടത്തിലയച്ചു പഠിപ്പിക്കുന്നതിൽ 'ബീരാൻ മല്ല്' ചന്ദ്രഹാസമിളക്കി. വേണ്ടപ്പെട്ടവരും ബന്ധുക്കളും ബീരാവുവിനോടു പറഞ്ഞു

''എടാ—നീ പടിപ്പിച്ചുദ്യോഗം ഒണ്ടാക്കി കൊടുക്കാൻ പോവാണോ? നൊനക്ക കാഫിച്ചിക്കെടാങ്ങൾ നടക്കണ കണ്ടിട്ട് കൊ

തിയെണ്ടോ?—പടച്ചോനെ പേടിയില്ലേനീ—എന്റെ സുബ്ഹാനല്ലാ അങ്ങടെയൊക്കെ കാലത്തു 'മുല്ലക്കാ'യപെണ്ടങ്ങളൊന്നും തലേത്തുണിയില്ലാതെ പൊറത്തെറങ്ങി—പോയിപ്പോയി ഇങ്ങനെയായി!!......'

'ആ പെണ്ണിനെ കെട്ടിച്ച നീ നിന്റെ ഭാരം ഒഴിക്കടേ?' ഇങ്ങനെ പലരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. താക്കീതു ചെയ്തു. ഭീഷണിപ്പെടുത്തി. 'പടച്ചവൻ' തന്നെ വന്നു പറഞ്ഞാലും അയാളുടെ ഉറപ്പിനു കോട്ടം തട്ടുകയില്ല. അയാൾ പറഞ്ഞു: ''ബെമ്പടിപ്പിയ്ക്കും. വരുന്നതു വരട്ടെ. അവളെ കെട്ടിച്ചില്ലെങ്കിൽ വേണ്ട. ഈ 'ഉന്നം ഹസാള്' പറയുന്ന പന്നിസുവറുകളുടെ എടയിൽ ഒന്നും നടക്കൂല്ല.'' അയാൾ പിറുപിറുത്തുകൊണ്ട് വീട്ടിലേക്കു പോകുകയായിരുന്നു. രാമചന്ദ്രൻ വഴിയരികിൽ നില്പുണ്ട്. ബീരാവു അവനെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അവനും പഠിക്കുന്നവനാണ്. അവൻറച്ഛനവനെ പഠിപ്പിക്കാം. എത്രവേണമെങ്കിലും. ആരും തടുക്കാനില്ല. തന്റെ മകൾക്കു പാടില്ലത്രേ! ആ ഇടുങ്ങിയ കണ്ണുകളിൽ കോപം ചുവന്നു. ആരോടെന്നില്ലാതെ അയാൾ പിറുപിറുത്തു.

'നരകത്തിപ്പോണ ജാഹിലിയാക്കൾ'

ബഡായിബീരാവുവിന്റെ കുടുംബം നാടുവിട്ട വർത്തമാനമാണു പിന്നീടു നാട്ടുകാർ അറിഞ്ഞതു്.

പിത്തക്കാടി ജമീല നാടുവിട്ടത്രേ! അതു രാമചന്ദ്രനു ഓർക്കാപ്പുറത്തു കിട്ടിയ ഒരടിയായിരുന്നു. ആ പെണ്ണു ഇങ്ങനെ ചെയ്യുമെന്നവൻ വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. അവൻ പരാജിതനാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

അന്നു വൈകുന്നേരവും രാമചന്ദ്രൻ ആ മറിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന മരക്കൊമ്പിൽ കയറിയിരുന്നു സൂര്യാസ്തമനം കണ്ടു. കാക്കക്കൂട്ടം ചിലച്ചുകൊണ്ടു ചേക്കേറുന്നു. കാറ്റിലൂടെ പാലപ്പൂക്കളുടെ മണം വിരിഞ്ഞു വരുന്നു. ജമീലയെവിടെയായിരിക്കുമിപ്പോൾ? ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഈ കമ്പിന്റെ അറ്റത്തു വന്നിരിക്കുമായിരുന്നു. പെട്ടെന്നു പിറകിലൊരു ശബ്ദം. ജമീലയാകും. രാമചന്ദ്രൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ആരുമില്ല. ഒന്നുമില്ല.

കരിയിലകൾ മിന്നിമറയുന്ന ശബ്ദം മാത്രം.

അങ്ങനെ നാളുകൾ പലതായി. ബീരാവുവിന്റെ കുടുംബം സ്മരണകളിൽ നിന്നുപോലും മാഞ്ഞുപോയി. വീണ്ടും കിളികൾ ചിലച്ചു പറന്നു. പാല പൂത്തു. പറങ്കിമാങ്ങ പിടിച്ചു. പറങ്കിമാവിൻ ശാഖകളിൽ നിലാവുള്ള രാവുകളിൽ വാതായനത്തിലൂടെ രാമചന്ദ്രൻ നോക്കാറുണ്ട്. ഊഞ്ഞാലിനു പകരം അവൻ ആ കൊമ്പുകളിൽ ഇരിയാറുണ്ട്. അതോർത്തപ്പോൾ അവനു കിക്കിളിതോന്നി.

ബാല്യചാപല്യങ്ങൾ.

അതിനുമപ്പുറത്ത് പുതുതായി കെട്ടിയ പുരയിടത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തായിരുന്നു ജമീലയുടെ വീട്. പിത്തക്കാടി! അവളെ അങ്ങനെ വിളിക്കുന്നതെന്താണെന്നവൻ ആലോചിച്ചുനോക്കി. അറിഞ്ഞുകൂടാ. അങ്ങനെ രാവു മുഴുവൻ നിലാവുള്ള ദിവസങ്ങളും പലതും കടന്നുപോയി.

ഒരു ദിവസം രാമചന്ദ്രൻ പിത്തക്കാടി ജമീലയെക്കണ്ടു. അവനാദ്യം മനസ്സിലായില്ല. അവളറിഞ്ഞു. അവൾ പഴയ പിത്തക്കാടിയല്ല.

ജമീല ബീവി!

കാലം അവളെ ഒരു സുന്ദരിയാക്കിയിരുന്നു. മിനുമിനുപ്പുള്ള മുഖവും കൊഴുത്തു തടിച്ച അവയവങ്ങളുമുള്ള ഒരു സുന്ദരി. രാമചന്ദ്രൻ ആ മുഖത്തു നോക്കിയപ്പോൾ അവൾക്കു നാണം വന്നു. അവനു അത്ഭുതം തോന്നി.

അവളുടെ ബാപ്പ മരണമടഞ്ഞിരുന്നു. പക്ഷേ, അയാൾ പ്രതീക്ഷിച്ചതു സാധിച്ചു. ജമീല ഉദ്യോഗസ്ഥയാണ്. സ്ഥലത്തെ പ്രൈമറിസ്കൂൾ അദ്ധ്യാപിക. ജമീലാ മിസ്ട്രസ്സിനെ നാട്ടുകാർ കണ്ടു. പക്ഷേ ആ പഴയ പിത്തക്കാടി ജമീലയെ കണ്ടില്ല. ആ പഴയ പിത്തക്കാടി വിസ്മൃതമായിരുന്നു. അവൾ രാമചന്ദ്രന്റെ അരികിലൂടെ പോകുന്നതു അവൻ പലവുരു കണ്ടു. തലയിൽ തട്ടവും വലിച്ചിട്ട് ഇപ്പോഴും ... കൂടെ അവൾ പാറക്കടവിലെ സ്കൂളിലേക്കു പോകും. അവൾ രാമചന്ദ്രനെ ഇപ്പോൾ കാണാറുണ്ട്. അവനും ഇപ്പോൾ ഒരു ചെറുക്കനല്ല. അംഗങ്ങൾക്കു ബലവും ദൃഢതയും വന്ന ഒരു പുരുഷൻ. അഴകാർന്ന ഒരു മേൽമീശയും. അവളെ കാണാനായി അവൻ വഴിയരികിൽ നിൽക്കാറുണ്ട്. അവ

ളുടെ കണ്ണുകൾ തമ്മിലിടയുമ്പോൾ പഴയ പരിതകൊടി അവളുടെ മുഖത്തെവിടെയോ മങ്ങിമാറുന്നതായി രാമചന്ദ്രനു തോന്നാറുണ്ട്. പാറുക്കുട്ടിയമ്മസ്സാറിനെ അവൻ നൂറു കണക്കിനു ശപിക്കാറുണ്ട്. ഒരു ദിവസം പാറുക്കുട്ടിയമ്മസ്സാറിനെ കണ്ടില്ല. ജമീല തനിച്ചു പോകുമ്പോൾ വഴിയരികിൽ നിന്ന ചന്ദ്രൻ ചോദിച്ചു. "ഒരു പറങ്കിമാങ്ങ പറിച്ചു തരട്ടേ?

പുറകെ വന്ന ചില വിദ്യാർത്ഥികൾ ഇതു കേട്ടു. മിസ്"റാ"റസ്" ക്ലാസ്സിൽ വന്നപ്പോൾ ഒരു കുസൃതിച്ചെറുക്കൻ പതുക്കെ പറഞ്ഞു.

'പറങ്കിമാങ്ങ.'

'പറങ്കിമാങ്ങ വേണോടാ?— വെറുതെ തരാം....'

മിസ്"റാ"റസ്" അതു കേട്ടതായി നടിച്ചില്ല.

ജമീല മിസ്"റാ"റസ്" എല്ലാവരുടെയും ഒരു സംഭാഷണവിഷയമായി. മാത്രമല്ല രാമചന്ദ്രൻ ജമീലയുടെ കാമുകനാണത്രേ! ഈ പ്രണയ വർത്തമാനം ഒരു കോളിളക്കമുണ്ടാക്കി.

'നാടകക്കാരിടെ ആട്ടം' ആ വലിയ വീട്ടിലെ അമ്മൂമ്മ പറഞ്ഞു. ജമീലാ മിസ്"റാ"റസ്സിന്റെ ഉമ്മ വിവരം അറിഞ്ഞു. അവർ പറഞ്ഞു: പെണ്ണേ, നീയെന്നെ കെടത്തിപ്പൊറുപ്പിക്കൂല്ലേ? ഈ കാഫ്രിച്ചികളെക്കൊണ്ട് എന്നെ ഇങ്ങനെ പറേപ്പിക്കണ?'

'ചുമ്മതിരി ഉമ്മാ' അവൾക്കതേ പറയാനുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

രാമചന്ദ്രൻ മതം മാറാൻ പോകുന്നെന്ന ഒരു വാർത്ത പ്രചരിച്ചു. ഒരു കരപ്രമാണി അമ്പലത്തിൽ വച്ചു പരസ്യമായി പറയുകയും ചെയ്തു. മുണ്ടോളിലെ ഇക്കാവമ്മ പറഞ്ഞതു ജമീല മതം മാറാൻ പോകുന്നുവെന്നാണ്. അവൾ ഹിന്ദുവായി അംബുജം എന്ന പേർ സ്വീകരിച്ചുവെന്നുകൂടി അവർ ഒരു കല്യാണവീട്ടിൽ പറഞ്ഞു.

അവിടെ കറിസ്സുരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന വലിയ വീട്ടിലെ അമ്മൂമ്മ പറഞ്ഞു 'ശവങ്ങൾ'. അവരേയും ആ മുളകിനേയും ചുടണം. എന്റെ ഗുരുവായൂരപ്പാ, ഇതൊക്കെ കാണാനും കേൾക്കാനും ഇടവന്നല്ലോ? മേത്തച്ചിപ്പെണ്ണു കേറിക്കേറി അതുസ്സുരയേ?........'

ഇക്കാവമ്മ പറഞ്ഞു. 'അവനെന്തിനാ ആതിന്റെ ആവശ്യം.' അവനാ മേത്തച്ചീടെ മോളേ കിട്ട്വോ? ...വളടെ ഒരു തന്റേടം. സാരീം, ബ്ലൗസും, കണ്ണടേം, കമ്മലും, ലിപ്സ്റ്റിക്കും, പൗഡറും, ചെരുപ്പും ഒന്നുമില്ലാതെ പറ്റൂല്ലാന്നേ.

ഇതറിഞ്ഞ 'പുത്തിപ്പാത്തുമ്മ' അത്താഴവും അവരുടെ പ്രതിഷേധം പ്രകടിപ്പിക്കാതിരുന്നില്ല. "നോക്കണേ കാലത്തിന്റെ പോക്ക്. ബീട്ടിലിരിക്കേണ്ട ബുദ്ധിക്കായ പെണ്ണ്ങ്ങള് ശുദ്ധചികള്ടെക്കൂട്ട സാരീം, ബ്ലൗസും ഒക്കെ ഇട്ട് എന്നിട്ടൊപ്പാ ശുദ്ധനെ കെട്ടാൻ പോണന്നേ!"

മേപ്പൽ ജമീലാമിസ്"റാ"റസ്സിന്റെ കൂടി നടക്കരുതെന്ന പാറുക്കുട്ടിയമ്മയെ അവരുടെ ഭർത്താവു താക്കീതു ചെയ്തു. ജമീല ഭയപ്പെട്ടില്ല. നാട്ടുകാർ പലതും പറയും, അവളുടെ ബാപ്പയും അതുതന്നെ പറഞ്ഞിരുന്നു.

ഇതൊന്നും അറിയാതെയാണ് അവൾക്കൊരു വിവാഹാലോചന വന്നത്. വലിയ സ്ത്രീധനമൊന്നും വേണ്ട. മിക്കവാറും നിശ്ചയിച്ചതായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് വരന്റെ ആളുകളറിയുന്നതു അവൾ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ പഠിപ്പിക്കാൻ പോകുന്ന ഒരു തന്റേടിയാണത്രേ! സാരിയും ബ്ലൗസുമാണ് ധരിക്കുന്നത്. കാതുകുത്തി അലിക്കത്തിട്ടിട്ടില്ല. ആ വിവാഹാലോചന അങ്ങനെ അലസിപ്പിരിഞ്ഞു. ജമീലമിസ്"റാ"റസ്സിനു അപ്പോഴാണ് കാതുകളുടെ ഗൗരവം മനസ്സിലായത്. നാട്ടുകാർ കുഴപ്പമുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു. പൊതുജനം!

പുഴയിലെ കലക്കവെള്ളത്തിൽ കുളിച്ചു കയറി മുടിയുണക്കി വൃത്തിയാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ജമീല ചിന്തിച്ചു. താൻ തന്റേടിയാണോ? ആയിരിക്കാം. ഉമ്മ അതിൽ സങ്കടപ്പെടുന്നു. പാവം!

ഒരുതുള്ളി കണ്ണുനീരുൺ പെരുവിരലിന്റെ മുകളിൽ വീണു. ആ കണ്ണീർത്തുള്ളി അങ്ങനെ തളംകെട്ടി നിൽക്കുന്നു. താൻ ആകെക്കൂടി ആ കണ്ണുനീർത്തുള്ളിക്കകത്ത് ഉരുണ്ടുകൂടി നിൽക്കയാണെന്നു അവൾക്കുതോന്നി. അവൾ കരഞ്ഞു നിന്നു.

താൻ യൗവനമുറ്റി നിൽക്കുന്ന ഒരു മുസ്"ലിംപെണ്ണാണ്. ഒരു മുസ്"ലിംപെൺ

കുട്ടിക്ക് ഇനിയും നിക്കാഹ് കഴിയേണ്ടതാണ്. ഒരാലോചന വന്നതും അലസിപ്പിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ അവൾ തലയുയർത്തി. രാമചന്ദ്രൻ മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്നു. എന്തോ പറയുവാനവൾ കഴിഞ്ഞില്ല. ചില ശബ്ദങ്ങൾ മാത്രമേ പുറത്തു വന്നുള്ളു. രാമചന്ദ്രൻ പതുക്കെ ചോദിച്ചു. 'ജമീല എന്താ കരയുകയാണോ'?

"ഇല്ല."

"ഞാൻ കണ്ടല്ലോ."

"മനഃപൂർവ്വം കരഞ്ഞതല്ല."

"പിന്നെ?"

'കരഞ്ഞുപോയി.'

'കാരണം?'

"അതിനുത്തരം നിങ്ങൾ തന്നെ" എന്നവൾ പറഞ്ഞു. അതു പറയണമെന്നു തോന്നിയതല്ല. കണ്ണുംവരെ മറ്റെന്തോ വന്നപ്പോഴേയ്ക്കും നാവു വഴങ്ങിയതങ്ങിനെയാണ്.

'ഞാനോ?....എങ്ങനെ? നീ ചിന്തിക്കാൻ ശക്തിയുള്ളവളല്ലേ, ജമീലേ?'

'തന്നെ. പക്ഷേ എല്ലാവർക്കുമതില്ല. ഞാൻമാത്രം ചിന്തിച്ചിട്ടെന്തു ഫലം? ചന്ദ്രൻ— ഞാൻ പോകുന്നു........'

"ഞാൻ..........."

'ഇവിടെ നിൽക്കൂ..............'

ചന്ദ്രൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ഇപ്പോൾ പുഴ ഇഴയുന്നപോലെയല്ല. ഒരു പൂമ്പാറ്റ തത്തിപ്പറക്കുന്നതുപോലെയാണ്. ആ നനഞ്ഞ നനുത്ത വസ്ത്രങ്ങൾ അവൾ നടക്കുമ്പോൾ ബഹളം സൃഷ്ടിക്കുന്നു.

ജമീലയ്ക്കു വീണ്ടും ഒരു വിവാഹാലോചന വന്നു. ഒരു വലിയ കച്ചവടക്കാരൻ. നാല്പതിലേറെ വയസ്സ് പ്രായമുണ്ട്. പക്ഷേ അത്രയും തോന്നുകയില്ല.

വിവാഹം തീർച്ചപ്പെടുത്തി. എന്നാൽ അതിനു തലേദിവസം മറ്റൊരു സംഭവം നടന്നു. ജമീല ഉദ്യോഗം രാജിവച്ചു.

കല്യാണവീട്ടിലെ ആഘോഷങ്ങൾ ശ്രവിച്ചുകൊണ്ടു രാമചന്ദ്രൻ ആ ചാഞ്ഞുവീണ പറങ്കിമാവിൻകൊമ്പിലിരുന്നു. ഒരു ചുമന്നു കൊഴുത്ത പറങ്കിമാങ്ങ അതാ കൈയെത്താത്തദൂരത്തിൽ കിടക്കുന്നു—അതു അകലുന്നതു പോലെ രാമചന്ദ്രനു തോന്നി.

യാത്രാസ്മരണകൾ

"പുഴ കമ്പിക്കാലുകളിലേക്കു പിടിച്ചുകയറുന്നു"

ആർ. രാധാകൃഷ്ണൻ നായർ, സീനിയർ ബി. എസ്സ് സി.

അങ്ങനെയുമുണ്ടോ എന്ന്? ഉണ്ട്. അതാണ് പെരിങ്ങൽക്കുത്തിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ചാലക്കുടിയിൽ നിന്നും ഇരുപത്തിയേഴു മൈൽ കിഴക്കുള്ള പെരിങ്ങൽക്കുത്തിൽ തികച്ചും പ്രകൃതിശക്തിയെ മാത്രം ഉപയോഗിച്ചു ഒരു ഹൈഡ്രോ ഇലക്ട്രിക് പദ്ധതി രൂപം കൊള്ളുകയാണ്. കേന്ദ്രഗവണ്മെന്റിന്റെ സഹായത്തോടെ നമ്മുടെ സംസ്ഥാനഗവണ്മെന്റ ആ പദ്ധതി നടപ്പിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. പള്ളിവാസലിൽ നമുക്കൊരു വൈദ്യുതോല്പാദന കേന്ദ്രം ഉണ്ടല്ലോ. അവിടെ പെരിയാറിലെ വെള്ളം കൃത്രിമമായികൊണ്ടുപോയി ഒരു ലെവൽ വ്യത്യാസം ഉണ്ടാക്കിയാണ് വൈദ്യുതി ജനിപ്പിക്കുന്നത്. അതേ സമയം ഇവിടെ പ്രകൃതി തന്നെ കനിഞ്ഞനുഗ്രഹിച്ചു ചാലക്കുടിയാറിനു ഒരു താഴ്ച ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതിനെയാണ് വിദ്യുച്ഛക്തി ഉല്പാദിപ്പിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. പെരിങ്ങൽക്കുത്തിലേക്കൊരു യാത്ര ഉല്ലാസവും പ്രകൃതിയുടെ ഗാംഭീര്യത്തെ

EINSTEIN

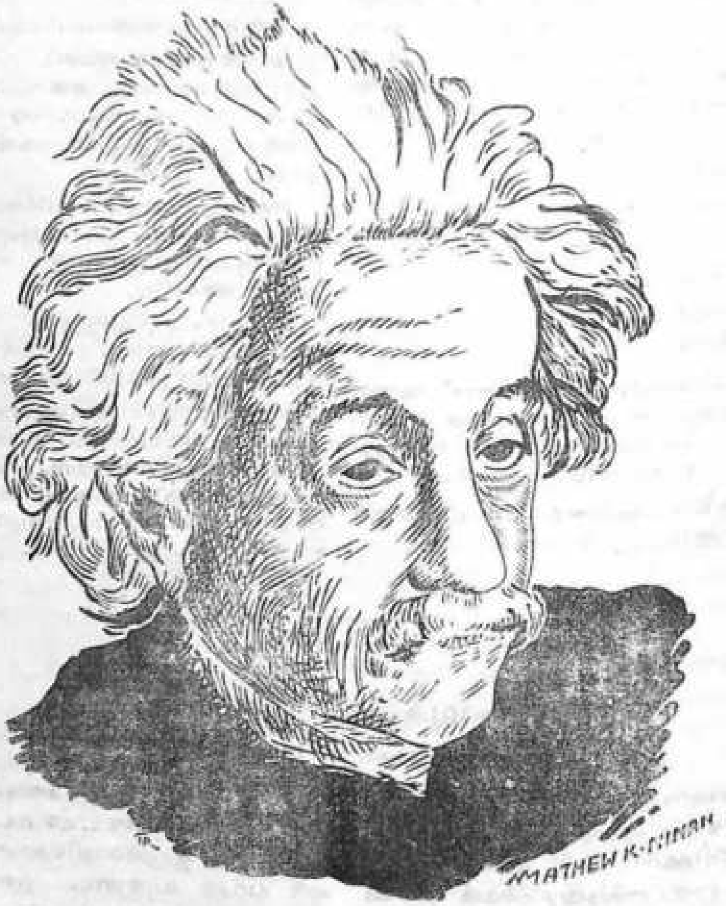

By Matthew K. Ninan
Class III Physics

യും വികൃതിയെയും കുറിച്ചുള്ള ബോധവും ഒരേ സമയം തന്നെ നമുക്കു നല്കും. പ്രകൃതി കനിഞ്ഞനുഗ്രഹിച്ച ഒരു പ്രദേശമാണ് ഇവിടം. സൌന്ദര്യാരാധകരും സഹൃദയരും, കലാരസികരും എല്ലാം അവശ്യം കണ്ടിരിക്കേണ്ട ഒരു പ്രദേശമാണു പെരിങ്ങൽക്കുത്ത്. മഞ്ഞണിഞ്ഞ മാമലകളും ഘോരവനങ്ങളും നിറഞ്ഞ അത

പ്പും മരങ്ങളും ഇവിടെയില്ല ; പക്ഷേ നിശ്ശബ്ദമായ പ്രകൃതിസൌന്ദര്യം തെളിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന, നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ചുരുക്കം ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് എന്നതത്രെ ഈ സ്ഥലത്തിന്റെ പ്രത്യേകത.

വെള്ളപ്പിനുള്ള യിനിന്നു ഞങ്ങൾ ചാലക്കുടിയിൽ എത്തി. പെരിങ്ങൽക്കുത്തിൽ കാപ്പി കിട്ടാതെ വന്നെങ്കിലോ എന്ന ഭയം, വയറു നിറയെ വല്ലതും കഴിക്കാൻ സഹായിച്ചു. ചാലക്കുടിയിൽ നിന്നും പെരിങ്ങൽക്കുത്തിലേക്കു രാവിലെ തന്നെ ഒരു ബസ്സുണ്ട്. അതിൽ കയറി സ്ഥാനം പിടിച്ചു. വണ്ടി പുറപ്പെട്ടു. അധികസമയം കഴിയേണ്ടിവന്നില്ല കാടുകൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാൻ. ടാറിടാത്ത പരുക്കൻ വഴിയിലൂടെ വണ്ടി വളരെ മുരണ്ടുകൊണ്ടു നീങ്ങുകയാണ്. മുക്കും തിരിവും കൂടുതലായതുകൊണ്ടു മുക്കിൽ അടുത്തിരിക്കുന്നയാളിന്റെ മുതുകിൽ മുട്ടാതിരിക്കാൻ നല്ലതുപോലെ സൂക്ഷിക്കണം. ഏകദേശം പത്തുണ്ടു മൈൽ കഴിമ്പോഴേക്കും പാറക്കെട്ടുകളിൽ തട്ടിമുട്ടി വഴുകുന്ന പുഴ റോഡിന്റെ വലത്തു വശത്തായി കണ്ടുതുടങ്ങും. ഇടതുവശം മലയാണ്. വളരെ ഉയരമുള്ള മല. കിഴുക്കാം തൂക്കായിട്ടാണു പലപ്പോഴും അതിന്റെ കിടപ്പ്. മറുവശം വളരെ താഴെ ചെകുത്താന്റെയായി പുഴ. അങ്ങനെ ചെകുത്താന്റെയും കടലിന്റെയും ഇടയ്ക്കായിട്ടാണു പലപ്പോഴും യാത്ര. വഴിമുഴുവൻ എപ്പോഴും ഇരുൾ മൂടിയിരിക്കും. താഴോട്ടു നോക്കിയാൽ തലമറിപ്പിക്കുന്നത്ര അഗാധതയാണു പലപ്പോഴും. വലിയ ഈറ്റക്കാടുകൾ ധാരാളമുണ്ട്. തേക്കിൻ കാടുകളും കാണാം. വലിയ ഈറ്റകൾ ഇടതിങ്ങി വരിവരിയായി അങ്ങനെ ഉയർന്നു നില്ക്കുകയാണ്. ആനക്കൂട്ടം ഈറ്റക്കാടുകൾ ഞെരിക്കുന്ന ശബ്ദം കേൾക്കാനുണ്ടോ എന്നു ഞങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. ഇല്ലായിരുന്നു. തേക്കിൻ കാടുകളിൽ വലിയ തേക്കുകളൊന്നുമില്ല. എങ്കിലും തൈവിധം വളർച്ചയെത്തിയ മരങ്ങൾ അങ്ങനെ വരിവരിയായി നില്ക്കുന്നതു കാണാൻ രസമുണ്ട്. ഇടയ്ക്കിടെ മാനം മുട്ടെ വളർന്നു നില്ക്കുന്ന വലിയ ചില മരങ്ങളും കാണാം. ഈ യാത്ര ഏകദേശം പത്തൊൻപതു മൈൽ തികയുമ്പോൾ അതിരപ്പിള്ളി വെള്ളച്ചാട്ടം കണ്ടു തുടങ്ങുന്നു. ഞങ്ങൾ ചെല്ലുമ്പോൾ വെള്ളം കുറവാണ്. റോഡിൽനിന്നും ഏകദേശം ഒരു മൈലുണ്ട്. വെള്ളച്ചാട്ടത്തിലേക്കു വളഞ്ഞ വഴികൾ ഉള്ളതാനം. റോഡിൽനിന്നാൽ കാണാം. ഏകദേശം എൺപതടി പൊക്കത്തിൽ നിന്നും പാറയിലൂടെ വെള്ളം കീഴ്ക്കാം തൂക്കായി വീഴുകയാണ്. അങ്ങകലെ കറുത്ത പാറയിൽ വെളുത്ത നുരയും പതയും കാണാം. കരിമ്പാറകൾക്കു മുകളിൽ ഒരു ഗുഹയും വെള്ളത്തിന്റെ കളരവവും ഉണ്ടത്രെ. വണ്ടി വിട്ടു യാത്ര ഇടനി ട്ടം കുറവാണ്—ഞങ്ങൾ അടുത്തു ചെന്നു സന്ദർശിക്കാതെയിട്ടായിരിക്കണം— നിരാശാഭ്യാന്തകമായി വെള്ളച്ചാട്ടം അലറുന്ന ശബ്ദം ഞങ്ങൾക്കു കേൾക്കാമായിരുന്നു.

വീണ്ടും അത്യഗാധമായ താഴ്വാരത്തിനും ഉയരമുള്ള മലകൾക്കും ഇടയിലൂടെ യാത്ര തുടർന്നു. ഇതുപത്തിരണ്ടാമത്തെ മൈൽ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ രണ്ടാമത്തെ വെള്ളച്ചാട്ടത്തിന്റെ ശബ്ദം കേട്ടു തുടങ്ങും. ചാർപ്പാ അഥവാ വാഴച്ചാൽ വെള്ളച്ചാട്ടമാണ് അത്. അതിരപ്പിള്ളി വെള്ളച്ചാട്ടത്തിനെ അപേക്ഷിച്ചു ചെറുതാണ് ഇതു. ഏകദേശം അൻപതടി ഉയരത്തിൽനിന്നുമാണു പതനം. മൂന്നു പിരിവുകളായി കരിമ്പാറയിൽ വെള്ളിക്കെട്ടൻ പാമ്പുകളെപ്പോലെ അതു ചെലിച്ചിരുന്നു. റോഡിനു വളരെ അടുത്തു ഇടത്തു വശത്താണ് ഇതു. ജല

കണങ്ങളും, നമ്മെ നനച്ചുകൊണ്ടു അന്തരീക്ഷത്തിൽ തങ്ങി നിൽക്കുന്നുണ്ടാവും.

പെരിങ്ങൽക്കുത്തിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. അണക്കെട്ടാണു ആദ്യം കണ്ടതു. നൂറടി പൊക്കമുണ്ടു അണക്കു്. പ്രവർത്തനം തുടങ്ങിയിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടു വെള്ളം ശേഖരിക്കുന്നില്ല. അണക്കെട്ടിന്റെ പണി പൂർത്തിയായിട്ടില്ല. ഞങ്ങൾക്കു കാണാനായി വെള്ളം ഇപ്പോൾ ഒഴുകിപ്പോകുന്ന പ്രവേശനമാർഗ്ഗങ്ങൾ അടയ്ക്കുകയുണ്ടായി. വീണ്ടും തുറന്നു വെള്ളത്തിന്റെ ലെവൽ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതിനു സ്പിൽവെ ഗേറ്റുകളാണു ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതു. പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ഒരു നാൾ ആ ഗേറ്റുകൾ അടയ്ക്കും. കുറെ സമയംകൊണ്ടു വെള്ളം അണക്കെട്ടിൽ നിറയും. ആവശ്യമുള്ള ലെവലെത്തിയാൽ മുകളിലുള്ള സ്പിൽവേ ഗേയിററു തുറക്കാം. ആവശ്യത്തിലധികമുള്ള വെള്ളം ഒഴിച്ചു പൊയ്ക്കൊള്ളും. പുഴ ഇവിടെ ചെറിയ പാറക്കൂട്ടങ്ങളിൽ തട്ടിയുതിർന്നു പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടാണു സഞ്ചരിക്കുന്നതു.

ഈ അണക്കെട്ടിൽനിന്നും വെള്ളം ഒരു തുരങ്കത്തിലൂടെ 4450 അടി ദൂരം സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ അറുനൂറടി താഴ്ചയിൽ നദിയുടെ അടുത്തു വീണ്ടും എത്തുന്നു. അണക്കെട്ടിലെ വെള്ളത്തിന്റെ ലെവൽ കൂടെ കൂടുമ്പോൾ പ്രഷർ ഹെഡ് എഴുനൂറടിയാണു്. മരത്തടികളൊന്നും വെള്ളത്തിൽ കടന്നുകൂടാതിരിക്കാനും തുരങ്കത്തിലൂടെയുള്ള വെള്ളത്തിന്റെ ഒഴുക്ക ക്രമപ്പെടുത്താനും, അണക്കെട്ടിനടുത്തു തുരങ്കത്തിന്റെ മേററത്തായി ഒരു ടവർ (Tower) ഉണ്ടു. പൈപ്പിൽക്കൂടെയുള്ള വെള്ളത്തിന്റെ ഒഴുക്ക ക്രമപ്പെടുത്തുവാൻ മറെറയററത്തു വേറൊന്നും. തുരങ്കത്തിന്റെ വ്യാസം നാല്പതടിയാണു. പാറകൊണ്ടു പൊതിഞ്ഞു പ്രകൃതി തന്നെ തുരങ്കത്തെ സംരക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നുണ്ടു. തല്ക്കാലം മൂന്നു പൈപ്പുകൾ വഴി ഈ വെള്ളം താഴെ വൈദ്യുത ഉല്പാദനം നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുന്ന സ്ഥലത്തേക്ക വിടാനാണു പ്ലാൻ.

ഈ ടവറിൽനിന്നും ഏകദേശം അരമൈൽ താഴെയാണു ഹൈഡ്രോ ഇലക്ട്റിക്ക സ്റേറഷൻ. പുഴയ്ക്കു വളരെയടുത്താണു അതു. മോട്ടോർകൊണ്ടു പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു ട്രോളിയുണ്ടു്. മുകളിൽനിന്നും ആളുകളെ താഴോട്ടു കൊണ്ടുപോകാനും തിരിയെ കൊണ്ടുവരാനും. താഴോട്ടു കൊണ്ടു പോകാൻ മോട്ടോർ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതില്ല. ഭാരംകൊണ്ടു താനേ പൊയ്ക്കൊള്ളും. മൂന്നു പൈപ്പുകളിൽക്കൂടെയാണു വെള്ളം ഒഴുക്കുന്നതെന്നു പറഞ്ഞല്ലോ. തല്ക്കാലം മൂന്നു ജനറേററുകളാണു പ്രവർത്തിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും. ഈ വെള്ളം താഴെയുള്ള ഒരു ചക്രത്തിൽ തട്ടുമ്പോൾ എഴുനൂറടി പ്രഷർഹെഡ്കൊണ്ടു ചക്രം കറങ്ങുന്നു. വെള്ളവും അതോടൊപ്പം ഒന്നു കറങ്ങി ഒരു കുഴൽ വഴി താഴോട്ടു പോയി വീണ്ടും നദിയിൽ ചേരുന്നു. ചക്രത്തിനോടു ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ടർബൈനും കറങ്ങുകയും വൈദ്യുതി ജനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതു ശേഖരിച്ചു ഉപയോഗിക്കാം. അങ്ങനെ എഴുനൂറടി പ്രഷർ ഹെഡുള്ള വെള്ളത്തിന്റെ ഉപയോഗം ആ സമ്മർദ്ദംകൊണ്ടു ചക്രം കറക്കുക എന്നതു മാത്രമാണു. പുഴയുടെ രണ്ടു സ്ഥലങ്ങൾക്ക തമ്മിൽ അറുനൂറടി ലെവൽ വ്യത്യാസം ഉള്ളതു ഒരു വലിയ അനുഗ്രഹമാണു്. വെള്ളം യാതൊരു കുറവും കൂടാതെ പുഴയിൽ തന്നെ ചെന്നു ചേരുന്നു. ജലസേചന പദ്ധതികൾക്കും ഈ അണക്കെട്ടു ഒരു സഹായമാണു്. എന്നും പുഴയിൽ ഒരു പോലെ വെള്ളം ഉണ്ടായിരിക്കയില്ലല്ലോ. എന്നാൽ അണക്കെട്ടിൽ നിന്നും, എന്നും ഒരു ക്രമത്തിനു വെള്ളം തുരങ്കത്തിലേക്ക വിടുന്നതുകൊണ്ടു പുഴയിൽ ഒരുകാലത്തും വെള്ളത്തിനു ക്ഷാമം ഉണ്ടാകയില്ല. അണക്കെട്ടിൽ എന്നും വെള്ളം ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യുമല്ലോ.

ഇന്നലെ വരെ പെരിങ്ങൽക്കുത്തു ഒരു വെറും വനപ്രദേശമായിരുന്നു. പക്ഷെ ഇന്നതു വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു. ആനയും കരടിയും വിഹരിച്ചിരുന്ന നെല്ലി മരക്കാടുകളിൽ നിർഭയം മനുഷ്യനു കടന്നു ചെല്ലാറായി. ക്വാർട്ടേർസും, ഇൻസ്പെക്ഷൻ ബംഗ്ളാവും കൊണ്ടു തനി നാഗരികമായിട്ടുണ്ടു് ആ കുന്നിൻപുറം. ഗംഭീരമാണു് ആ ഇൻസ്പെക്ഷൻ ബംഗ്ളാവു. പാശ്ചാത്യമട്ടിൽ അലങ്കരിച്ച ഒരു കെട്ടിടം. സകലവിധ സുഖസൌകര്യങ്ങളും നിറഞ്ഞ ആ ബംഗ്ളാവു പ്രദർശനത്തിനു കൊള്ളാം. മനോഹരമായ ഒരു പൂന്തോട്ടമുണ്ടു ആ കെട്ടിടത്തിനു ചുററുമായി. അതിന്റെ മുൻവശത്തുനിന്നു നോക്കിയാൽ അകലെ ഒരു മൂടലിൽ അണക്കെട്ടു കാണാം. കെട്ടിടത്തിനു തൊട്ടു മുൻവശം! കുത്തനെ കിടക്കുകയാണു. നോക്കെത്താത്ത ദൂരത്തിൽ കിടക്കുന്ന മലകളിലും തത്തിത്തത്തി ഒഴുകുന്ന പുഴയിലും നോക്കി, അണക്കെട്ടിൽനിന്നും വരുന്ന തണുത്ത കാററുമേററ ആ ബംഗ്ളാവിലിരിക്കുക രസമാണു. പക്ഷെ സൂര്യൻകൂടി ഒന്നു പ്രസാദിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ എന്നു നാമാശിച്ചു പോകും. അതവിടെ സാധാരണമല്ലെന്നു തോന്നുന്നു. അതിന്റെ സ്വാഭാവികമായ സൌന്ദര്യത്തെ കൃത്രിമമാക്കുന്നതിൽ പ്രതിഷേധിച്ചാവണം ഇടയ്ക്കിടെ പ്രകൃതി കണ്ണുനീർ പൊഴിക്കുന്നതു. ഇൻസ്പെക്ഷൻ ബംഗ്ളാവിനടുത്തുള്ള ഒരു കുളത്തിൽ പായലുകൾക്കിടയിൽ പലതരം മീനുകൾ തുള്ളിക്കളിക്കുന്നതു കാണാം. നേരം വൈകാറായി. സുന്ദരമായ ആ സ്ഥലത്തിനോടു വിടചോദിക്കുക എന്ന വ്യസനകരമായ കൃത്യം ഞങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ചു. ആ വ്യഥ മറക്കുവാൻ വഴിക്ക അവർ തന്ന ഏലത്തരി ചവച്ചും ശേഖരിച്ച നെല്ലിക്കാ അന്യോന്യം എറിഞ്ഞും വൃഥാ ഞങ്ങൾ ശ്രമിച്ചുനോക്കി.

WHEN THE SON SHINES AT COLLEGE

THE FATHER MAKES HAY AT HOME

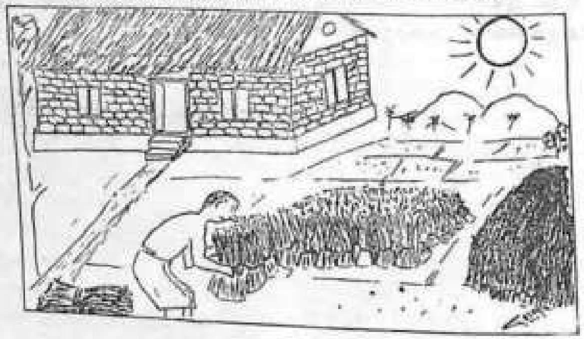

By Jacob George
Class I, Group I

GERARD MANLEY HOPKINS: A POET IN MODERN IDIOM

By J. S.

(Foreword: Within the limits of an introductory essay on a great but relatively unknown poet, the best one can offer is a tiny bunch of grapes in the hope that the reader may be tempted to enter the promised land of poetry. Much has been written about Hopkins, some of it helpful but much of it misleading. For my interpretation of the poem "The Windhover" I am indebted to the essay by Raymond V. Schoder, S. J., in *Immortal Diamond*, but it ought to be said with emphasis that the result would hardly be recognisable to him. Books cited are abbreviated as follows:

P = Poems of Gerard Manley Hopkins. Third edition, edited by W. H. Gardner. 1948.
N = Notebooks and Papers of Gerard Manley Hopkins, edited by H. House. 1937.
FL = Further Letters of Gerard Manley Hopkins, edited by C. C. Abbott. 1938.
R = A Hopkins Reader, selected by John Pick. 1953.)

To attempt to discuss the poetry of Hopkins without due attention to his religious background would be rather like the practice of a person who sets up a target, then turns his back and begins shooting in the opposite direction. The Catholic Tradition is the heart and soul of European life and letters and we gain nothing by trying to ignore the fact. Here, if we discuss his religion, it is not for its own sake but for the light it sheds on the poems and because we would otherwise get a distorted notion. More than one critic has lamented Hopkins's religious vocation. I suggest that such critics have failed to see where Hopkins's greatness lies.

By now it is commonly admitted that Hopkins was Victorian in his general outlook, though his poems were not published till 1918. The facts of his exterior life are quickly set down. Born into a cultured Anglican family in 1844, he attended Highgate School in London and distinguished himself in Greek and Latin. Two of his teachers were R. W. Dixon, himself a poet and later Hopkins's friend and correspondent, and J. C. Nesfield, whose name brings joy to the hearts of all students in India as the author of a series of grammars. Hopkins had less enthusiasm for him and even dared to entertain different notions on the fine points of grammar. Hopkins also dared "to cheek" his headmaster who thereupon "blazed into him with a riding whip" (FL, p. 2). Hopkins described him as "the Patriarch of the Old Dispensation at Highgate."

Besides his scholastic attainments, the future poet had a cunning hand with a drawing pen (two of his brothers drew for 'Punch'). In a letter to a school friend he asked, "How could your father think I took a day over that candle? It was certainly not more than five minutes" (FL. p. 4f.).

At Oxford he was called by Dr. Jowett "the Star of Balliol" and he took a First Class Honours degree in Classics. Pater was his tutor, Liddon his confessor and spiritual guide, Robert Bridges his fellow student and later his friend and literary editor. Even before taking his degree he was received into the Catholic Church. Newman wrote him, "Your first duty is to make a good class. Show your friends at home that your becoming a Catholic has not unsettled you in the plain duty that lies before you." His reception into the Catholic Church in 1866 and his ordination as priest in the Society of Jesus in 1877 were the two main events of his uneventful life.

When Hopkins entered the Jesuit Order in 1868, Newman wrote him, "Don't call 'the Jesuit discipline hard'; it will bring you to heaven." At this time he burnt his poems, but that was his own idea. The Jesuits did not suggest that he silence his muse. In fact, Hopkins was always treated with the greatest possible consideration by his superiors. All the evidence makes clear that his poetic bonfire was extremely small, and we have a number of poems which survived from the early period. Though his muse was silenced for seven years, during this time he kept a journal, written in the choicest prose, which sheds considerable light on the poems. The best commentary on the poems will be found in his letters and prose writings.

From 1870 till 1873 Hopkins studied philosophy at Stonyhurst, the following year taught Classics in London; 1874—1877 studied theology in Wales; 1877—1881 priest in London, Oxford, Liverpool and Glasgow; 1881 his final year of novitiate; 1882—1884 taught Classics at Stonyhurst. In 1884 Hopkins was named professor of Greek at Dublin where he taught till his death in 1889 from typhoid fever. As a teacher, as a priest, and as a poet he was a failure by all ordinary standards of success. His learning was deep; his sermons deserve to rank with the best in the language. As a poet he renovated poetic idiom in the English language. Yet he was a failure and his last years were filled with soul-killing despondency, reflected in his so-called "terrible sonnets" from the Dublin period.

Hopkins did not have any illusions about the nature of reality so he never expected or desired his life to be easy. As early as 1866 he wrote, "....our Lord submitted....also to the mean and trivial accidents of humanity.....It seems therefore that if the Incarnation could *versari inter* trivial men and trivial things it is not surprising that our reception or non-reception of its benefits should be also amidst trivialities" (FL. p. 9). It is nothing else but prejudice and ignorance when certain critics pretend that Hopkins suffered at the hands of the Jesuits. Without the discipline, intellectual and spiritual, of that order he would probably have remained a minor poet on the level of his friend Dixon. One thing is clear: Hopkins himself did not regret becoming a Jesuit. It is hard to understand how people can say that he would have been

greater if he had lacked the very discipline which made him great.

On all who knew him, Hopkins made the impression of being a charming person and a man of great sanctity. He was first of all a priest. The fact that he was a great poet is of interest to us, but to Hopkins himself it was no doubt a matter of secondary importance. And that is why he was a great poet.

A few quotations from the letters may be helpful. For those with no interest in theology there is the humour, and the prose style, to enjoy. "As there is something of the 'old Adam' in all but the holiest men and in them at least enough to make them understand it in others, so there is an old Adam of barbarism, boyishness, wildness, rawness, rankness, the disreputable, the unrefined in the refined and educated. It is what I mean by tykishness. ....Ancient Pistol is the typical tyke, he and all his crew are tykes" (FL., p. 244). To the (then) sceptical Bridges, Hopkins wrote in 1883, "You do not mean by mystery what a Catholic does. You mean an interesting uncertainty, the uncertainty ceasing interest ceases also. This happens in some things: to you in religion. But a Catholic by mystery means an incomprehensible certainty" (R, p. 306f.). The undertones from the Bible are numerous in the poems. His favourite books seem to have been Isaiah and St. Matthew, but of course he was saturated in St. Paul's thought. Several of the greatest poems are a poetic expression of Hopkins's meditations on *The Spiritual Exercises* of St. Ignatius Loyola ("The Windhover"; "The Soldier"; "In Honour of St. Alphonsus Rodriguez," and *passim*).

From 1868 till 1875 Hopkins composed no poems: a self-imposed restriction. While he was studying theology in Wales five Franciscan nuns exiled from Germany by the Falck Laws, were drowned on the ship "Deutschland" off the coast of England. It was suggested by a superior that some Jesuit might compose a poem on this theme. Hopkins, long haunted by a new rhythm, put his hand to pen and produced his most famous poem "The Wreck of the Deutschland" in 35 stanzas of eight lines in so-called Sprung Rhythm. It was so startlingly new and fresh in idiom that the Catholic magazine to which he offered it would not print it. His comment was, "They dared not print it" Leaving this magnificant poem for the present, let us see why Hopkins, after his seven-year silence, troubled to write poems at all. To Bridges he wrote in 1886, "..... being known, though in itself one of the most dangerous things to man, is nevertheless the true and appointed air, element, and setting of genius and its works. What are works of art for? To educate, to be standards. Education is meant for the many, standards are for public use. To produce then is of little use unless what we produce is known, if known widely known, the wider known the better, for it is by being known it works, it influences, it does its duty, it does good...... Besides, we are Englishmen. A great

work by an Englishman is like a great battle won by England. It is an unfading bay tree.......Art and its fame do not really matter, spiritually they are nothing, virtue is the only good" (R., p. 250 f.).

The following quotation shows that the same "thought" can be put in very different language: "Years ago one of ours, a pupil of mine, was to write some English verses for me, to be recited: he had a real vein. He said he had no thoughts, but that if I would furnish some he would versify them. I did so and the effect was surprising to me to find my own thoughts, with no variation to speak of, expressed in good verses quite unlike mine." (R. p. 142).

In reading Hopkins we repeatedly come across the terms *inscape* and *instress*, about which considerably more has been written than was necessary. He explains clearly in the letters what they mean. *Instress* is, to all intents and purposes, what St. Paul calls *energeia*, a common enough word in Greek (cf. R. p. 298; and Philippians 3. 21; Colossians 1. 29 and 2. 12; Ephesians 4. 16, et al.). *Inscape* means design or pattern (cf. R. p. 91). Of course, I am not trying to belittle or play down the conception of *inscape*, but we want to be clear that there is no great mystery about it; the idea is true and of the first importance if we wish to understand Hopkins. But we do want to stay away from the temptation to make Hopkins the object of worship in a synthetic "mystery religion." The radical poets of the 1930's tried to imitate the form of Hopkins and succeeded only in making fools of themselves simply because there is no "form" in Hopkins apart from the faith to which the so-called "form" was giving concrete expression. If a reader regards his faith as irrelevant, then the less he worries about Hopkins's poems the better. What would you think of a person who announced: "I think Shakespeare is terribly silly, but his punctuation is delightfully quaint!" Poetry is not a substitute for religion, but neither is it a toy for middle-age children. Hopkins's notion of *inscape* is connected with his intense or heightened consciousness of Nature and of how Nature reveals God. In the Journal for 1870 he wrote, "One day when the blue bells were in bloom I wrote the following: I do not think I have ever seen anything more beautiful than the bluebell I have been looking at. I know the beauty of our Lord by it. Its inscape is mixed of strength and grace, like an ash tree" (R. p. 43).

This leads us to a consideration of Hopkins's conception of Nature which is of prime importance in the understanding of his poems. One of the first things that strike us is his almost superhuman sensitivity towards colour and sound, the extreme sharpness of his eye and ear. "The cuckoo *has* changed his tune: the two notes can scarcely be told apart, that is, their pitch is almost the same" (R. p. 40). "First saw the Northern Lights. My eye was caught by beams of light and dark very like the crown of horny rays the sun makes behind a cloud" (R., p. 43). Now, read the lovely sonnet "The Candle Indoors" and see whether the so-called obscure fourth line does not suddenly mean something. Space does not allow more than a mention, a repetition, of the fact that the letters and prose writings are the best commentary on the poems of Hopkins. One more quotation: "I counted in a bright rainbow two, perhaps three complete octaves, that is three, perhaps four strikings of the key-note or nethermost red, counting from the outermost red rim: this of course is quite independent of a double rainbow, which this also happened to be" (R., p. 61).

At the risk of being tedious, and of seeming to go off on a tangent, let me draw attention to his whole concept of Nature and its relationship to poetic inspiration. If one fails to get the point, Hopkins will remain a book with seven seals. Philo of Alexandria said: "All Nature is the language in which God expresses His thoughts, but the thoughts are more important than the language."

The Psalmist wrote: "The heavens declare the glory of God, and the firmament shows His handwork." In commenting on Romans 1. 20, where this idea is brought out, St. John Chrysostom says: "All things abide in order and through their beauty and grandeur preach aloud of the Creator."

A young poet, who began life as a teacher of literature and a disciple of Hopkins, tells us: "A tree gives glory to God first of all by being a tree...... The forms and individual characters of living and growing things and of inanimate things and of animals and flowers and all nature, constitute their holiness in the sight of God. Their inscape is their sanctity. The special clumsy beauty of this particular colt on this April day in this field under these clouds is a holiness consecrated to God by His own Art, and it declares the glory of God" (Thomas Merton: *Seeds of Contemplation* (1949), p. 8f.).

The novelist Elizabeth Goudge writes: "The windows of our home look out upon great beauty and as time goes on we scarcely notice it. ......In the case of the beauty it is blasphemy, for God is the source of all beauty, and contempt of beauty is contempt of God" (in: *God So Loved the World*, p. 98).

One could go on with such quotations; from Edwin Muir's "The Transfiguration," or from Edith Sitwell's lovely "Holiday" (in fact Edith Sitwell is not the kind of poet one passes by with a mere mention: let us read the last stanza, in: *Canticle of the Rose*, p. 201):

For now the unborn God in the
human heart
Knows for a moment all sublimities...
Old people at evening sitting in the
doorways
See in a broken window of the slum
The Burning Bush reflected, and the
crumb
For the starving bird is part of the
broken Body

Of Christ Who forgives us—He with
the bright Hair
—The Sun Whose Body was spilt on
our fields to bring us harvest.

Or from her other poems: "Spring Morning," "The Shadow of Cain," or "The Canticle of the Rose." But we must hasten along, only pausing to pull all these quotations together by offering one from St. Simeon the New Theologian (died 1033): "Man is a creature: mortal and immortal, visible and invisible, physical and intellectual, able to see the visible world and able to grasp the invisible world." Now after such a cloud of witnesses, I challenge anyone who feels tempted to mutter "pantheism" in regard to Hopkins's concept of Nature.

Hopkins asks: "Why did God create? Not for sport, not for nothing. ....He meant the world to give Him praise, reverence, and service; to give Him glory It is like a garden, a field He sows: what should it bear Him? Praise, reverence, and service; it should yield Him glory. It is an estate He farms. ....It is a book He has written....a poem of beauty. ....The sun and the stars shining glorify God" (N, p. 302) We think of the Greek text of Ephesians 2. 10: *autou gar esmen poiema, ktisthentes en Christo Jesou.* "For we are His poem, created in Christ Jesus."

The mere naming of some of the titles of Hopkins's poems will throw light on his attitude towards Nature: "The Blessed Virgin Compared to the Air we Breathe," "That Nature is a Heraclitean Fire and of the comfort of the Resurrection." "Inversnaid" ends:

What would the world be, once bereft
Of wet and of wildness? Let them be
left,
O let them be left, wildness and wet;
Long live the weeds and the wilderness
yet.

In "Binsey Poplars":

O if we but knew what we do
When we delve or hew—
Hack and rack the growing green!

Elsewhere he tells us "the world is charged with the grandeur of God. ....There lives the dearest freshness deep down things." Of Spring he asks: "What is all this juice and all this joy?" The answer: "A strain of the earth's sweet being in the beginning in Eden garden." In the sestet of "In the Valley of the Elwy" the poet finds that the woods are lovely but that man does not correspond to the loveliness of Nature and he prays God, the lover of souls, to complete His creature where it fails.

In reading Hopkins we can ask ourselves questions like: Does he have more sound and colour words than other poets, Keats or Milton or Donne? Does he use more adjectives? Wider vocabulary? More allusions to classical mythology? (Why did Hopkins have almost none, though he was a Greek scholar, while Milton teems with them?) More poetic themes? With which poets can we compare Hopkins? In what ways is he a

traditionalist? What does he add to poetic idiom that is his very own? Why do critics call him difficult? How does one get behind these difficulties and get at the meaning of the poems? What differences in style and theme can we detect between the early poems and those of the mature period? How can his poems be "classified": dramatic, philosophical, narrative, "nature" poems, epic? Are they odes, sonnets; what is his form? Why does Hopkins appeal so strongly to contemporary poets? How has he influenced the idiom of modern poetry?

In all such questions what we are trying to determine is: how is Hopkins like and how is he different from other poets. We can take a few poems and look at them, first one by one, and then attempt very briefly to draw a few conclusions about his work in general.

Of the beautiful "Wreck of the Deutschland" (1875) I dare quote only two stanzas, one and thirteen:

Thou mastering me
God! giver of breath and bread;
World's strand, sway of the sea;
Lord of living and dead;
Thou hast bound bones and veins in
me, fastened me flesh,
And after it almost unmade, what with
dread,
Thy doing: and dost thou touch me
afresh?
Over again I feel thy finger and find
thee.

Into the snows she sweeps,
Hurling the haven behind,
The Deutschland, on Sunday; and so
the sky keeps,
For the infinite air is unkind,
And the sea flint-flake, black-backed in
the regular blow,
Sitting Eastnortheast, in cursed quarter,
the wind;
Wiry and white-fiery and whirlwind-
swivelled snow
Spins to the widow-making unchilding
unfathering deeps.

Rearrange the word order and the meaning becomes clearer (if not clear). If one thinks of Anglo-Saxon poetry, that helps overcome the initial shock and braces one's determination to carry on. Then read it again. This is a fresh idiom and wants getting accustomed to by repeated readings—and by being read aloud. Hopkins laid great emphasis on that. Of course, a knowledge of, and belief in, Catholic dogma and devotion is presupposed. A dictionary of generous proportions, a tolerant mind, and a kindly interest in such things as Anglo-Saxon kennings and alliteration will not carry you all the way. Nor will *inscape* or a vague notion of Sprung Rhythm put aside all initial difficulties. The poem, great as it is, has a certain unwieldiness. After all, it was written following a long silence, the poet's "hand was out at first", and besides, it was an occasional piece, written to order (as was his poem "The Loss of the Eurydice"). Many points will be cleared up if one reads the contemporary newspaper accounts of these two shipwrecks, conveniently collected in

·he book *Immortal Diamond* (1940, pp. 353-392).

Now we turn to: "*God's* Grandeur" (1877):

The world is charged with the grandeur of God.
It will flame out, like shining from shook foil;
It gathers to a greatness, like the ooze of oil
Crushed. Why do men then now not reck his rod?
Generations have trod, have trod, have trod;
And all is seared with trade; bleared, smeared with toil;
And wears man's smudge and shares man's smell: the soil
Is bare now, nor can foot feel, being shod.

And for all this, nature is never spent;
There lives the dearest freshness deep down things;
And though the last lights off the black West went
Oh, morning, at the brown brink eastward, springs—
Because the Holy Ghost over the bent
World broods with warm breast and with ah! bright wings.

Of *shook foil* the poet wrote: "I mean foil in its sense of leaf or tinsel....Shaken goldfoil gives off broad glares like sheet lightning...." (Letters, Vol. 1, p. 16·f) Does line 12 remind one of *Hamlet?* The language and symbols are largely Biblical. And here is one of Hopkins's motifs: the contrast between the freshness of Nature and the misuse man makes of Nature. This freshness is due to the abiding interest of the Holy Spirit in the world.

Then: "Peace" (1879, written at Oxford):

When will you ever, Peace, wild wood-dove, shy wings shut,
Your round me roaming end, and under be my boughs?
When, when, Peace, will you, Peace? I'll not play hypocrite
To own my heart: I yield you do come sometimes; but
That piecemeal peace is poor peace. What pure peace allows
Alarms of wars, the daunting wars, the death of it?

O surely, reaving Peace, my Lord should leave in lieu
Some good! And so he does leave Patience exquisite,
That plumes to Peace thereafter. And when Peace here does house
He comes with work to do, he does not come to coo,
He comes to brood and sit.

Here we can say a word about Hopkins's figures of speech. The word "peace" recurs like the leit-motif in a symphony. Palillogy occurs here in several forms (as you know, that is merely a fancy way of saying repetition.) One finds in this poem examples of: apostrophe, simile, personal metaphor, synecdoche, erotesis, exclamation, onomatopoeia, sustained personal metaphor; to say nothing of

THE COLLEGE UNION COMMITTEE

Sitting: Elizabeth John (Women's Representative); K. P. Kumara Pillai (Secretary); T. B. Ninan (Principal); V. L. Jose (President); Dr. K. C. Joseph (Treasurer).
Standing: M. P. John (Cl. I); A. Alikunju (Cl. III); L. C. Philipose (Cl. IV); Abraham Thomas (Cl. II).

CAPTAINS OF COLLEGE TEAMS

Bottom Row: Sonny Varughese (Tennis); P. C. Mathew (Basketball); K. M. Paulose (Badminton).
Top Row: Jacob Peter (Sports); V. J. Oommen (Volleyball); Jacob Philipose (Cricket); P. V. Varughese (Football); Varughese Matthew (Hockey).

THE NEW BLOCK OF LECTURE ROOMS

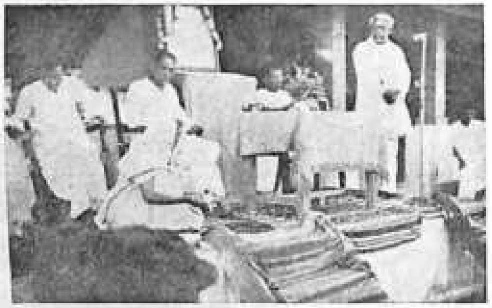

SRI JAYA PRAKASH NARAYAN IN THE COLLEGE

run-on lines. Hopkins's sonnets seem a bit overweight and that is because we are accustomed to sonnets shorter than a real, genuine Italian sonnet (is the Shaksperean sonnet a real sonnet?) Hopkins understood this difference and tried to compensate for it in his sonnets (cf. his letter to Dixon in 1881, R., p. 101f.).

Now we turn to: "Patience, hard thing" (probably, 1885):

Patience, hard thing! the hard thing but to pray,
But bid for, Patience is! Patience who asks
Wants war, wants wounds; weary his times, his tasks;
To do without, take tosses, and obey.
Rare patience roots in these, and, these away,
Nowhere. Natural heart's ivy, Patience masks
Our ruins of wrecked past purpose. There she basks
Purple eyes and seas of liquid leaves all day.
We hear our hearts grate on themselves: it kills
To bruise them dearer. Yet the rebellious wills
Of us we do bid God bend to him even so.
And where is he who more and more distils
Delicious kindness?—He is Patient. Patience fills
His crisp combs, and that comes those ways we know.

The *ivy* motif may not be immediately clear. Patience, the poet tells us at the end of the octave, masks the disappointed, unfulfilled hopes in our past; *natural heart's ivy* is another name for Patience and covers over our old hopes like ivy on a building. In the next line *she* is Patience, and before *purple eyes* one can insert "with," also before *seas*. The *purple eyes* are the berries on the ivy, the *seas of liquid leaves* are the rustling green leaves in the moisture and wind (if the sun shines, it does not spoil the figure, of course; cf. the word "basks"). In line 10, *dearer* is used in the Elizabethan sense of "more seriously, more severely." In the same line, *wills* is in the accusative case, object of "bend," or subject of the infinitive "bend," if that terminology pleases better. Nesfield is a good preparation for reading Hopkins, or any poet for that matter. Most of the difficulties vanish if we rearrange the words in our minds and do a bit of parsing (just for fun!).

Now we come to the poem: "The Windhover" (1877):

To Christ our Lord

I caught this morning morning's minion, kingdom of daylight's dauphin, dapple-dawn-drawn Falcon, in his riding
Of the rolling level underneath him steady air, and striding
High there, how he rung upon the rein of a wimpling wing
In his ecstasy! then off, off forth on swing,

As a skate's heel sweeps smooth on a bow-bend : the hurl and gliding
Rebuffed the big wind. My heart in hiding
Stirred for a bird,—the achieve of, the mastery of the thing!
Brute beauty and valour and act, oh, air, pride, plume, here
Buckle! AND the fire that breaks from thee then, a billion
Times told lovelier, more dangerous, O my chevalier!
No wonder of it : sheer plod makes plough down sillion
Shine, and blue-bleak embers, ah my dear,
Fall, gall themselves, and gash gold-vermilion.

This poem was called by the poet "The best thing I ever wrote" (letter of 22 June 1879 to Bridges). It has been so variously explained by critics that one might give up trying to see what it really does mean. Fortunately, it has been pointed out that it is based on St. Ignatius Loyola's *Spiritual Exercises*, on the beautiful meditation on the Kingdom of Christ. The kestrel or stannel hawk that hovers in the wind is a symbol for the Christian knight battling for Christ's Kingdom. In the Journal for 1874 Hopkins describes briefly how a "Hawk also was hanging on the hover" (N., p. 203). For a hawk to hang in the air it all depends on what we call the set of the wings. For the follower of Christ, there is an equivalent: the set of the heart. This poem has overtones, the exterior symbols like hawks, dauphins, chevalier, wind, fire, sillion, and embers; behind these are undertones or underthought—that is, the real meaning of the poem. The key is found in St. Ignatius and in Hopkins's whole attitude towards Nature and its part in the redemption of the whole of God's creation. The dedication "To Christ our Lord" is not, as Herbert Read maintained, "patent deception", put in to gloss over the lack of asceticism in the poem! *Dauphin* and *chevalier* and *minion* are French, and the first two are symbols going back to French history and they add an oldish flavour here and that is desirable in poetry, because words with associative value have a richer meaning. The poem is rich in the imagery of falconry and mediaeval life, the times of the Christian knight. The dawn is the heir-apparent of the daylight's kingdom, as the dauphin was the heir-apparent to the throne of France, the land of mediaeval knighthood. The octave is pretty clear. We see God's glory reflected in Nature. *My heart in hiding*, on the outer level, means the poet's timid heart looks on at this wonderful hawk victorious over and perfectly at home amidst the elements that make up his world. And the question is intimated : will my timid heart be as successful in the struggle in its world, amidst its winds? Our timid hearts look on Christ in His bravery and daring as the poet's eye looks on this daring hawk. The outer symbol, the hawk, and Christ, both, call us on to leap into the winds and storms of life, to leave off watching timidly : plunge in, they tell us. The right set of the heart will carry us

through. Christ as a hero is one of Hopkins's motifs (cf. his sermon "Christ our Hero"; "Wreck of the Deutschland", st. 8, 33, 35; "Loss of the Eurydice", lines 109–112). The last two lines of the octave set a challenge and in form bind the octave and the sestet together; the challenge comes exactly in the middle of the poem—preceding it is "brute Nature"—following it the human heart with or in Christ, one of the master images of St. Paul. An undertone of Colossians 3. 3 is concealed in these words. The sestet is less clear in meaning. It is divided, not by accident, into two parts. The "brute beauty" motif is common in Hopkins. The difficult word is *buckle*. Here it means "engage, grapple", and is an imperative (aimed at all the nouns in line 9. *Here* means in the poet's heart, where the real struggle takes place. *And* is printed in block letters because it introduces the conclusion, the result that will spring from our accepting the challenge to enter Christ's Kingdom. For the word *fire*, see St. Luke 12. 49 where Christ says to His disciples (to the small group of those who were called to accept His full challenge): "I am come to send fire on the earth." *Told* in line 11 is the old form of *to tell* in the sense of "to count" (cf. our word teller in a bank, and German zaehlen, "to count"). A billion times lovelier and more dangerous than the hawk's struggle in the wind. *Chevalier*, continuing the motif from dauphin and minion, is a vocative addressed to the poet's heart. Then comes the second part of the sestet, giving the poet's commentary, so to speak. The plough begins to shine in the soil as the rust is taken off by the friction of the furrow. *Down* is a preposition, *sillion* is for "selion", the strip of land between plots of field. *Embers*, going back to *fire* in line 10, are a symbol of the dying fire, burning out for Christ. The *dear* refers to the poet's heart (that is, to *chevalier*). The last two lines are a symbol of the heart, dedicated to, immolated for Christ. *Gash gold-vermilion* is a hint of the martyr motif (cf. Psalm 116. 15). The last three lines will become clearer if one reads the opening lines of the sonnet "In Honour of St. Alphonsus Rodriguez." *Gold-vermilion* is not only a hint about the blood of martyrs but also of gold, a symbol of royalty (Christ the King) and of reward and of the riches of Christ. The spirit behind this poem is that of the prayer by St. Ignatius, found in
Before you dismiss this interpretation as "too theological," read St. Ignatius and the relevant passages in Hopkins's sermons, letters and in the other poems. Or, if you have doubts as to the use and necessity of poetry, attempt to put the thought of this poem into prose and then compare the result with the poem. This attempt will not show us the difference between poetry and prose but it will at least show us that there is a difference. For concentration and intensity, is there any other poem in English to compare with "The Windhover"?

Hopkins made translations from Greek and Latin into English: Aeschylus,

Horace, St. Thomas Aquinas. He translated some of Shakspere's songs into Greek and Latin: "Come unto these yellow sands", "Full fathom five my father lies", "Tell me where is Fancy bred." He composed poems in Latin and Welsh. His English poems fill about 150 pages. There are three volumes of letters, and one of Notebooks, sermons, and other prose writings.

Hopkins had little of the narrator in him; his two poems on shipwrecks fail to "come off" just for that reason. The human figures in his poems are not clearly drawn. Hopkins was a scholar and did not know much about human nature first hand. Such men as appear in his poems are soldiers, sailors, labourers—quite different types from the poet himself.

The Japanese flower-arranger can achieve the most varied and the most unexpected results. So can a poet. Neither art can be reduced to rules, nor can either be learnt or taught as Sanskrit or chemistry. Words can be as soft as sparrow down or as hard as granite. Shakspere used a wider range of words than other poets but it was his mastery over his words that gives the effect, not the range of his vocabulary. In comparison, Hopkins has a narrow range. Kind-hearted scholars compile lists of words and phrases, which for all we know, were coined by Shakspere. Hopkins also tried his hand at this coining of words, as indeed every poet must, and he had uncommon success. But, in at least one instance, he was remembering a dialect word, not inventing (louched = slouched). But the right word does not always come when needed. Dorothy Wordsworth records: "William tired himself seeking an epithet for the cuckoo." Keats wrote: "I want a brighter word than bright, a fairer word than fair." We recall the care with which Hopkins describes colours and sounds—with the devoted care of a true artist. To the artist, things are not mere things, words are not mere words, but are part of something wonderful, of some great plane beyond the outer world which we see; hence no amount of pains is too great to exercise in creating as perfectly as possible. "Be ye therefore perfect" is one of the fundamental laws of life. Certain words are associated in our minds with poetry: purple, dawn, vale. Is the vocabulary of Hopkins poetic in this sense? Words do not have an absolute meaning in poetry but are modified or tinted by the context. The same word may have quite different meanings in poetry and in prose. These are a few of the points to bear in mind when one reads poetry.

Among the devices Hopkins used were: alliteration, internal rime, assonance, word repetition, compounds, ellipsis, syntactical "oddities," dialect words, coinages.

Among the poets who tended to overuse epithets were Spenser, Donne, Milton and Keats—friends of Hopkins!

They liked adjectives in -y, compounds, participial modifiers—all devices favoured by Hopkins. He has adjectives like: starry, airy, watery, roundy, branchy. He used rather few articles, prepositions, pro-

nouns. His favourite adjective was *sweet* (also Shakspere's); others: lovely, dear, fresh, wild, black, grey, blue, good, bad, bright, dark—a pretty traditional list for poetry. He liked compounds: spend-savour, bloomfall, leafmeal (cf. piecemeal, meal from Anglo-Saxon maelum, "by portions"). Hopkins used word play (cf. *brood* in the last line of "Peace": to brood like a hen and also to brood like a professor of philosophy). He coins words that strive to exceed the bounds of human language: arch-especial, for example (cf. St. Paul's compounds with *hyper-*, "beyond").

Some of Hopkins's so-called oddities in vocabulary and syntax are merely Elizabethan language or imitations of it. At times his lines may seem to be amazingly like slang (slang very often is a survival from earlier times, now lost in the standard language): *every inch a tar; why fasten that upon her; young dog, he did give tongue!*

Hopkins is in the main tradition of English poetry. His vocabulary is surprisingly conventional, especially as so much has been written about his originality in his respect. Also his symbols are not difficult at all for anyone acquainted with Christian dogma and tradition; in this respect he is unlike T. S. Eliot who has a kind of private set of symbols. Hopkins uses the same words as the traditional poets, but he often uses them in a new way to form a fresh idiom. Nevertheless, I propose that the "difficulty" in Hopkins is not so much in his form or his language as in the themes (nowadays critics are so ignorant of Christian dogma, the Bible, and the spiritual writings and devotions of the Church that they can hardly hope to understand a truly Catholic poet; Hopkins is not the only poet who upsets the critics. For Eliot, Charles Williams, and Edith Sitwell, the modern reader needs a commentary, a help-book, the educated man's bazaar notes. The way some critics try to explain the "difficulties" in Christian poets is partly amusing, and partly just plain silly.)

But to get back to words in poetry: the same word may be used with very different effect. Take an example from Shakspere:

> It is the *bright* day that brings forth the adder.
>
> Put up your *bright* swords or the dew will rust them.

The first *bright* has associations that spring to one's mind, the second is merely descriptive (for the first, no substitute is proper). Hopkins understands how to use old words as if they were new. The device of repetition he also used effectively (like Shakspere and T. S. Eliot): cf. Shakspere's;

> Never, never, never, never, never.

and: Tomorrow and tomorrow and tomorrow.

As to motifs, Hopkins used a limited number of them, and he used them over and over: shipwreck, desolation (despondency), Christ is everything, Christ's concern for our salvation, the uncertainty of

human life, endeavours towards human perfection. His originality lay not in his metrical experiments, even where they succeeded, or in his use of words, but in the wonderful way in which he put his faith, his belief down in words. To persons who know nothing of his faith and care less, he may appear obscure and difficult. However, it is easier—it will save face for them—if they pretend the difficulty lies in his quaint syntax or his exotic words.

To discuss Sprung Rhythm is beyond the scope of an introductory essay on Hopkins. In a short essay one cannot tell the whole truth! It might have been pointed out that the sonnet "As kingfishers catch fire" is a Scotist sonnet and reveals Hopkins's love for Duns Scotus who was one of the great intellectual influences in his life. Or it might have been mentioned that Hopkins was disappointed in Tennyson and that he regarded Walt Whitman as a rascal. But at the beginning I proposed to offer you only a tiny bunch of grapes, not a whole vineyard.

THE BEACON LIGHT

By Saramma Luke

Standing here upon this ground,
Gazing at a distant star,
Seeking always, I have found
Splendour on the darkest night.

The light that beckons, glows and burns,
Calling all who wonder past;
A light that warms and soothes and turns
The heart and soul to God at last.

Beyond the mists of joy and pain,
I see the treasure shining plain,
But cannot turn my eyes away
From moonless night to brightest day.

Let it then for ever shine:
A candle on the altar-stone
On which my heart, for God, burns bright;
And shines—a changeless, deathless light.

THE LAND PROBLEM OF INDIA

K. R. K. Moorthy,
Class II, Group I.

India being a predominantly agricultural country, any scheme for the stabilization of the country's economy must first take into account the land problem. Unless the agrarian problem is solved and a rational land system is evolved, the question of unemployment and food-deficiency cannot be tackled in the near future.

The system of land tenure and tenancy in India are of many kinds and are much complicated. In India, two distinct types of rights on land are recognized and the various systems are the consequences of these. The above rights are, the right to hold land and the right to occupy it. Right to hold means right to manage the land and collect rent from persons occupying it, either as cash or in foodgrains. The right to occupy includes the right of cultivation, the rights of permanent and heritable possession, mortgaging and sub-letting.

The principal land systems in India are the Ryotwari, Zamindari and Mahalwari. Whereas under the ryotwari tenure the occupant holds land directly from the State, pays the assessed revenue and has the right of sub-letting, under the Zamindari system the Zamindar who is the Settlement holder enjoys the right to hold or manage the entire property under him but his right to occupy and cultivate is limited usually to a small portion of the area known as 'Sir', Bakasht or 'Private land'. Zamindars are also known as *raicats* (tenants-in-chief). There are two divisions in Zamindari Settlements, viz. permanent and temporary settlements; the revenue was fixed at the settlement in perpetuity in the former case and in the latter it is revised periodically.

Mahalwari tenure is a system of landholding where the estates are held by co-sharing bodies the members being jointly and severally responsible for the payment of revenue. In addition to these three settlements, there are jagirdari or Inam estates. The jagirdar has the right only to collect rent from the estates settled with him for services rendered to the State.

The different States have taken necessary steps to safeguard the rights of the cultivator. But tenancy legislation varies from state to state and there must be some uniform land policy for the whole of India. Efforts have been made in several states to do away with zamindari or landlordism, and thus to eliminate the intermediate factor between the state and the tenant.

But the abolition of zamindari alone will not solve the problem. All these reforms have only tended to determine the ownership on land. No attention has yet been paid to the basic factor, that the persons who are the actual cultivators must be given sufficient land to put

their best in the work. In all reforms so far undertaken, the vast multitude of landless peasants have not found any place. Land reform should also include factors that will increase the production of the farms, reduce the cost of cultivation and minimise the employment of hired labour. The actual tiller of the soil must get relief from the burden of inequitable taxes and there must be programmes of fundamental education in rural areas.

Before any scheme is undertaken, it would be interesting to study the various classes of peasantry in India. The word *Tenant* is often misleading, as it does not signify necessarily the actual tiller. There are tenants who reside in cities in the service of the Central or State Governments or private commercial and industrial firms or in some other business or profession. The lands belonging to these people are cultivated either by share croppers or managed by their representatives with hired labour. There are also tenants who, due to social customs and age-long traditions, do not work on land. They do not even touch the plough and the yoke as they consider it beneath their dignity to work with the members of their family on the field and so rely on hired labour, even if it is not economic.

Due to their small holdings their economic condition is not satisfactory. They can neither afford to pay reasonable wages to the worker nor can they make them work at low wages. As a result, most of such lands remain uncultivated. But there are tenants who possess larger holdings and, in consequense wield much influence among the village community, especially among the poorer classes.

They are thus in a position to get hired labour on lower wages than the neighbourhood. If the worker refuses to work on the wages offered he is coerced in various ways. His free movement in the village is obstructed. Sometimes he is socially boycotted. He is forbidden to use the village wells or tanks. He is evicted from his hut and hovel. He is drawn into false cases and harassed. The slender means and lack of support make their position worse and they cannot obtain justice. Thereby he has no option but to work. This exploitation has hitherto been possible due to backwardness of labour and the consequent low bargaining power.

But there are tenants who have no religious restrictions and who, with their family and with the help of outsiders, cultivate their substantial holdings. They render help to one another and thus hired labour is unknown there. This represents a pure example of mutual help among the tenants, but this is a limited form of co-operative farming. It is possible to expand its scope and make co-operative farming practical scheme.

Lastly, there are the actual cultivators or peasants who can hardly be included but who are included as "tenants." This is the class of landless peasants numbering 44 million that is the backbone of the country. But for them 90%

THE COLLEGE CRICKET TEAM

Bottom row: Y. Cherian; C. P. Andrews (Physical Director); Jacob Philipose (Captain); T. B. Ninan (Principal); Ramachandran.
Middle row: Sugathan; K. R. K. Moorthy; Koshy Stephanos; C. K. Panicker; Abdul Khadir; Sathyamoorthy.
Top row: George Varughese; K. K. George; G. Eapen; P. J. Mathew; Mohamed (Games Boy).

JUNIOR HOSTELS' VOLLEYBALL TEAM

WINNERS OF THE INTER-HOSTEL VOLLEYBALL TOURNAMENT

Sitting: K. M. Joseph; K. G. Mathai (Warden); Pathrose P. Mathai (Captain); K. G. Gopalakrishnan.
Standing: V. K. Mathew; Thomas Chandy; P. V. Ninan; Abraham Thomas; John Philip.

THE SOCIAL SERVICE LEAGUE DRAMATIC CLUB

Bottom row: P. J. Mathew; George Zachariah (President); John Mathew; Pareed Pillai; M. C. George; Sankara Pillai (Director); K. T. Alexander (Secretary).
Middle row: K. M. Patrose; Joseph Fenn; P. J. Johnson; E. T. Baby.
Top row: M. V. Paulose; P. V. Samuel; Gopalakrishnan; P. V. Chacko; P. M. George.

THE SENIOR DAY-SCHOLARS' ASSOCIATION CRICKET TEAM

WINNERS OF THE INTER-HOSTEL CRICKET TOURNAMENT

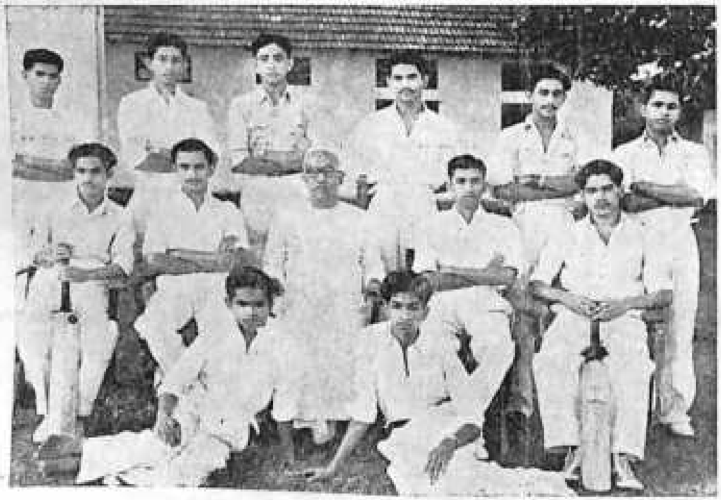

Bottom row: G. Samuel; Abraham Varughese.
Middle row: K. R. K. Moorthy; Abdulkhadir; T. B. Ninan (Principal); Y. Cherian; Abdul Rahiman.
Top row: G. Ashok Kumar; C. K. Panicker; V. I. Mathen; I. C. Philipose; Varughese Mathew; P. J. Mathew.

of our land will remain uncultivated. Still the paradox is that they form the lowest rung of the agricultural ladder and are the most neglected class. Whether it is the Government, political agitators or social workers, none has cared to improve the lot of these unfortunate millions. These sons of the soil have been ill-fed, ill-clad and ill-treated. When there is a great hue and cry for a welfare state, yes, a Rama Rajya, it is a matter of great distress that a vast section of the Indian community is subjected to exploitation and have to lead a miserable life. It has been long considered that redistribution is the only solution for this problem. But one patent objection is that the area of arable land available in the country is not enough to provide an economic holding to every family. Though this objection is made in the interests of the cultivators, several factors are forgotten or ignored by those who raise it.

Firstly, land need not be given to every family and secondly, whether a particular area is economic or not cannot be determined in an absolute manner. The mode of labour, whether family or hired, makes the area economic or uneconomic.

It was thought by the Planning Committee that land should be distributed only among the landless labourers or those who were fit to cultivate it. The Land Commission, if the Government establishes any such, should first find out the quantity of land available for redistribution. In such determinations, the criterion must be the maximum utilization of both manpower and productive efficiency of the land. The land available for redistribution will be of various classes, waste lands, fallow lands or other kinds.

But as already stressed, redistribution alone is not a solution. The problem of agrarian reform is not merely to reduce disparity but to provide the necessary incentive and resources to the actual tillers to bring their land under crops and thus increase the production. After the hunger for land is satisfied, co-operative farming should be introduced.

For this, credit facilities will have to be provided, improved seeds etc. made available. Land will not produce by itself unless it is made productive by irrigational facilities. To achieve better results, it is worthwhile to persuade the agriculturists to co-operate with one another for mutual benefit in farming operations like ploughing, harvesting etc. The ultimate solution to the land problem can be found by allotting land only to such persons as will cultivate the land by themselves with family labour or by exchange of labour and by encouraging co-operative farming by these tillers.

The solution lies in "Land to actual tiller of the soil and co-operative farming by actual tillers."

PROBABILITY

MISS THANKAMMA MATTHEW, M. A.

We are living in a world of speculations. Successful speculation consists in assessing the causes that result in an effect of a specified kind and forecasting the nature of coming events from a correct reading of the causes leading to it. The businessman wants to forecast the fluctuations in the market. The agriculturist forecasts the weather conditions. The pharmaceutical research worker forecasts the effects of his new drug. In short, man has no pre-occupation that does not concern future events.

Things do not happen exactly as we expect. Yet we often realise our expectations to a sufficiently great extent so as to encourage us in indulging in the game in the future also. If expectations are based on sound and reasonable premises, we are not often far off the mark. Forecasts are sometimes not realised because the causes operating are not completely assessed and allowed for. Mathematics may be defined as that branch of science that takes the causes through their operating laws to their effects. In contexts where the causes are unknown but certain, effects have been noticed in the past under more or less similar conditions. We try to put them together and attempt to forecast coming events after making due allowance for the causes that are known. This is done so systematically and logically, and, the results noted are so remarkable that the system has crept into science as an aid to further scientific research. This is the theory of probability.

The usefulness of any theory consists in its appeal to common sense and the extent to which it permeates the affairs of man. Let us examine the common sense appeal of the theory of probability and see how it is part and parcel of human existence.

A doctor's skill is not evaluated at 0 or 1 according as he unsuccessfully treats one patient or successfully treats all his patients; but by the proportion of successful cases treated. A new serum is judged by the proportion of cases in which it is effective and is not turned down by one single failure in a hundred. We do not discredit a political party if 1 or 2 or 3 of its members act counter to the general wish of the people. Thus, it is not an individual event that determines the rule but the course of events in the long run. This is a very important feature of the theory of probability.

The theory of probability may be defined as a branch of applied mathematics dealing with the effects of chance. The word "chance" which is often used in everyday language is rather vague. The idea conveyed by the concept of chance is illustrated by the following example.

Suppose an equal number of white and red balls which do not differ in any respect except colour are put in an urn and a person is asked to draw one of them blindfold. The colour of the ball drawn will be either white or red. But it cannot be predicted with certainty what the colour will be. If the ball drawn is a white one, it just happened to be white and we cannot explain why it so happened. There is no obvious reason why it happened to be white. We say it depends on chance.

The idea of chance is related to that of probability. When an event can happen due to chance, we say there is the probability or likelihood of the event happening. That probability admits of measurement can be gathered from the following examples.

A person living on the second floor can reach the ground either by using the staircase or by jumping down from the window. Either the person might be injured, though not necessarily. How can the probabilities of being injured be compared? Everyone, no doubt, will say that the probability of being injured while jumping from the window is greater than the probability of being injured while walking down the staircase. Such universal agreement may be due either to personal experience or merely to what we have heard about similar experiences of others.

An urn contains an equal number of white and red balls that are similar in all respects except colour. One ball is drawn at random. It may be either white or red. How do the probabilities of these two cases compare? One almost instinctively answers, "The probabilities are *equal*."

Now if there are ten white balls and one red ball in the urn, what about the probabilities of drawing a white or a red ball? Again, one would say, without hesitation, that the probability of drawing a white ball is *greater* than that of drawing a red ball. Thus probability appears to be something that admits of comparisons in magnitude.

In attempting to measure probabilities by numbers, certain ideal assumptions and arguments have to be made. The first step is to answer the question, "When may two events be considered as equally probable?" According to *Bernoulli*, one of the founders of mathematical probability, two events are considered equally probable, if, after taking into consideration all relevant evidence, one of them cannot be expected in preference to the other. There is some vagueness about this criterion, but it is hardly possible to substitute a better one. Mutually exclusive events are events which cannot happen at the same time. If there are n exhaustive mutually exclusive and equally likely cases and m of them are favourable to a particular event, then the mathematical probability of the event is defined as $\frac{m}{n}$. For example, suppose we want to draw an ace from a pack of cards. There are 52 cards altogether, i. e., 52 mutually exclusive, equally likely cases. 4 of these are aces, i. e., No. of cases favourable to the event is 4. $\therefore$ Probability of drawing an ace $= \frac{4}{52}$.

From an urn containing 10 white, 20 black and 5 red balls, one ball is drawn at random. There are 35 equally likely cases. Among these, 10 are favourable to white, 20 favourable to black and 5 favourable to red. Hence the probability of drawing a white, black or red ball is $\frac{10}{35}$, $\frac{20}{35}$ or $\frac{5}{35}$ respectively.

Thus, probability is represented by a number between 0 and 1. In the extreme case in which probability $= 0$, it indicates the impossibility of an event. In the other extreme case where probability $= 1$, the event is certain. When the probability is expressed by a number very near to 1 it means that we have an overwhelming majority of cases favourable to the event. When probability is nearly 0, it shows that the proportion of favourable cases is very small. From experience we know that events with very small probability seldom happen. For instance, if probability $= \frac{1}{100,00}$ the situation may be likened to drawing a white ball from an urn containing 100,000 balls of which only

one is white, the rest being red. The white ball is practically lost among the majority of red balls and for all practical purposes, we may consider its extraction impossible. Similarly the probability of getting a red ball $= 1 - \frac{1}{100,000}$, which may be considered as an indication of certainty.

There are two fundamental principles on which the whole theory of mathematical probability rests. The first rule is about the probability of two simultaneous events, i.e., events which do not affect one another. **If P_1 and P_2 are the separate probabilities of the happening of two independent events, the probability that both of them may happen simultaneously is P_1P_2.** Suppose we have two bags, one containing 10 balls of which 3 are white and 7 red and the second containing 9 balls of which 4 are white and 5 red. A person draws one ball from each bag. We want the probability that both the balls are white. Any one ball from the first bag may be associated with any one ball from the second, thus giving 90 pairs. Of these 4×3 are white pairs.

$\therefore$ No. of favourable cases $= 4 \times 3$

Total No. of cases $= 90$.

$$\therefore \text{Prob.} = \frac{12}{90} = P.$$

We can consider the problem in another way. The probability of getting a white ball from the first bag $= \frac{3}{10} = P_1$;

that from the second $= \frac{4}{9} = P_2$

$$P_1P_2 = \frac{3 \times 4}{90} = P.$$

We may extend this multiplication law to any number of independent events. The second law is known as the addition law of probabilities. The law states **that if P_1 and P_2 are the probabilities of the happening of two mutually exclusive events, the probability that any one of them may happen is equal to the sum of the separate probabilities.** Let us consider the previous example again. Suppose now we want a mixed pair, i.e., a red and white pair. Either we can have a red ball from the first bag and a white ball from the second or a white from the first and red from the second.

No. of red and white pairs $= 7 \times 4 = 28$

" " white and red $= 3 \times 5 = 15$

Prob. of red and white pair,

$$\text{i.e., } P_1 = \frac{28}{90}$$

" white and red,

$$\text{i.e., } P_2 = \frac{15}{90}$$

Total no. of mixed pairs $= 28 + 15 = 43$.

$\therefore$ Prob. of a mixed pair

$$P = \frac{43}{90} = P_1 + P_2.$$

Also, if P be the probability of the success of an event and Q be the probability of failure then $P + Q = 1$.

So far we have considered the probabilities of events for which we could gather full data. But there are certain events in which it is not possible to gather all the data. In such cases, the probability cannot be expressed definitely. This may be illustrated by an example.

Suppose a man wishes to catch a train announced to start at 1 p.m. When he is a quarter of a mile from the station, he sees that a church clock some distance away indicates 12.55. Will he catch the train? From previous experience he knows that a quarter of a mile in 5 minutes means comfortable walking without wasting time. If he walks a little faster he can cover the distance

in 4 min. If there is no other *traveller waiting* in front of the booking office, he can get his ticket within 10 seconds. But, if there is a queue of 10 people there, it will take 2 min. to get the ticket. Again, though the church clock is usually reliable it has been known on a few occasions to be as much as three minutes slow. If that is so on this occasion and the train is punctual, the man does not have any chance of catching the train. But *if the train is a few minutes late, as usually happens, he will catch it even if there is a queue at the booking office and the church clock is slow. We notice* that, in this situation, the man has some information about the possiblities. But numerous other possibilities, none of which he can foresee, come into the picture. Suppose now our friend meets an astronomer whose watch has just been compared with a wireless time signal and who assures him that the church clock indicates correct time, he feels more confident. On the other hand, if a crowded bus passes him to the station, he can be sure that there will be a long queue at the booking office. Thus, his attitude to the proposition is capable of being modified at any time by the acquisition of new knowledge. In this problem, the probability of the man catching the train is not so easy to determine as in the problems so far dealt with. Suppose the man was able to catch the train. *Then one or more of the following possibili*ties must have occurred.

(1) There was nobody waiting at the booking office.

(2) The train was a few minutes late.

(3) The church clock was a few minutes fast.

Which of these three reasons was responsible can be determined *only from a number* of other observations and the *probability* of each *of these causes* can be calculated only *from the other observations made. Such a calculation of the probability of each of the causes responsible for an event which* occurred is known as *inverse probability*.

Problems in inverse probability are very complicated and highly mathematical. Further, there is a lot of criticism regarding inverse probability as a mathematical tool. Several eminent mathematicians have completely denounced the laws underlying inverse probability. Prof. Chrystals' advice is to bury the laws of inverse probability decently out of sight and not to embalm them in text books and examination papers. So let us not go into a detailed discussion of inverse probability.

The theory of probability has increasing applications and widely disparate fields like insurance, mechanics, the kinetic theory of gases and in Biology.

HEREDITY AND ENVIRONMENT

BY

O. M. MATHEN, M. Sc.

It is a familiar fact that a child resembles its parents. Yet the only physical connection between a father and his child is a sperm cell. It is obvious, therefore, that this microscopic body must contain all the hereditary capacities of the father.

only 23 not 24

Similarly, the egg cell must contain those of the mother. The sperm and egg cells, like all other cells, contain a nucleus, and it is in the nucleus that we must look for the structures which are concerned with heredity.

It is known that the nuclei contain rod-shaped bodies called Chromosomes. These bodies constitute the physical basis of heredity. They get their names from the fact that they take certain stains more heavily than the other parts of the cell. The term Chromosome is derived from two Greek words Chromos (colour) and Soma (body). The human sperm-cell contains 24 chromosomes. The same number of chromosomes is found in the egg cell. Thus, the fertilized egg formed by the combination of the two contains forty-eight chromosomes.

The cells of all animals and plants contain chromosomes, though not necessarily the same number, and in all forms of life the chromosomes are the bodies that link one generation to the next. In some manner they control development and cause the offspring to resemble their parents. The fact that the chromosomes come from both the parents explains why the offspring resembles both the parents. Since the same number of chromosomes comes from both the parents, each parent has an equal influence on heredity. The chromosomes contain the genes, which are the ultimate units of heredity. It is believed that these genes are arranged in linear order within the chromosome, like beads on a string.

Heredity is important in determining what an organism is, but we must not overlook the environment. We find that the cytoplasm surrounds the nucleus, and is part of the environment. Even within the nucleus, one chromosome is surrounded by others and one gene by other genes. Thus, everything outside of a given gene constitutes the environment of that gene. A human being or any other animal or plant is the product of both heredity and environment, since each plays a part in its development. The importance of heredity has already been stressed. But the environment also is important, as can be readily seen when we compare a child which has been well-nourished with one which has not been. For example, in the fly Drosophila, there is a race which develops the normal three pairs of legs when grown at room temperature, but which in the cold develops six pairs of legs. In the breed of rabbits known as 'Himalayans,' warmth causes the fur to become white, cold causes it to become dark. 'Himalayans' are white except for the tips of the feet, tail, and ears. These parts are dark because they are not so warm as the rest of the animal's body. Plucked out white fur is replaced by black, if the rabbit is kept cool while the new fur is growing. Common experience as well as controlled observation in the laboratory furnishes almost innumerable examples which prove the fact that environment influences development considerably.

If we know that a fertilized egg had the genes for the blue eyes, we could be reasonably sure that the egg would develop into a person with blue eyes, not brown. We could not be so sure about the influence of genes on some mental trait, say, mathematical ability. We should have to consider the special environment in which the person develops, because any one

might appear very stupid at Mathematics if his training was wrong, even though he had the right heredity. In this respect the mental trait in question is different from a physical trait such as *blue eyes*.

But we could not, however, jump to the conclusion that blue eye-colour was entirely a matter of heredity, and mathematical ability entirely a matter of environment. Each trait requires both heredity and environment for its development. It so happens, however, that the normal environment supplies all the conditions necessary for blue eyes, possibly because this trait develops in large measure while the embryo is in the uterus of the mother, where the conditions necessary for its development are sure to be found. The conditions that influence the development of the mental trait are on the other hand extremely numerous. They come into play during the entire life of a person, and appear in most diverse forms in his environment. They would not be likely to be the same for any two persons. As a result, mental trait shows a good deal of variations.

The question, which is more important, heredity or environment, raises a problem which really has no definite answer. It puts us in the same sort of difficulty as if some one wanted to know whether a fish's tail, or the water in which it swims is more important for its swimming. Obviously both are absolutely necessary and neither can be said to be more important than the other. The same is the case with heredity and environment. The fertilized egg could not develop without its chromosomes, neither could it develop if it were removed from the womb of the mother and deprived of proper nourishment, warmth and other environmental conditions. *The fertilized egg could not develop into a being with human intelligence unless it had both the genes for human intelligence and also the proper environment.*

Two people might have the same genes for mental ability, and yet one might be more intelligent than the other because of a difference in their environments. In this case the difference in their intelligence is due to the environment. Each person's intelligence when considered by itself is due both to his heredity and the environment in which he developed.

Very often variations in a trait, whether mental or physical, are due either to heredity or to environment or to both. We may take the example of two children in the same family who might differ markedly in size at a given age. Yet they might both have been equally well-nourished. The difference in their size is due to a difference in heredity. On the other hand, we know that differences in nourishment might cause two children to differ considerably in size. In this case the difference is due to environment. It is possible that one child might be taller than another by heredity and he might be better nourished in addition. Here the difference in the size is due to a combination of heredity and environment. Similarly the mental differences among people might be due to heredity or environment or a combination of the two.

Twins are of great value in the study of heredity and environment. There are two kinds of twins, those that are no more alike than ordinary brothers and sisters, and those that are so much alike that it

is often difficult to distinguish one from the other. The former are fraternal twins and the latter identical twins. Fraternal twins develop from two separate eggs, each fertilized by a separate sperm cell. This accounts for the fact that fraternal twins are no more alike than non-twin children of the same family. Identical twins, on the other hand, develop from a single egg, which, in the course of development, becomes two by the division of the developing egg into separate embryos.

Identical twins have very much the same environment as well as the same heredity and they show the remarkable extent to which two human beings can resemble each other. Studies have been made on identical twins who have grown apart in order to see to what extent they differ in their intelligence and emotional responses as a result of their different environments. Such studies indicate that environment alone causes less difference than environment plus heredity. But environment does cause some difference and this may be rather large when the environments are sufficiently different.

Some studies indicate that when one identical twin has tuberculosis the other also has it in about 85 per cent of the twin-couples studied, but in the case of non-identical twins, the figure is only 25 per cent. This indicates that differences between people in their susceptibility to tuberculosis have a hereditary basis. In general, in order to determine whether differences in a trait have a hereditary basis in man, we may compare the relative frequencies with which identical and non-identical twins express this trait.

It is often difficult to disentangle the relative parts played by heredity and environment in shaping the differences between people. The social environment is especially important in the development of intelligence and other mental traits, and heredity has an important part in the development of both physical and mental traits.

GANDHIJI AS AN INFANT

By Kamalakara Menon (Old Student)

MOTHER EARTH

A. C. JOHN, IV B. Sc., (Physics main)

How the Earth is supported in space?

According to Hindu 'Puranas,' the earth is supported by 'Anantha.' It was believed that earthquakes happened when 'Anantha' moved the earth from one head to another. Again, in Greek mythology, earth was supposed to be on the shoulders of 'Atlas.' But as time advanced, these popular conceptions have given place to scientific explanations of Copernicus and Newton. According to Newton, the earth is tied to the solar system by the gravitational force. When a stone is whirled round at the end of a string, the tension of the string keeps it from flying out. As the earth revolves round the sun, it is prevented from flying at a tangent because of the constant gravitational pull towards the sun.

What is inside the Earth?

We have only an indirect knowledge of the exact nature of the materials inside the earth. It is not a practical proposition to dig down into the earth and find what the earth contains deep within. The deepest hole made by man goes only to a distance less than four miles, or about a thousandth of the distance to the centre. Of course, we may get some hints from the materials coming out of volcanoes or exposed by the removal of the outermost rock by erosion. Cavendish determined the mass of the earth by comparing the gravitational attraction between two weights with the attraction between them and the earth. From this he deduced the density of the earth to be equal to 5·527 times that of water. It is a remarkable fact that this value agrees with the value guessed by Newton long before. The reason for having such a high density is attributed to the squeezing of the inside material from all directions. The peculiar shape of the outer surface of the earth confirmed these experimental results. For a hundred years after Cavendish's time, the investigations on the inside of the earth have not given us much furthe information. But recent researches based on seismology—the science dealing with the tremors of the earth—throw much light on the problem. The earthquake disturbance at any place on the earth spreads in all directions far beyond the region where it is destructive. With sensitive instruments the motion from many earthquakes can be detected all over the world. These "seismic waves" travelling right through the earth, play the part of messengers who can go through and bring with them information about materials hidden deep inside the earth. The records of these waves (seismograph) are much complicated and difficult to interpret. But scientists now know how to interpret these records and they have now come to some important conclusions. The most striking result is that the earth has a central core having a radius equal to about half that of earth with a quite sharp outer boundary. This core transmits only longitudinal waves, i.e., having vibrations along the direction of propagation of the wave, and not transverse waves. It is a characteristic of a fluid that it transmits only longitudinal waves. We can conclude, therefore, that the

material of this core is not solid. Again, there is evidence that the outside of this core is solid. Earthquakes are usually caused by the sudden fracture of rock under stresses that have usually been building up for some years. Earthquakes never take their origin at a depth greater than 400 miles. The sudden cessation of earthquakes at this depth suggests very strongly that the deeper material is too weak to store up the energy necessary for an earthquake. From the speed of the seismic waves we gather that the solid shell, covering the fluid core, is made of rock having density increasing with its depth from the earth's surface. The fluid core is supposed to have a density about twice that of the surrounding rocky shell. But even at the enormous pressure in the interior of the earth, no liquid can have such a great density except some kind of molten metal. Till recently it was supposed that this fluid is molten iron which is very common in the planets and considerably inert chemically. But W. H. Ramsay of Manchester University has put forward an alternative view. He suggests that the liquid metal of the earth's core might be the same rocky material as forms the outer part, transformed into a metal by pressure. In this view the depth of the outer surface of the core is simply the depth at which the pressure is great enough to bring about this change. It is not, however, impossible to suppose that there is free iron within the earth mixed with the metal formed by the compression.

Recent investigations of Prof. Bullen show that the inner core contains a solid core of radius 800 miles, having a density 18 times that of water.

How hot is the inside of the earth ?

It is well-known that the temperature increases as we go down deep into the earth. The rate of increase of temperature varies with the nature of the rock and locality, but the boiling point of water is usually reached at a depth of between 10,000 and 20,000 ft. Below this the temperature is continuing to increase and lava comes out of the earth at temperatures of over 1000°C. But we know from the earthquake waves that the rocks are solid for 1800 miles below the surface. How, then, could lava come from a depth less than 1800 miles ? One explanation is that, at certain places within the earth, heat is generated by radio-activity. Thick blanket of non-conducting sediments may prevent this heat from escaping and this heat may be utilized for melting the rocks and thus forming the lava. This explanation fits well with the circumstances of many active and extinct volcanoes. About the temperature of the earth's interior, Fred Hoyle, in his book 'The Nature of the Universe' writes as follows :—"It was argued at one time, from the fact that it rapidly becomes hotter as one descends a deep mine, that the central region of the earth must be at a very considerable temperature, at more, say, than 3000°C., which exceeds the boiling point of iron. Such an argument would be valid if the rise of temperature in a mine was due to an outward flow of heat from the central regions. But this is not so. The heating in a mine, and possibly also the heating that causes the outburst of a volcano, is almost wholly due to the decay of radio-active substances, which curiously enough are confined to a thin skin of surface rocks

not more than 20 miles deep. So we see that there is no direct evidence in favour of an Earth that is really hot inside. What indirect evidence there is points in the opposite direction and suggests that the centre may be no warmer than a wood fire."

The Magnetism of the Earth.

The main portion of the earth's magnetic field can be represented as the field of a sphere that is uniformly magnetised along a diameter (di-pole field) which forms the magnetic axis of the sphere (inclined at an angle of about 11° to the axis of rotation). During the last century the strength of the field has progressively decreased by about five per cent. Halley, the Royal Astronomer in 1692 endeavoured to account for the changes in the magnetic field of the earth by supposing that the earth contains an inner globe or core with fluid between it and the outer crusts ; that the north and south magnetic poles are located in the crust and that there are two other poles in the nucleus. He suggested that the rotation of the earth was not fully imparted to the core, which, therefore, had a westerly motion relative to the crust, the period of its relative rotation being about 700 years. Considering the lack of information at that time, Halley's value for the rate of drift is surprisingly agreeing with the results obtained from modern experiments. Its neglect for 350 years is probably due to the imperfection of the material on which it is based, and to the fanciful nature of some of its digressions, one of which discusses the possibility of the space, which Hailey supposed to surround the core, being inhabitated !

The crust of the earth can only be magnetised extremely feebly and is certainly not the seat of earth's magnetism. The old supposition that the earth's magnetism was due to the presence of a great amount of magnetic material inside the core turned out to be baseless, when it was found that the magnetic property of all materials disappeared at a temperature higher than 900°C.

An explanation of the earth's magnetic field and its changes would be possible if we could explain motions and electric currents within the core. We know that electric currents are accompanied by magnetic effect. If the core is metallic, current can flow through it. The liquid of the corecan move more rapidly and can carry electric currents. Hence it is very likely that the motion of this fluid core carrying electric current is the reason for the slow changes in the earth's magnetic field and changes of the direction of the compass needle.

Such a system of currents would gradually decay due to the electrical resistance of the earth. But this decay may be very slow and may be agreeing with the decrease in the di-pole field. It has been suggested that the resistance losses of the electric current may be continuously maintained by the electro-magnetic induction due to the convective motion of the liquid core. The magnetic energy is drawn from the kinetic energy of the fluid motion. Convective motion is explained as the thermal convection due to the radio-active heating. The secular variation of the field, on these theories, is ascribed to the effect of electro-magnetic induction in materials moving near the

surface of the core at a depth of a few hundred kilometers below the surface.

The Age of the Earth.

Determination of the actual age of the earth is still a vexed problem for the scientist as well as for the philosopher. According to the calculation of certain ancient Hindu sages the earth would be 1,97,29,49,048 years old in 1955!! There are various methods to estimate roughly the age of the earth. For example, it is possible to estimate the age of the earth by measuring the load of sediments transported by a river near its mouth and the amount of mineral matter carried in solution. The work of Darwin and Wallace showed that the time required for the progress of organic evolution was above one million years. Long ago, Halley suggested that the age of the oceans, and from that the age of the earth, can be estimated by determining the rate at which salts dissolved in the sea and the total percentage of salt present in the sea. But in all these methods there are many uncertainties. About a century ago, Lord Kelvin tried to solve the problem by calculating the time that had passed since the earth's surface was too hot for the condensation of the oceans or for habitation by living-beings, and he deduced the age of the earth to be about 40 million years. There was, however, a great mistake in Kelvin's calculation, because he never took into account the heat produced by the radio-active substances which are widely distributed throughout the earth.

According to the tidal theory of the solar system, the newly born planets must have moved in highly eccentric orbits in a widely dispersed gaseous medium. The resistance offered by this medium to the circulating planets affected the orbits in such a way as to make them become more and more nearly circular. Now the orbit of Mercury is still far more eccentric than that of the other planets and this fact suggested to Dr. Jeffreys an ingenius method of estimating the age of the solar system. If the density of the gaseous medium in the neighbourhood of Mercury was D, it is calculated that the time T needed to reduce the orbit to its present shape would be about 4000/D seconds. But the medium has now almost disappeared and the time t required for its complete dispersal is about $16\times D\times 10^{29}$ seconds. T and t must be practically equal. Hence, $T=t=4000/D=16D\times 10^{29}$ $=8\times 10^{16}$ seconds = about 2500 million years. According to the tidal theory, all the planets are of the same age and hence the age of the earth will be somewhere about 2500 million years.

Another method of finding an upper limit to the age of the earth is based on the theory of the origin of moon. As a consequence of the friction set up by tides, the earth's rotation is very gradually slowing down, and the moon is very slowly retreating from the earth. It is probable that the moon was derived from the original earth at a time when our planet was newly-born and still in a molten state. Dr. Jeffreys basing on this principle derived the age of the earth.

The age of the earth may also be deduced from calculations based on the phenomenon of radioactivity. All surface rocks contain minute quantities of radioactive elements like uranium. The end products in the disintegration of elements like uranium, are lead and helium. Hence from the known rate of production of helium from uranium (a gram of uranium generates helium at the rate of 1 c.c. in nine million years) it can easily be calculated that a million grams of 'uranium give rise to $\frac{1}{7400}$ of a gram of 'uranium-lead' (Pb_{μ}) every year.

$$U = Pb_{\mu} + 8\,He + \text{energy}$$
$$238{\cdot}2 = 206 + 8 \times 4 + \ldots\ldots$$

If we know the percentage of uranium and that of the 'Uranium-lead' in a mineral, then the time required for the accumulation of Pb_{μ} is approximately given by $\frac{Pb_{\mu}}{\nu} \times 7400$ million years. From this an approximate estimation of the age of the earth can be made. The upper age limit of earth is thus deduced to be about 3000 million years.

The evergrowing Earth.

It has been calculated that the Universe contains 2×10^{55} grams of matter. This total mass is divided into two approximately equal parts; one part contained in all the stars and heavenly bodies, and the other part is distributed between the stars in the form of cosmic dust. Now it is believed that the sun and the planets were formed at the same time by the gathering together of the matter in the dark clouds. The particles fall in at high speed due to gravitational force, with tremendous energy that gives rise to the heat of the stars and the planets.

The recent research works of Prof. Warren J. Thomson of Iowa University show that the earth is increasing in mass every year. Round from the sky and in from outer space falls a constant shower of fine cosmic dust that adds about six thousand tons to the earth's weight every day or a little more than ½ oz. per acre!

The more we study about the earth, which is only a minute particle in the universe comparing with other celestial spheres, the more we will be inclined to say with Hamlet—

"There are more things in earth and heaven, Horatio,
Than are dreamt of in our philosophy."
And in our science too!

KASTURBA GANDHI

By Thankamma Nair.

THE BIRTHDAY PRESENT

K. Jacob.

John Gnanaprakasam had come to Madras during one of his tours, as the advertising Agent of the Nonesuch Chemical and Pharmaceutical Co. of Illinois, U. S. A. He had booked a room in the Modern Hindu Hotel, and was walking along the road leading to the Beach, when he met his old classmate David Dawson Kanthaiah.

"Halloa! Where are you going?" asked John.

"I say! I am glad to meet you, old fellow," said David. "We have not met for a long time. Now come on to my place and have a cup of coffee with me."

John Gnanaprakasam was surprised. It was not usual with David to invite anyone to take coffee or tea with him. A bit of a ne'er-do-weel, he had been generally impecunious ever since he had been expelled from school years ago, for calling the headmaster a bad name. The headmaster, an old man of fifty, would have been willing to take him back if he had apologised, but David said that he would rather die than apologise to 'the old blighter.' Since then, David had been generally 'on the rocks', as the saying goes, uncertain as to where his next mea was to come from. So when he asked John to have coffee with him, the latter wondered whether he had heard him aright. Anyhow he accompanied him to his house.

David took him to a little house at Royapuram, which looked well furnished and well kept. A neatly attired servant came when he called, and brought them coffee and cakes.

"What does all this mean,"? asked John. "Who pays for this fine house and who bought the furniture"?

"Don't ask no questions, and you will hear no lies," said David, relapsing into the language of his schoolboy days.

"Tell me no lies," said John. "Tell me the truth, the whole truth, and nothing but the truth."

"I will tell you some time, but not now," said David. "Now you may take it that I am doing good business."

"Good business!" said John. "Have you got a prize for an R. M. D. C. Crossword?"

"No," he said. "That is a mug's game. I did send a few solutions, but not a pie did I get; not even a cash voucher."

"Then what is the source of all this wealth?" asked John.

"I told you not to ask questions. I can say that I got all this by legitimate means, not by any humbug," replied David.

John looked round the room. There was a fine almirah full of new books. David was not a reader, but the books were there, just for the look of the thing.

The furniture also was new and costly. John decided that here was a mystery.

"Did anyone leave you a fortune?" he asked.

"I tell you, I am doing good business," said David. "You just drink your coffee when it is hot, and do not trouble about how it came there."

In spite of his reticence, David was exceedingly friendly. He would not hear of it when John suggested that he should go back to the hotel. "You are to stay here, old fellow," he said. Don't go to any rotten hotel. We can go to the movies tonight. There is something good at the 'Gaiety'."

So they went to the theatre and had generally a good time. John tried to see whether David did any work during the next day. He did not do anything at all. In the morning, he would spend some time reading The Hindu, but most of the time, he slept.

"Have you nothing to do all day?" asked John.

"Not just now," said David. "I have to look after things." What the things were, he did not specify.

On the third day, John packed up his belongings, and started for another tour in North India. David made him promise that he would not go to any hotel when he returned, but would stay with him.

He returned two weeks later. He first went to the hotel, but later in the evening, went to Royapuram to look up David. The latter was really offended at what he called John's unfriendliness, and made him remove his things to his house that very night.

Two days later, John again left him. This time he went on a longer tour to Ceylon and Burma.

* * * * *

Now I will take my readers to an office room in the First Line Beach. Mr. De Silva is sitting there, busy examining accounts. Though it is a Saturday, he had been at work all the afternoon. Finally he gets up and goes to catch the electric train to Pallavaram where he is staying.

He wonders whether he has forgotten anything. He walked to the Beach Station and caught the 5-30 train to Pallavaram. He sat down comfortably on the cushioned seat and took out a novel to read.

The train had stopped at Egmore. Suddenly Mr. De Silva exclaims, "My God! I have forgotten! What shall I do now?"

It was his wife's birthday. It was this important fact that he had forgotten. His wife expects a present to be given to her, but he has forgotten to buy any, and now it is too late. Even if he takes the next train back and goes to Mount Road, he could not manage it, since on Saturdays, all the Mount Road shops close at one o' clock. Mr. De Silva groaned. He would never hear the end of it. In all his married life, he had never been in such a sore plight as this, except when he lost her gold watch in the train. He had never heard the end of that. But now this was a new sin of omission which would bring his stock much lower. He cursed himself for not making a note of the birthday present in his little memorandum book.

But stay! There was yet hope. There is, in his safe in the office, unknown to anybody, a little gold ring with a diamond set in it. It was a lovely thing which a poor broken fellow had pawned for Rs. 10-. He must have been down and out when he brought it to him. It was two years since he had it, and the man had disappeared.

Mr. De Silva got down at the Egmore Station and caught the waiting train back to the city. He thought over the matter in all its bearings. Would the fellow ever bring back the money? That was not likely. Even if he did, what then? He would pay him a fair price; that is all. It would not cost more than Rs. 150/-. It did not matter even if he paid him a little more. The man was indeed a life-saver.

He felt very happy, when he opened his safe and looked at the ring. It was indeed a fine little thing. And the little box had not been opened for a long time. It looked quite new. The name "Cardyl Brothers, Jewellers, Mount Road" was on it in gilt letters.

He took the thing out and caught the next train to Pallavaram. He reached his house at 7-30 p. m. Going in, he met his wife, and said, "Darling! Here is a little Birthday Present for you. I wish you many happy returns."

Mrs. De Silva looked at the ring and her eyes shone. "Dear James!" she said; "You are so good to me!" She put it on her finger. It was a tight fit. "It is a little diamond, is it not?" she asked. "Yes", he said. "I got it from Cardyl Brothers, Mount Road. Do you like it?"

"Yes. It is so good of you. You must have paid a lot of money for it," she said.

"Not a lot of money, my dear," he said. "But you know, Cardyl Brothers are not exactly a cheap set of people. But I paid only what I could afford."

Mrs. De Silva was very happy. She called for her daughter. "Here, Maggie! See what Papa has brought for me," she said. Maggie came and looked at the ring. She was a pretty girl of twenty. "Papa buys such good things only for Mamma," she said.

Then John, the eldest boy, came. He also looked at the ring and admired it a great deal. "The setting is simply lovely," he said.

* * * * *

Mr. John Gnanaprakasam returned to Madras after a long tour of three weeks. He had been to Ceylon and Burma, and he intended to stay in Madras for two weeks. This time, he never went to the hotel at all. He took a taxi and went direct to Royapuram.

But he was disappointed this time. The house at Royapuram was locked and there was no one there. He called at a neighbour's who informed him that Mr. David had left the place. He had left his furniture at the Auctioneer's. So John went to the Modern Hindu Hotel and deposited his things there.

He got out after a bath and walked to the beach. And he was agreeably surprised to meet David near the High Court Buildings. "Halloa!" said John. "Where are you going?"

"Well," said David, "I am going nowhere in particular."

"You have given up your house, haven't you?", asked John. "Where are you staying"?

"I am staying nowhere in particular," he said; "I have lost my job."

"What job?" asked John.

"Well, it is a long story," said David.

"Come along to my hotel, and tell me all about it," said John.

So both of them walked back to the Modern Hindu Hotel, and David told the whole story from beginning to end.

"You see," said David; "it all began with the pawning of a small gold ring which I had. I was rather hard up, and there was this ring, doing nothing. So I took it to an Anglo-Indian chap employed in a firm in the First Line Beach. I knew the man, since I had myself been employed there for a few months; but that was long ago. Well, he took the ring and paid me Rs. 10/- for it.

I had put it in a little velvet box which I had managed to get through a fellow employed in Cardyl Brothers, Mount Road. In fact, it looked a fine bit of a jewel.

"Well, two years passed. I scraped together ten rupees and the interest, and took it to the old man. But he had not got the ring with him. He told me to go to him the next day.

"So I went, but he put on a very glum face when he saw me. He told me that he would give me the price of the ring. But I would not agree to that. I told him that I wanted the ring, which was a gift from my mother, who was no more. His face became even more gloomy. 'The fact is,' he said. 'I have lost your ring. I will pay you the price and a little more.'

"I told him that I did not want his money, but would go to a lawyer and settle it in a Court of Law. You should have seen his face. He got up and walked hither and thither in the room, and finally said, 'Mr.... ....(Kanthaiah, I said) Mr. Kanthaiah, please do not make unnecessary trouble. You want only the price of your ring.'

'No,' I said, 'Not by any means. I want my ring. I do not for a moment believe that you have lost it.'

"You see, he had kept the ring in the safe, and it could not have been lost. So he must have sold it, I thought.

"I told him that it was my mother's dying gift to me. If he had sold it, he should get it back.

"He was indeed very much upset. In fact, he was distraught. Finally the truth came out. He had given it as a birthday present to his wife.

"In that case," I said, "it is easy; your wife will see that she should not keep it, since it was a thing pawned to you and should be returned."

"But he could not see it. I gathered that he was in mortal dread of his wife, and could not get the thing back from her. I felt sure that in giving it as a present, he must have told her a number of lies. He must have given her to understand that he had bought it from jewellers.

"He told me again that he would pay me the price of the ring. But I told him that I did not care for the price. A mother's gift was not to be sold.

"The only thing to do," I said, "is for me to go to Mrs De Silva and tell her all about it."

"The man collapsed. He began to talk incoherently. I saw that, rather than let his wife know the truth, he would pay me anything. 'Do not make trouble,' he said, 'I will pay you for the ring.'

"Can I have something now?" I asked, "I am in need of money."

"Certainly," he said. "What would you have?" he asked.

"Give me two hundred rupees now. It is nowhere near the price of the ring. But I will have that to go on with."

"He paid me cheerfully. I had never had so much money together in my life. In fact, when you saw me last, I was living on it.

"I need not hide the truth from you. I used to go regularly every month to that man and get some money. Every month, I would begin by asking for my ring, and then threaten to tell his wife, and he would end by paying up something."

"So it was blackmail," said John.

"You may call it by any name. But you see a fellow has to live," said David.

"But what has happened now?" asked John.

"Well, you see he paid for six months, but last month when I went to his office, he would not see me. I then went round to his place at Pallavaram, and he set his dog at me—a great whacking brute of an Alsatian—and I had to run for my life. Then I wrote a letter to Mrs. De Silva, telling her everything. But the letter was returned to me by the Postal authorities with the words 'Addressee deceased' on it."

"Oh! so the woman died, is it?"

"Yes," he said, "she was dead. And I tell you I do not think I have ever grieved over the death of a female relation so much. She was worth her weight in gold to me—one in a million, she was."

"But how did she die so suddenly?" asked John.

"Oh! it seems she had always had heart trouble or blood-pressure or something, and one day she lost her temper badly with a servant. It led to her collapse," said David.

"But," he said finally, "it does not matter. I did get something like a thousand rupees for a ring for which I had paid only twenty rupees at an auction, and I am satisfied. It was among the things belonging to a ruined Zamindar, I think."

"But I thought it was your mother's last gift to you," said John.

"Oh! Last gift be blowed," he said. "My mother is very much alive, I tell you, and I do not think she would give me any gold ring; much more likely she would give me a kick, if ever she happens to meet me. She thinks I am a ne'er-do-weel."

USELESS INFORMATION ABOUT SCIENCE AND SCIENTISTS

1. Radioactive Personality – '......who came to scoff, remained to pray.'

As a young leader of equally youthful research workers Rutherford soon made his laboratory in Montreal a hive of fruitful activity and contagious enthusiasm. A brother professor, a Professor of Classics, scoffed at these goings-on, at these 'plumbers,' these 'destroyers of art.' But this particular professor attended one of Rutherford's lectures and, with generously expressed repentance, afterwards wrote in the University magazine as follows: 'We paid our visit to the Physical Society. Fortune favoured us beyond our deserts. We found we'd stumbled in on one of Dr. Rutherford's brilliant demonstrations of radium. Radioactive is the one sufficient term to characterise the total impression made upon us by his personality. Emanations of light and energy, swift and penetrating, cathode rays strong enough to pierce a brick wall, or the head of a professor of literature, appeared to sparkle and coruscate from him all over in sheaves. Here was the rarest and most refreshing spectacle, the pure ardour of the chaste, a man quite possessed by a noble work, and altogether happy in it'.

Sir Edward Appleton on Rutherford.

(From Listener, Feb. 1, 51.)

2. Absorption in Work.

R. A. Millikan, Nobel Laureate, describes in his autobiography the following incident to illustrate his absorption in the 'oil drop' experiments which enabled him to determine accurately the charge of the electron: 'To get the data on one particular droplet sometimes took hours. One night Mrs. Millikan and I had invited guests to dinner. When 6 o'clock came I was only half through with the data on a particular drop. So I had Mrs. Millikan apprised by phone that 'I had *watched an ion* for an hour and a half and had to finish the job but asked her to please go ahead with dinner without me. The guests later complimented me on my domesticity because what they said Mrs. Millikan had told them was that Mr. Millikan had '*washed and ironed* for an hour and a half and had to finish the job.'

(R. A. Millikan—Autobiography)

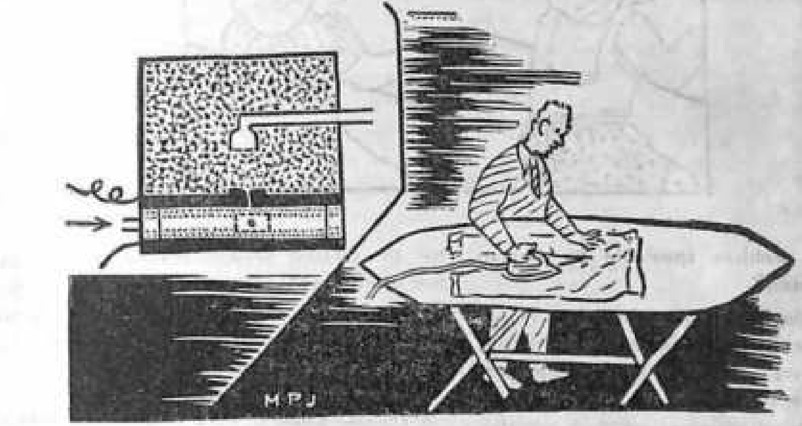

3. Christening the new atoms.

The names of Neptunium and Plutonium are derived from those of the two outermost planets, Neptune and Pluto. Uranium was named after Uranus, discovered by William Herschel in 1781, as the outermost of the planets known in his time. Plutonium might, however, well have been named directly from Pluto, the God of the infernal regions.

Recently Dr. G. T. Seaborg, co-discoverer of Plutonium, announced the discovery of the elements of atomic numbers 95 and 96. The names Americium and Curium (after the Curies) have been given to those new elements. A cynic, however, has suggested that the name's Pandemonium and Delirium would be more appropriate.

(Andrade. The Atom and its Energy)

4. Good Bargain

As for himself (Michael Faraday), he is merely short of time, "Oh that I could purchase at a cheap rate some our of modern gents' spare hours, nay days; I think it would be a good bargain both for them and me. (From British Scientists of the 19th Century by J. G. Crowther)

5. A mother makes her comments — Tastes differ

"Oh, my poor darling! What *dreadful* heels! No, you'll never make me believe that women were made to walk on stilts... And what sort of new style is this, to have the *back* of the dress cut out? De'colletage in front was bearable, just; but these miles and miles of naked back! First of all, it's indecent; secondly, it makes you run the risk of pleurisy; thirdly, it is ugly; the third argument ought to touch you if the others don't......However, apart from all this, your dress is pretty.

(Madame Curie)

(From Madam Curie in Eve Curie)

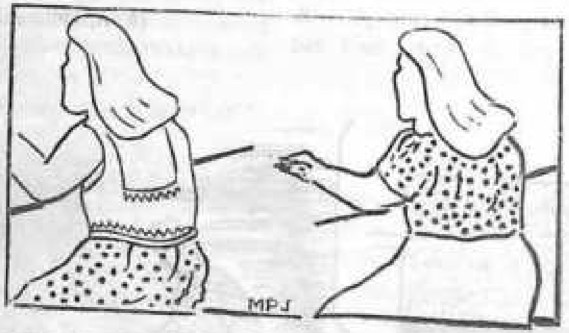

6. A problem insoluble by human reason?

"Kepler is reported to have had an unfortunate experience in his first marriage and to have decided for his second to proceed on scientific lines. So he analysed all his female acquaintances and their qualities, and selected the one in whose case there was the greatest preponderance of merits over defects; and the result was that the second marriage was worse than the first' whereupon he pronounced the problem insoluble by human reason."

(William Temple in York Diocesan Leaflet, July 1932)

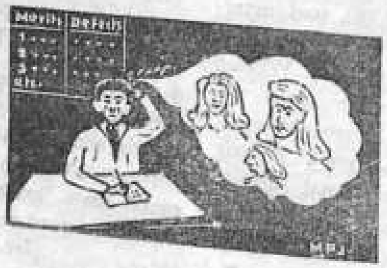

7. Raman effect and the best way of Celebrating its Jubilee.

'Is Saul also among the Prophets'?

(a) Loulis De Broglie.

Raman effect (is the) phenomenon of incoherent scattering with change of wavelength.

(b) Text Book of Modern Physics.

When a photon of frequency ν is 'scattered' by an atom or molecule whose quantum state is altered in the process the frequency ν' of the scattered photon is modified such that... etc.

(c) C. Rajagopalachari.

If I sing out from one end of a hall— —*and* if sound travelled just like light in a straight line......people in front of me would hear me sing *Ma*. A part of my voice, however— *and this is the Raman effect*—would be reflected off the bodies of people seated in the hall. At a certain angle away from the straight line, people would faintly hear me sing, but they would not hear *Ma* but strangely enough, they would hear me singing *Ga*. If I changed my note and sang *Ga*, they would at that angle hear me singing *Ri* and so on. This would be wonderful: but this does not really happen with sound. This is just what does happen, however to the beam of light in the Raman-Effect. The beam of light—let us call it *Ma*—is, a portion of it scattered by the molecules on which the beam impinges, but in the process it is altered in pitch to *Ga*. If the beam of light were *Ga*, it is changed to *Ri* and so on. The wave-length is changed in the scattering. We have here something of the Raman-Effect. But do not imagine it is all so simple as this. It is a very complicated affair in reality. *The best thing is to celebrate the jubilee without trying to understand it.*

8. A Poet's Tribute to a Scientist.

"Nature and Nature's laws lay hid in night:
God said: 'Let Newton be' and all was light."

(Epitaph by Pope)

9. Duality in Nature.

"We teach the wave theory on Mondays, Wednesdays and Fridays, and the particle conception on Tuesdays, Thursdays and Saturdays."

(Sir William Bragg)

10. Just a feminine habit; Atomic Science and domestic peace.

In a certain European country, where, from time to time, wives have a habit of poisoning their husbands with arsenic, the question has arisen of how to prove guilt long after the body of the unhappy husband has been buried. By that time natural arsenic of the soil had penetrated the body, so making it difficult, by normal methods, to find if arsenic had been administered before death.

This sounds a most difficult problem; yet the solution was relatively simple. Traces of arsenic which have been administered to a person will appear after a certain time, in the hair of that person. By taking a hair of the victim and putting it in the atomic pile, the atoms of arsenic would be rendered active (i. e. radioactive) while the hair itself remains inactive. Then all the police have to do is to put the hair on the photographic film, the arsenic making a mark on the film. From this can be concluded when and for how long arsenic has been administered, and the lady in question could be condemned.

(Listener, Oct. 22. '53)

PROFESSOR A. ARAVAMUDA AYYANGAR

A Tribute by an Old Student and Colleague*

THE REV. DR. K. C. JOSEPH

Respected Principal, honoured colleagues, dear students, and revered teacher,

I am deeply grateful to have this opportunity to say a few words at this time when we are formally bidding farewell to Mr. Aravamuda Ayyangar. I speak as an old student and a junior colleague of his.

It is after nearly 25 years of very distinguished and devoted service in this College that Mr. A. Aravamuda Ayyangar is going to retire at the end of the present academic year. His going will create a gap in the life of this College which it will not be easy to fill. We will miss him very much. For a long time to come, our most important public meetings are going to be incomplete, for want of the inimitable vote of thanks which, by long usage, we have come to expect from Mr. Ayyangar at the end of every big meeting here.

Everywhere in the College we will miss his genial presence and the good-humoured and outspoken comments on men and things which we have always loved to hear from him.

Mr. Ayyangar has often reminded me of two famous English writers: Dean Inge, and Thomas Carlyle. In some respects he resembles the one, and in some other respects the other.

He has been a tower of strength to us in the English Department. When we had any doubts about anything, and when our own caution made us undecided or hesitant on any question, we had only to turn to him to get an absolutely unequivocal and forthright answer. He has been a veritable oracle in this place and source of strength and stability.

What has impressed me most about Mr. Ayyangar is his transparent sincerity and guilelessness. He has a refreshing frankness which makes dealings with him a real joy. He hates crookedness and underhand dealings, and he has no use for the questionable processes of diplomacy. He has always loved clarity and orderliness, and straightforwardness in dealings. And his honesty has enabled him to cut many a gordian knot.

Mr. Ayyangar is a born aristocrat in the true sense of the word. There is something dignified and noble about everything he says or does.

And yet there is none of that ostentation and showmanship that often go with one type of aristocrat. He is one of those great souls who combine high thinking and plain living in the most natural way.

In the good old days when I was a student of this College, even the way he dressed and the way he walked used to impress us students. In those days he wore a turban, and the nod of his head which gave emphasis to the choice words he spoke sent the idea home into our hearts. I still remember vividly my seat on the front bench in our class in the Central Hall, where I used to sit with wrapt attention, devouring every word in his learned discourse on Carlyle. We used to think that here was Carlyle himself holding forth on the degeneracy of these later days.

In those days Mr. A. M. Varki used to take Shakespeare for us. Mr. Varki was so very distinguished a teacher of Shakespeare that when he was gone, many asked who could possibly take his place. But no sooner did Mr. Ayyangar start teaching Shakespeare than the question disappeared from all minds. How great a success he has been as a teacher of Shakespeare we have already heard from those who have studied under him.

We, who are left in the English Department, do not know how we will carry on without him. We shall miss him greatly and it is with a sad heart that I formally say good-bye to him.

Our very best wishes go with him. May God bless you, Sir, and may your life, wherever you are, be happy and joyful.

* A speech delivered at the meeting to bid farewell to Mr. A. Ayyangar.

PROFESSOR ARAVAMUDA AYYANGAR

A Tribute

By V. M. ITTYERAH, M. A., B. Litt (Oxon)

I am glad for the opportunity to speak a few words here, because as the oldest among those who have been associated with Mr. Ayyangar I feel it a duty to make use

of this occasion to express the feelings of respect and appreciation I have felt towards him.

The acquisition of Mr. Aravamuda Ayyangar to the English Department of this College is one of the many good gifts we have received in the past as a result of the efforts of the late Mr. K.C. Chacko. It was at a time when the College stood in urgent need of strengthening the English department that Mr. Aravamuda Ayyangar accepted the invitation to join the staff of this College. From the day he joined the College he has loyally entered into the life and work of the institution. I have heard that invitations have been extended to him from other Colleges to join them on more lucrative terms than this College affords. But he firmly stood by this institution. And now he is leaving us in accordance with the rules of this institution.

What one would mention first of all is the appreciation of the great contribution that Mr. Ayyangar has made to the teaching side of this place. We know that he has established a high standard as a teacher of English, a standard which -for modesty's sake, one would say -can stand comparison with that in any other institution in this University. In the interest of truth I may add that it is a standard higher than in many other institutions.

We have to remember that the value of his teaching was enhanced by his discriminating scholarship and his love for good literature, without which teaching will be mere coaching. He placed before his students a conspicuous lesson of devotion to duty and a very high model of dignity and urbanity. Generations of students have been blessed with these advantages and now scattered over different parts of the country they must be valuing the blessings they received, still further, in retrospect.

Although that is the first point to make because of the importance of what Mr. Ayyangar was to his students, his contribution to the general life of the College is no less important. His complete identification with the aims and aspiration of the College and his readiness to play his part in realising these, have greatly enriched the life of the College. I should specially recall how on one of those most testing occasions that the College had to face in its history, -I refer to that occasion of the misguided strike by some of the students of this College—he loyally and firmly stood by the highest traditions which we were all keen to establish in this College.

I have no hesitation to say that if this institution has succeeded in any measure in realising its goal, Mr. Ayyangar has made a signal contribution towards that realisation.

Not the least among the services that Mr. Ayyangar has rendered to the College is the responsibility he shouldered in editing the College magazine for several years. Laymen rarely understand how it must have brought its trials to him, yet, year after year, he succeeded in placing in the hands of his readers a really worthwhile magazine.

How can I on this occasion fail to refer to the vote of thanks which he used to propose in connection with the really important public meetings in the College. The facility with which he expressed appropriate sentiments gave delight to everyone and to make the functions more successful than they would otherwise have been. Mr. Ayyangar's achievements as a teacher, attainments as a scholar and contributions as a cultured gentleman have been such that

THE COLLEGE BASKETBALL TEAM

Sitting: T. B. Thomas (President); P. C. Mathew (Captain); T. B. Ninan (Principal); C. P. Andrews (Physical Director)
Standing: Abdul Khadir; Pareed Pillai; Mathew John; V. I. Mathen; Stephen Thomas; Abraham Thomas; Sonny Varughese; A K Oommen

THE COLLEGE HOCKEY TEAM

1st row (bottom): Ashal Nair; Tomy Varughese
2nd row: George Zachariah (President); Jacob Peter; T. B Ninan (Principal); Varughese Mathew (Captain); C. P. Andrews (Physical Director)
3rd row: Sugathan; I. C. Palpose; [illegible]athew Varughese; Y. Cherian; K. M. John; C. Mathew; K. L. Abraham
Top row: Joseph (Games Boy); G. Samuel; Mohamed (Games Boy)

CHAMPION ATHLETES OF THE COLLEGE
1954—55

WOMEN'S SECTION

Miss Saramma Mathew; Miss Thankamma Oommen

MEN'S SECTION

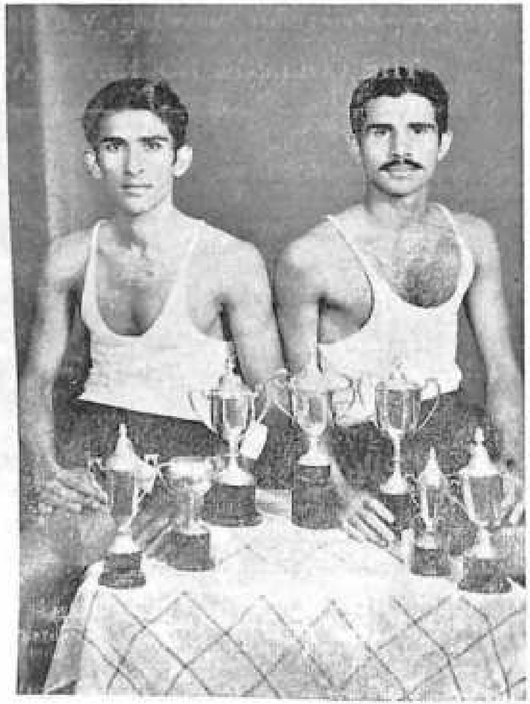

Philippose Panicker; B. Vidyasagara Menon

they have really enriched the College in every way.

These contributions in the past have been so vital that I am not exaggerating when I say that it is difficult to imagine how we shall be able to fill the gap that he leaves. However, it is in the nature of things that we have to reconcile ourselves to the loss we are sustaining now. But we want to place on record most emphatically how greatly Mr. Ayyangar enriched the life of the College and how he has placed generations of students and the College as an institution under a deep debt of gratitude to him.

I believe that the rich contributions that Mr. Ayyangar has made to this College would not end as mere events of the past but that they would start traditions which would go on enriching the place not only in the immediate future but for years to come. Yet one cannot but think of the void in the life of the College, in the class room, the staff common room and the committee room when Mr. Ayyangar takes leave of us without deep regret. I do hope that it would be made up by the best wishes and blessings he leaves behind for us and for our College.

It is my prayer that the Almighty may give him many more years which I am quite sure he will be able to spend usefully for himself and for others. I would once again express our appreciation for him and his work. May the Almighty bestow on him every blessing that he needs.

PROFESSOR ARAVAMUDA AYYANGAR BIDS FAREWELL TO THE COLLEGE*

Mr. Ninan, Dr. Joseph, Mr. Ittyerah, my esteemed colleagues and beloved students:

This is a day of travail for me. However much I might try to suppress my emotion, the woman will be out. By the inexorable rule that a member of the staff of this College should retire after the age of sixty I am in the unhappy position of having to leave the College. "You are old, Father William," says the College. Father William pleads not guilty. I do not feel old. A man, they say, is just as old as he feels, a woman is as old as she looks. Whatever my horoscope may say, I do not feel dilapidated or senile. Though I could never boast of the arrogance of health or strength I do not feel a bit older today than I was at 55. But the law, you know, is an ass. There cannot be one rule for me and another for others. I may be quite fit at sixty, but others may not be and yet expect the rule to be relaxed in their favour. The College could not afford to create an embarrassing precedent, and so you are all assembled today to bid me farewell.

Like Charles II I have been unconscionably long time a-dying. The normal age of retirement was 55, on certain conditions it could be 58, but when I reached that limit the College, by what was clearly no coincidence, raised the age of absolute retirement to 60 and prolonged my

* Speech made by Mr. Ayyangar at the meeting in the College to bid farewell to him.

tenure. I have, therefore, no grievance against the College. However useful a man may be, he is not indispensable. Institutions cannot afford to be helplessly dependent on personalities. It used to be said that the Congress was decadent in as much as it could find no competent successor to Nehru. Like Tennyson's Brook every healthy, vital organization must be able to claim with pride:

Men may come and men may go,
But I go on for ever.

My young friends, I know you are all very sad that I will be here no longer to teach you Shakespeare. But no tears need be shed. Shakespeare survived the late Mr. A. M. Varki in this College. He will survive me also. You may depend upon it that Shakespeare will take care of himself. I am no Shakespeare scholar. I know I am unworthy to unloose the latchet of the shoes of a Dover Wilson, a Quiller-couch, or a Professor Gordon. All that I will claim for myself is that I have enjoyed Shakespeare and I endeavoured to share my enjoyment with my students. I am sure others will do this as well as I. The future of Shakespeare in this College is safe in the hands of Dr. K. C. Joseph.

It is now 23 years since I joined the staff of this College. I came to teach, but let me say without the slightest affectation or exaggeration that I have myself received more education here than I have given to others. It has been given to me to come in close contact here with some of the choice spirits of the age, men not known to fame but truly great, men of noble loves and noble cares, men with whom service is religion, men who will never sacrifice the truth to serve an idle hour, nor palter with eternal God for power. Full of imperfections as I am I owe what I am not a little to the inspiring example of these high-souled men. From the bottom of my heart I say I owe to this institution a debt that I can never repay And to my young friends I can give no better advice than this: "Honour this College. Love this College. Be worthy of this College, and serve her as best as you can."

I am painfully conscious of my failings. You have lavished praise on me in the spirit of the lines:

Be to my faults a little blind,
But to my virtues very kind.

Of one thing I am utterly impenitent. I have been ruthless in my denunciation of indecorous behaviour, and have sometimes used very harsh language. My excuse for this is that I am a good hater, I hate vulgarity, I hate indecency, and I hold it to be a desecration of a temple of learning to carry into it the atmosphere of the market place. May I also claim that though I have been a barking dog I am not a biting dog?

I am deeply grateful to you, students and colleagues, for these loving, thoughtful gifts. I take leave of you all with a heavy heart. It is said that when he was past eighty, Gladstone passed though a wayside railway station and the people of the neighbourhood mustered in their thousands and gave him a warm greeting. On that occasion the silver-tongued orator who had hypnotised audiences by the magic of his voice was so overcome with emotion that all he could say was, "God bless you all." So do I feel at this moment. Let me, therefore, conclude by saying, after Gladstone, "God bless you all."

MAN—VICTOR OR VANQUISHED? *

By C. M. Kuruvilla, M. A., B. L.

In the Fitz-William museum at Cambridge, there is a picture of a pale, young man gazing at a large, misty question mark. It bears the title, "Young man of the twentieth century regarding the future." No one can deny that this picture portrays correctly the problems and difficulties which beset the youth of today. There is evident everywhere a general uncertainty, a lack of anchorage and a crushing consciousness of evil. We live in an era of change, in one of those periods of history in which mankind has entered on a fresh phase of its development. Such eras are not easy to live in. They are characterised by the emergence of new ideas which are difficult to assimilate, by new inventions which disturb and upset old ways of life, by confusion of thought and by uncertainty and fear of the future. We have only to look around us to see a world in which millions of human beings cannot get enough to eat and millions are born and die in squalor, a world in which murder and theft and cruelty are common ingredients of the day's news, a world that is from one point of view, a vast grave yard and, from another point of view, a vast hospital. This spectacle of a world which may well be described as a vale of tears has urged all those who love their kind to look for and to consider plans for the building up of a new world. I propose to indicate to you today some of the realities which have to be faced in any scheme for the regeneration of the world If we approach the problems before us without a sense of realism and by allowing our enthusiasm to get the better of us, there is a real danger that we may be disillusioned by experience and we may end with the feeling that it is no use trying to construct a new world.

We all know that war is an anachronism and an abomination. And yet, we have had two World Wars within an interval of twenty years. The reason for this plainly appears to be that the savage elements in human nature lie always below the thin crust of civilisation waiting to burst out if we put too great a strain on it. It is often said that the savage and primitive state of man is behind us. But the truth is that barbarism is not behind us but beneath us. The strongest impression we get from reading about our ancestors is that, though the circumstances of our lives are different from theirs, their characters were much the same. We would do well, therefore, to take a sadder and wiser view of human life. If only we would remember that all human institutions, however theoretically perfect, have to be administered by human beings, also very far from perfect, we would plan less ambitiously and with more prospect of success. The Kingdom of Heaven is not of this world; and those who try to set it up here more often produce a hell on earth.

* Speech delivered at the College Day Public Meeting.

Let us ask ourselves the question why it is that with the onset of every great war so many of us delude ourselves with the illusion that this time the blood bath will be the last. The answer may, perhaps, be expressed in the form of a question, "Can God waste pain?" There are many who think that mankind cannot suffer on the scale on which they have seen it suffer, unless that suffering be the price of a glorious re-birth. They feel that if Armageddon has come in their time, it must be the prelude to the New Jerusalem. Something of this feeling may be detected in every plan for universal peace. But, behind all such plans lie something static: a vision of history coming to a stop. The authors of these plans fail to see that so long as life exists the solution of one problem automatically creates another. We may glean some hints towards the probabilities of the future from a reading of the past. There was a time when Spain was what Russia is today. Spanish ambitions and Spanish powers were a source of apprehension to Europe and it took Europe about a century to lay the Spanish Bogey and to convince the Spaniards that they were not invincible. In the end, Europe curbed Spain, but in the doing of it she built up France; and for 200 years resistance to French appetites had to take the place of resistance to Spain. By 1870, France had learned to live and let live, but in teaching her that lesson, Europe built up Germany. For three quarters of a century, the itch to dominate has run in German veins and it may well be another half a century before that hot blood cools. But, even before Germany could be taught to live in amity in the comity of nations, Russia appears to be moving fast to take her place. All this leads us to the irresistible conclusion that there is no rest for the living and that our warfare unlike that of Jerusalem is by no means accomplished. But it is not every mind which can face the fact that mankind might fight a great war and the world and humanity be much the same after its sacrifices as before them.

Some of the plans for the betterment of the world seem to indicate that the aim of life is only to achieve unalloyed happiness. In other words, they take away the significance of suffering. If this is so, suffering surely is an unmixed evil. This, however, is not the Christian conception. According to the Christian doctrine, God suffered for us and it is in suffering, if properly achieved, that we come closest to Him. Even apart from any religious view, human beings can always put up with a certain amount of what is disagreeable to them if they accept it as inevitable. No rational person is made unhappy by the possibility that he may be unhealthy tomorrow or by the thought that he has got to grow old or even die. Further, there is something in tragedy and suffering which human beings do take pleasure in. This pleasure in tragedy is in part the pleasure of sympathy at its deepest. Most of us obtain in reading a work of imagination—such as fiction—very much more pleasure from the death of a hero than from the death

of a villain. This is partly due to the fact that the greater the doom the greater is our sympathy with the victim of the doom, if he be sufficiently noble. It is true that in ordinary life we are not conscious of the pleasure of sympathy when we are witnesses of a tragedy, because we are acutely conscious of the suffering of a fellow creature. But when we are remote enough from the tragedy as we are not only in a work of pure imagination, but in a biography, we see suffering swallowed up in greatness of spirit and if the sufferer is a hero, his history is a story of triumph. Romeo and Juliet, conquered by death, seem stronger than death in their love. Lear is greater in his suffering than he ever could have been in his happiness. The smiling courage of Socrates persuades us of the fineness even of a world in which such a man as he is condemned to die. The faith of the Christian martyrs pushes into the background the foulness of their persecutors. Even Satan triumphed when he became a tragic figure in Milton's Hell. All this gives a clue to the nature of the pleasure we take in tragedy. It is more than pleasure of sympathy. It is pleasure in deathless courage, the courage of a noble figure matched against omnipotent fate.

There appears to be implicit in some of the plans for the reconstruction of the world a belief in what may be called the inevitability of progress. According to this belief, the world is naturally progressing towards something better as may be seen from the fact that people have now more to eat, are far healthier, live in much better houses and can communicate with each other more quickly. In this view, man's life has been a shifting process in which the powers of light have gradually prevailed over the powers of darkness, and in which the worst evils of life are steadily disappearing. But the Great War of 1914 gave the first rude shock to this optimistic mood. Not only did man's destructive passions turn out to be still unpleasantly active but the discoveries of science had served to make them more powerful to perform their deadly work. Now, the trouble with people who believe in the inevitability of progress is that they fail to see that the analogy of scientific improvement does not necessarily apply to human character. Aeroplanes and motor-cars may improve from year to year by a process of trial and experiment but human virtue does not follow the same development. It is, therefore, better to take for granted that the forces of good and evil in human life are constant and that the best we can strive for during our lifetime, is to do our best to see that the forces of evil are kept as far as possible in check. Such a point of view, of course, involves a belief in the absolute and eternal nature of virtue. Good remains good even if it is not triumphant on earth. This is the religious view. It is to it that we must return. Let thinking persons continue to work for toleration and justice and enlightenment, but only because these things are in themselves good. They must not be depressed by the realisation that they will never be fully achieved in this world.

We are only in part natives of this earth. Our souls spring from a spiritual world untarnished by evil. And they feel at peace if they obey the laws not of this world but of that world of the spirit. We must strive for truth and charity and justice though we know that at best we can achieve them only in part. Even if we fail altogether, it ought not to disturb us; it is not by the standards of the material world that our actions are judged.

It has been said that as the diameter of our knowledge increases so does the circumference of our ignorance. That may be the reason why we in our age are faced with a stupendous paradox. On the one hand, we are working for, and succeeding, as never before, in the conquest of suffering and disease, in the alleviation of human misery, in ensuring for the majority of mankind better conditions of existence, greater opportunities of living a full, vivid, satisfying life. On the other hand, we are piling up instruments of destruction which threatens to plunge the world back into barbarism and chaos. The only explanation for this paradox is that our spiritual progress has lagged far behind our material progress. The future of civilisation depends primarily on our capacity for spiritual growth, or whether we can raise our spiritual stature up to our material stature. There is a real danger that we may become absorbed in material things and so lose our sense of values. Of what use is the conquest of matter if its only result be a standardized, mass-produced generation; continually rushing hither and thither at increasing speed, indifferent to spiritual values, perpetually dependent on exterior excitements, without any inward stability or peace? If such be the result of our discoveries and inventions, then we shall not have conquered matter matter, will have conquered us. The grave words of the Teacher of Nazareth stands as a warning to our age: "What shall it profit a man if he gain the whole world and lose his own soul?" To the schools, colleges and homes of today, therefore, falls the duty of preparing the rising generation for a world which demands a new type of citizen, with a new scale of values, with a capacity for a new sort of thinking, trained to survey with objective and unbiased mind the problems which disturb us, determined to find the solutions which we, as yet, have failed to find. Such young men and women with such ideals and loyalties are the greatest need of the world in this critical hour. As I salute the Alma Mater, I have only one wish to make and one prayer to send up: May this great College, which is yours and mine, so continue to radiate its influence as to produce young people "strong in will to strive, to seek, to find and not to yield."

HOLLAND HOSTEL SPORTS TEAM
WINNERS OF THE COLLEGE ANNUAL SPORTS

Bottom row: T. P. George; Jacob Mathew.
Middle row: M. C. Thomas; Philipose Panicker; V. M. Ittyerah (Warden); Abraham Varughese (Warden); C. K. Jacob
Top row: Mackar (Hostel boy); K. N. Patrose; P. J. Mathew; Mathew K. John; Jacob Philipose; K. M. Paulose; K. Paul.

SRI K. P. S. MENON IN THE COLLEGE

Sri K. P. S. Menon addressing the College Union.

Sri K. P. S. Menon leaving the meeting with the Principal and the College Union President and Secretary.

COLLEGE SOCIETIES

1. THE COLLEGE UNION

President : Sri. V. L. Jose
Secretary : Sri. K. P. Kumara Pillai

The inaugural meeting was conducted on 23rd July 1954. Sri. V. N. Subramonia Iyer, M. A. M. L., Principal, Law College, Ernakulam, delivered the inaugural address.

Altogether 10 ordinary meetings were held in the course of the year. Some of the subjects that came up for discussion are:

(i) Medium of Instruction in Indian Universities must be English.

(ii) In order to promote communal harmony inter-communal marriages should be encouraged.

(iii) [illegible]

(iv) [illegible]

(v) [illegible]

Two Parliamentary debates also were conducted this year. Sri. Jai Prakash Narayan addressed the Union on Wednesday the 29th September '54 at 5 p. m. He was accorded a rousing reception and a purse was presented to him on behalf of the College Union.

Two other special meetings also were held when Sri. M. P. Manmadhan, M. A. spoke on Bhoodana Yagna and Dr. S. K. Nair, M. A., Ph. D. of the Madras University on the art of Kadhakali.

The last extraordinary meeting was held on Monday, 21st Feb. '55, when Sri. K. P. S. Menon, Indian Ambassador to U. S. S. R., answered questions put to him relating to social and political conditions in modern Russia.

To mourn the sudden death of Sri. Rafi Ahamed Kidwai, the Union Food Minister, a condolence meeting was held on Tuesday the 26th October '54 at 10 a. m.

The valedictory meeting of the College Union along with the College Day Celebrations took place on Saturday, 26th Feb. '55. Sri. V. N. Sundaresan, Secretary, Cochin Chamber of Commerce, presided over the function and Sri. C. M. Kuruvilla, M. A., B. L. Government Advocate, Ernakulam gave the College-Day address.

The usual competitions for the members of the Union were conducted this year also. The essay writing competition in Hindi was a special feature of this year's competitions.

2. THE COLLEGE SOCIAL SERVICE LEAGUE

President : Sri. George Zachariah
Secretaries : Sri. K. T. Alexander, Sri. V. Pappy.

The League has a two-fold object: to instil into the students a spirit of social service and to render some tangible help to the poor people around the College. This help takes the form of getting patients treated in hospitals or sanatoria, thatching the huts, distributing clothes, giving financial aid to the needy and feeding about 25 children of the local Primary School every noon on working days. A football club has been organised for the poor young folk in the neighbourhood. The mess servants are provided with newspapers and weeklies. Occasionally football matches are arranged for them. A night school was held for a short period for the mess servants. On the Independence Day a Sports Tournament was held for them. Prizes for this tournament

Sri K. P. S Menon addressing the College Union.

Sri K P. S. Menon leaving the meeting with the Principal and the College Union President and Secretary.

COLLEGE SOCIETIES

1. THE COLLEGE UNION

President : Sri. V. L. Jose
Secretary : Sri. K. P. Kumara Pillai

The inaugural meeting was conducted on 23rd July 1954. Sri. V. N. Subramonia Iyer, M. A. M. L., Principal, Law College, Ernakulam, delivered the inaugural address.

Altogether 10 ordinary meetings were held in the course of the year. Some of the subjects that came up for discussion are:

(i) Medium of Instruction in Indian Universities must be English.

(ii) In order to promote communal harmony inter-communal marriages should be encouraged.

(iii) [illegible]

(iv) [illegible]

(v) [illegible]

Two Parliamentary debates also were conducted this year. Sri. Jai Prakash Narayan addressed the Union on Wednesday the 29th September '54 at 5 p. m. He was accorded a rousing reception and a purse was presented to him on behalf of the College Union.

Two other special meetings also were held when Sri. M. P. Manmadhan, M. A. spoke on Bhoodan a Yagna and Dr. S. K. Nair, M. A., Ph. D. of the Madras University on the art of Kadhakali.

The last extraordinary meeting was held on Monday, 21st Feb. '55, when Sri. K. P. S. Menon, Indian Ambassador to U. S. S. R., answered questions put to him relating to social and political conditions in modern Russia.

To mourn the sudden death of Sri. Rafi Ahamed Kidwai, the Union Food Minister, a condolence meeting was held on Tuesday the 26th October '54 at 10 a. m.

The valedictory meeting of the College Union along with the College Day Celebrations took place on Saturday, 26th Feb. '55. Sri. V. N. Sundaresan, Secretary, Cochin Chamber of Commerce, presided over the function and Sri. C. M. Kuruvilla, M. A., B. L. Government Advocate, Ernakulam gave the College-Day address.

The usual competitions for the members of the Union were conducted this year also. The essay writing competition in Hindi was a special feature of this year's competitions.

2. THE COLLEGE SOCIAL SERVICE LEAGUE

President : Sri. George Zachariah
Secretaries : Sri. K. T. Alexander,
Sri. V. Pappy.

The League has a two-fold object: to instil into the students a spirit of social service and to render some tangible help to the poor people around the College. This help takes the form of getting patients treated in hospitals or sanatoria, thatching the huts, distributing clothes, giving financial aid to the needy and feeding about 25 children of the local Primary School every noon on working days. A football club has been organised for the poor young folk in the neighbourhood. The mess servants are provided with newspapers and weeklies. Occasionally football matches are arranged for them. A night school was held for a short period for the mess servants. On the Independence Day a Sports Tournament was held for them. Prizes for this tournament

were mostly contributed by the students of the College. A small amount was collected and sent to the Bihar Flood Relief Fund. The League has a plan to start a night class for adults on the Kanjankunnu hill. The Annual Variety Entertainment which is the main source of income for the League was conducted on two nights in October. It is very gratifying that a good number of students take interest in the work of the League.

3. THE STUDENT CHRISTIAN FELLOWSHIP

The Student Christian Fellowship is the local Union of the Student Christian Movement of India, which is affiliated to the World Student Christian Federation. During the year 1954, the Fellowship had nearly 300 subscribing members consisting of students and members of the Staff. The aim of the Fellowship is to discover the meaning of faith in God through Jesus Christ and to practise it in their lives. The Fellowship sought to fulfil this aim through a programme of activities which consisted of corporate worship; study of the Bible and current problems, in groups; Sunday Schools for the children of the locality; special meetings at which members of the Staff and other 'Senior Friends' addressed; distribution of Bibles, Bible-reading notes, and other Christian literature; publication of pamphlets and booklets; evangelistic work and social service mainly in association with the Social Service League of the College.

The publication department of the Fellowship brought out at the beginning of this academic year a fresh and revised edition of the booklet 'The Prayer Fellowship.' This little devotional handbook has been made more useful by including in it a larger number of prayers and a selection of readings on the life of devotion. The booklet has been gladly received not only here but also in other centres. During the year, the Fellowship continued the publication of the leaflet 'Thought for the Week' which is a selection of inspired thoughts on different subjects published and distributed every week. The S. C. F. is grateful to the College for helping in the work of the department by a grant.

The Student Missionary Union is a department of the Student Christian Fellowship. The purpose of the Union is to bring together those members of the Fellowship who are attracted to a vocation of Missionary work. The members met every week for prayer and discussion, thus preparing themselves for their future life work. One of their activities was to visit educational centres, parishes and villages and present the Christian message. This year the Union sent teams to Trichur, Perumpavoor, Keezhillam, and a parish at Akaparambu.

The usefulness of the S. C. F. library was enhanced this year by the addition of a few more books.

The Rev. H. F. J. Daniel, General Secretary of the S. C. M. of India, paid a visit to our Union in October. We were very happy to welcome him to our midst.

Early in the year, the S. C. F. conducted a Variety Entertainment in aid of the work of the S. C. F.

The Fellowship has received generous help from students and members of the Staff in all its activities. We wish to express our grateful thanks to them and to our 'senior friends' in the locality who have been gladly helping us in the work of the Fellowship in different ways.

We fervently hope that our humble efforts would be blessed by God for His Kingdom.

4. HISTORY AND ECONOMICS ASSOCIATION

President : Sri. V. M. ITTYERAH.
Secretary : Sri. P. A. ZACHARIAH.

The Inaugural meeting of the Association was held on Tuesday, August 17, 1954, in the Varki Memorial Hall with Sri. V. M. Ittyerah in the Chair. The Inaugural Address was given by Sri. P. J. Sebastian, M. A., of the Sacred Heart College, Thevara.

The first ordinary meeting was conducted on 19th October, when Sry. A. Suseela (Class IV) read a paper on 'Planning and Freedom. Are they compatible?'

The Second Meeting was held on 15th November when Sri. V. Chandapilla Kuriakose (Class IV) moved the proposition "Private property is detrimental to human welfare." Sri. K. M. Pathrose (Class IV) led the opposition. Sri. Abraham Varghese and Sri. P. P. Skariah spoke for and against the proposition. The proposition when put to vote was lost.

The third meeting was held on 25th January, 1955 when Sri. Alikunju (Class III) read a paper on "Socialism." Two members spoke on the occasion.

5. THE MATHEMATICS ASSOCIATION

President : Sri. S. RAMAKRISHNAN.
Secretary : Sri. M. O. OOMMEN.

The Inaugural address was given by Miss Thankamma Matthew, M. A., of the Maharaja's College, Ernakulam. She spoke on "Probability."

Two ordinary meetings were conducted in the course of the year. Sri. M. C. Chacko read a paper on "Theory of numbers" at the first meeting and Sri. M. O. Paulose read a paper on "Descriptive Astronomy" at the second.

The members went on an excursion to Cochin Harbour and were enabled to see and study the actual working methods of some of the modern astronomical instruments.

The activities of the Association came to a close this year with the Valedictory meeting at which Sri. V. R. Srinivasa Raghavan, Professor of Mathematics, Sree Sankara College, Kalady, addressed the members.

6 THE SCIENCE ASSOCIATIONS

An innovation was made this year, in the organisation of the Science Association. It was divided into four sections.

i. *The Botany Association*
President : Sri. T. C. Joseph.
Secretary : Sri. K. N. Gopalakrishna Menon.

ii. *The Chemistry Association*
President : Sri. T. R. Anantharaman.
Secretary : Sri. K. Gopalan Nair.

iii. *The Physics Association*
President : Sri. T. B. Thomas.
Secretary : Sri. T. G. Krishnan Nair.

iv. *The Intermediate Science Association*
President : Sri. K. G. Matthai.
Secretary : Sri. S. Ramanathan.

The joint inaugural meeting of these associations was held on the 5th of August 1954. Sri. Nallaperumal of the F. A. C. T., Alwaye, presided at the meeting and Sri. M. S. Sastri (also of the F. A. C. T.) delivered the inaugural address.

The four associations had a useful period of activity during the year.

7. THE PHILOSOPHY ASSOCIATION

President: Sri K. Jacob.

Secretary: Sri P. D. Mammen.

The Association held eight meetings this year. Problems like Transmigration, Modern Psychical Research, Freedom of the Will, etc., were discussed.

Members went on an excursion to Peringalkuthu.

8. THE ATHLETIC ASSOCIATION

As usual, the Association was very active this year. We had a large number of friendly matches with outside teams. The cricket-team had a successful tour to Coimbatore during the Onam Holidays and played against Govt. Agricultural College, Govt Engineering College, The P. S. G. Arts College, The P. S. G. Engineering College and the Municipal High School.

In the Inter-Class Athletic Meet held on Saturday, 21st August, the Senior B.A./B. Sc. classes secured the Championship and the Junior B. A./B. Sc. Classes were the runners-up. Though the Presidents and Captains of the various clubs did their very best to give coaching to the teams, we did not gain any convincing victory in any of the Inter-collegiate Tournaments. In Basket-ball we came up to the zone final and in all other games we lost in the second round. This is the second year in the history of the College when we did not win any of the University Trophies.

We were more successful in other tournaments. In the Cochin-Games held on 21st and 22nd January, we were the first among all the Colleges that competed and it was our privilege to break the record in Discus Throw created by an old student of ours last year. For the Kerala sports held at British Cochin, on the Republic Day, only three of our athletes could compete but they secured Eleven Cups and came second by securing 43 points, the Navy team securing the first place by winning 45 points.

The College Annual sports were held on the 15th of January. The Holland Hostel won the Group Championship for the second year in succession. Sri Philipose Panikker of the Holland Hostel and Sri. B. Vidyasagara Menon of the Senior Day Scholars' Association were bracketed for the Individual Championship from among men. In the women's competitions, the Women's hostel won the trophy. Kumari Thankamma Oommen and Kumari Saramma Matthew (both of the Women's Hostel) share the Women's Championship.

In the Inter-hostel Tournaments Senior Day Scholars won the trophies for Cricket, Hockey, Badminton, and Basket-ball; Holland Hostel for Tennis and the Junior hostels for Volley-ball.

The following were the office-bearers of the various Clubs:

	President.	*Captain.*
Cricket	Sri. T. B. Ninan	Sri Jacob Philipose
Football	" Abraham Varghese	" P. V. Varghese
Hockey	" George Zachariah	" Varghese Matthew
Volley ball	" V. M. Ittyerah	" V. J. Oommen
Basket ball	" T. B. Thomas	" P. C. Matthew
Badminton	" K. P. Matthew	" K. M. Paulose
Tennis	" A. K. Baby	" Sunny Varghese
Sports	" C. P. Andrews	" Jacob Peter.

COLLEGE NOTES

THE ANNUAL PRIZE DISTRIBUTION DAY

The Annual Prize Distribution Function was held on Saturday, 27th February, 1954, presided over by Sri T. C. Sankara Menon, M. A., (Cantab.), Principal, Maharaja's College, Ernakulam, with Mrs. Fatima Rahiman, B. A., B. L., Advocate, Ernakulam, as the Speaker.

UNIVERSITY EXAMINATION RESULTS OF MARCH-APRIL 1954

B. A./B. Sc. Degree Examinations.

B. A. Degree Examination.

	Number presented	I	Number passed II	III	Total	Percentage	Percentage last year
Whole Exam.	71		..	..	37	52·1	55·2
English	77	..	..	41	41	53·3	52·8
Malayalam	67	..	3	57	60	90	85·7
Hindi	13	..	1	11	12	92·3	87·5
Syriac	1	..	..	1	1	100	100
Philosophy	8	..	2	5	7	87·5	100
Economics	69	..	1	51	52	75·3	93·1

B. Sc. Degree Examination.

	Number presented	I	II	III	Total	Percentage	Percentage last year
Whole Exam.	35	..	..	..	24	68·6	51·1
English	44	..	..	32	32	73	57·4
Malayalam	35	1	4	25	30	86	90·5
Hindi	6	..	..	5	5	83·3	100
Mathematics	7	1	1	5	7	100	42·8
Physics with Math.	24	5	11	8	24	100	100
Physics with Chem.	7	1	4	2	7	100	100

Intermediate Examination:

	March 1954.	*March 1953.*
Number presented	215	201
Number of complete pass	117	91
Percentage of Pass	54·4	45·2
Number of First Class Pass	51	34

STAFF

The following members of the Staff left the service of the College at the end of last year and during this year:

Mrs. R. G. Thomas	—	Lecturer in English
Sry. Elizath George	—	Tutor in English
" C. L. Saraswathy Amma	—	Do.
Sri A. C. John	—	Do.
Sry. Annie Zachariah	—	Lecturer in Mathematics
Sri S. Venkataraman	—	Do.
Sry. T. P. Saramma		Demonstrator in Physics

Sri C. H. Ramachandran Nair	—	Lecturer in Chemistry
Sry. A. I. Ealiamma	—	Do.
„ P. Kanakom	—	Do.
„ Lizamma Cheriyan	—	Demonstrator in Biology
The Rev. John Beall	—	Bursar and Lecturer in Economics
Sri P. M. Thomas	—	Tutor in Economics.
Sri K. Sankara Pillai	—	Lecturer in Biology

Sri P. M. Matthai, Lecturer in Physics, is doing research work for his Ph. D. Degree in the University of Toronto and is likely to complete his work by August 1955.

Sri V. K. Alexandr, Lecturer in Philosophy, has been studying Clinical Psychology in the University of California. He is now continuing his studies at the Princeton University.

The following new appointments were made during this academic year :—

Sry. M. P. Radhamani	—	Lecturer in English
Brother Joseph Earle Stewart	—	Tutor in English
Sry. Saramma Luke	—	Do.
„ Aley K. John	—	Do
Sri K. A. Ignatius	—	Do.
„ K. P. Matthew	—	Lecturer in Mathematics
Sry. Elizabeth John	—	Do
Sri Johnson K. Samuel	—	Demonstrator in Physics
„ Kochukesavan Nair	—	Do
„ K. G. Matthai	—	Lecturer in Chemistry
Sry. P. Kanakom	—	Do (Left in August)
Sri Thomas Thomas	—	Do
„ P. Ravindranathan	—	Do
Sry. Grace Matthew	—	Demonstrator in Biology
Sri P. P. Skariah	—	Lecturer in Economics
„ Thomas Varkki	—	Tutor in Economics
„ K. V. Vijayaprasadan Pillai	—	Lecturer in Biology.

RELIGIOUS AND MORAL INSTRUCTION

The Scheme of Religious and Moral Instruction continued to be the same as in the previous years.

A special course of religious education leading to the Diploma of the Christian Educational Council of South India is being offered, and there are eight students undergoing the course. Mr. M. Thommen, Secretary of the Fellowship House, has kindly agreed to be the honorary tutor.

THE ORDINATION OF DR. K. C JOSEPH

Dr K. C. Joseph was ordained priest by the Most Rev. Augen Mar Thimotheos at the College Chapel on Friday, 6th August 1954, on the Feast of Transfiguration.

FILM SHOWS

The U. S. I. S., Trivandrum have very kindly lent us one of their projectors for use in this College. We were thus enabled to arrange regular shows of documentary films in the College during the second and third terms. We record our grateful thanks to the U. S. I. S. for this kindness. We are also very grateful to them and to the British Council and the Burmah Shell Company for kindly lending us their fine films from time to time. These films provided instruction and entertainment and were much appreciated by the College Community.

NEW BUILDINGS

The new building consisting of three fairly big lecture rooms was completed by the beginning of this academic year.

Another small building consisting of two rooms was built early this year for the use of the Day Scholars.

A block of a semi-permanent nature consisting of four large rooms and a single seated room was built near the Tagore Hostel. It accommodates 17 students and forms part of the Tagore Hostel. Four rooms were added to the Women's Hostel building also at the beginning of this year.

Grants

We received Rs. 1888-5-0 as Maintenance Grant for the hostels for the year 1951—1952 and the second instalment of the grant of half the cost of the new Biology Building. We express our deep gratitude to the University for this help.

Sri C. H. Ramachandran Nair	—	Lecturer in Chemistry
Sry. A. I. Ealiamma	—	Do.
„ P. Kanakom	—	Do.
„ Lizamma Cheriyan	—	Demonstrator in Biology
The Rev. John Beall	—	Bursar and Lecturer in Economics
Sri P. M. Thomas	—	Tutor in Economics.
Sri K. Sankara Pillai	—	Lecturer in Biology

Sri P. M. Matthai, Lecturer in Physics, is doing research work for his Ph. D. Degree in the University of Toronto and is likely to complete his work by August 1955.

Sri V. K. Alexandr, Lecturer in Philosophy, has been studying Clinical Psychology in the University of California. He is now continuing his studies at the Princeton University.

The following new appointments were made during this academic year :—

Sry. M. P. Radhamani	—	Lecturer in English
Brother Joseph Earle Stewart	—	Tutor in English
Sry. Saramma Luke	—	Do.
„ Aley K. John	—	Do
Sri K. A. Ignatius	—	Do.
„ K. P. Matthew	—	Lecturer in Mathematics
Sry. Elizabeth John	—	Do
Sri Johnson K. Samuel	—	Demonstrator in Physics
„ Kochukesavan Nair	—	Do
„ K. G. Matthai	—	Lecturer in Chemistry
Sry. P. Kanakom	—	Do (Left in August)
Sri Thomas Thomas	—	Do
„ P. Ravindranathan	—	Do
Sry. Grace Matthew	—	Demonstrator in Biology
Sri P. P. Skariah	—	Lecturer in Economics
„ Thomas Varkki	—	Tutor in Economics
„ K. V. Vijayaprasadan Pillai	—	Lecturer in Biology.

RELIGIOUS AND MORAL INSTRUCTION

The Scheme of Religious and Moral Instruction continued to be the same as in the previous years.

A special course of religious education leading to the Diploma of the Christian Educational Council of South India is being offered, and there are eight students undergoing the course. Mr. M. Thommen, Secretary of the Fellowship House, has kindly agreed to be the honorary tutor.

THE ORDINATION OF DR. K. C JOSEPH

Dr K. C. Joseph was ordained priest by the Most Rev. Augen Mar Thimotheos at the College Chapel on Friday, 6th August 19:4, on the Feast of Transfiguration.

FILM SHOWS

The U. S. I S. Trivandrum have very kindly lent us one of their projectors for use in this College. We were thus enabled to arrange regular shows of documentary films in the College during the second and third terms. We record our grateful thanks to the U. S. I. S. for this kindness. We are also very grateful to them and to the British Council and the Burmah Shell Company for kindly lending us their fine films from time to time. These films provided instruction and entertainment and were much appreciated by the College Community.

NEW BUILDINGS

The new building consisting of three fairly big lecture rooms was completed by the beginning of this academic year.

Another small building consisting of two rooms was built early this year for the use of the Day Scholars.

A block of a semi-permanent nature consisting of four large rooms and a single seated room was built near the Tagore Hostel. It accommodates 17 students and forms part of the Tagore Hostel. Four rooms were added to the Women's Hostel building also at the beginning of this year.

Grants

We received Rs. 1888-5-0 as Maintenance Grant for the hostels for the year 1951—1952 and the second instalment of the grant of half the cost of the new Biology Building. We express our deep gratitude to the University for this help.

शादी के बाद

— विश्वनाथ —

"तुम ने सुना !"

"क्या ?"

"बाबू जी के बेटे की शादी नीली के साथ हुई।"

"कौन बाबूजी ?"

"राम-भवन के।"

रहीम खां चौंका। रामशरण उस गांव के सब से बड़े प्रतिष्ठित सज्जन थे। वे गरीबों की सहायता करते थे। बीसों रुपये का लेन-देन करते थे। गांव के सभी आदमी उन के ऋणी थे। रहीम खां भी दो सौ रुपये का कर्जदार था।

कई साल पहले की बात है। एक साल उस गांव में अकाल हुआ। फसलें बिगड़ रही थीं। बादलों का नामोनिशान न रहा। पानी न मिलने के कारण खेती के पौधे असमय में ही मुरझा रहे थे। लोग दाने-दाने केलिए तरस रहे थे।

किसानों की इस दुर्दशा को देख कर बाबूजी का दिल पिघल गया। उन्होंने इतना दान किया कि सारे गांव में निर्धन न रह गया। उन के मन की इच्छा पूर्ण हुई।

रहीम खां शहर जा रहा था। रास्ते में अहमद से उसकी मुलाकात हुई। अहमद गांव जानेवाला था। वह रहीम का काका था। उसे बाबूजी के बेटे की शादी की जानकारी थी।

अहमद बोला—"रहीम, इस में आश्चर्य की गुंजाइश नहीं। आजकल हिन्दू भी मुसलमान को ब्याहने लगे। ऊपरी दृष्टि से देखा जाय तो बाबू जी के बेटे रामचन्द्र की शादी मामूली बात नहीं। नीली, चमार की लड़की है। लेकिन वह सुन्दरी है। बाबूजी तो ठहरे कट्टर ब्राह्मण। पहली दृष्टि में ही नीली से रामचन्द्र की आँखें लग गयीं। पिताजी की तरह रामचन्द्र भी उदार था। लेकिन उसका धार्मिक व्यवहार जरा मुलायम था। उसने नीली से शादी की— पिता जी की इच्छा के खिलाफ। क्या वह अपराधी है? पिता जी की नजर में तो वह कसूरवार है। दुनियां की नजर में वह माफी के लायक है। मैं उसकी तारीफ करता हूँ। उस ने एक नया सबक सिखा कर यह सिद्ध किया है कि हमें जाति के नाम पर लड़ाई नहीं करनी चाहिए।"

रहीम—"शाबाश! तुम ने कुटिया को महल बना दिया। हाँ, तुम्हारे विचार अवश्य सराहनीय हैं। लेकिन समाज उन्हें माफी नहीं देगा। एक और बात: बाबूजी ने क्या कहा?"

अहमद— जब बाबूजी ने यह देखा कि रामचन्द्र का विवाह होनेवाला है तब वे जामे से बाहर हो गये। उन्होंने पुत्र से कहा— "बेटा, तेरे दिमाग पर फितूर चढ़ा है। शादी के वक्त जवानों को आँखें खोल कर चलना चाहिए। क्या नीली तेरी बहु बनने के लिए काबिल है? नहीं, कभी नहीं। वह तो मेरे चमार की लड़की है। और तू ब्राह्मण का लड़का। दोनों में कितना अंतर है? जरा सोच कर काम कर। नहीं तो तुझे पछताना पड़ेगा।"

तब रामचन्द्र ने कहा –"पिताजी, मैं बिना सोचे कोई काम न करता। नीली के सौंदर्य पर मैं मुग्ध हूँ। और उस से शादी भी करना है। आप की दिली ख्वाहिश के खिलाफ कुछ कर नहीं सकता। लेकिन मैं लाचार हूँ। मेरी सम्पत्ति उसकी गरीबी को दूर करेगी। यह तो सच है कि वह नीच जाति की लड़की है। लेकिन जनेऊ गले में डाल कर दुनियां में कब कौन आया है? अगर जरूरत हो तो जनेऊ डाल देना। आप इजाजत दीजिए। मैं उस से शादी करूँगा। मैं विश्वास करता हूँ कि आप मुझ से सहमत होंगे।"

बाबूजी लाजवाब हो गये। आखिर उन्होंने हंस कर कहा –"तू सपूत है। लेकिन बुरों की सोहबत में पड़ कर तू आसमान के तारे तोड़ने निकला है। मैं कहता हूँ कि तुझे आज या कल पछताना पड़ेगा। समाज क्या कहेगा? दुनियां को हम क्या जवाब देंगे? बेटा, क्या तू नीली से विवाह नहीं कर सकता? मेरी बातें सुन। मैं नन्दलाल की बेटी के साथ तेरी शादी करा दूंगा। वह नीली से भी अच्छी है। सुन्दरी है। क्या तू मेरा रास्ता अख्तियार करने केलिए तैयार है?"

"रहीम, अगर रामचन्द्र की जगह पर तुम हो तो क्या जवाब दोगे?"

रहीम:—"मैं पिताजी का अनुसरण करूँगा।"

अहमद:—तब तुम भी सपूत हो। लेकिन रामचन्द्र अपने पिताजी की बातों पर नहीं आया। उन की इच्छा के विरुद्ध उस ने नीली के साथ ब्याह किया। अब लोग उस की खिल्ली उड़ाते हैं।"

रहीम—"देर हो रही है। मुझे शहर जाना है। मैं जाता हूँ। धन्य वाद।"

* * *

दो दिन के बाद रामशरण के कमरे में बैठे हुए नीली और रामचन्द्र चाय पी रहे थे।

"प्रिये, तू यहां कितने दिन और रहेगी?" रामचन्द्र ने नीली से पूछा।

"मैं क्या बताऊँ?"

"मैं मदुरा जाना चाहता हूँ। वहां मेरे चाचा जी रहते हैं। वे हमारी मदद करेंगे। यहां के लोग बुरे होते हैं। वे हमारे पैर जमने नहीं देते। वे ताना देकर हमें सताते हैं। हम इनका मुँह बन्द नहीं कर सकते। यहां से जाना ही उत्तम है।"

"नाथ, आप क्या कहते हैं? मैं आप के साथ मदुरा जा सकती हूँ। लेकिन इन लोगों से डर कर भागना नहीं चाहती। यदि हम यहां से जाएं तो ये हमें कायर कहेंगे। इसलिए मदुरा जाना मैं उचित नहीं समझती।"

"पिता जी तो हमारी सहायता करते हैं। लेकिन वे लाचार हैं। इन लोगों के खिलाफ वे कुछ कर नहीं सकते। असल में हम निरुपाय हैं। हमारी आवाज सुनने केलिए कोई नहीं। मैं ने चाचा जी को एक चिट्ठी भेजी है। वे ही हमारा एक मात्र आश्रय हैं।"

इसी बीच रामचन्द्र का मित्र गोपाल उस कमरे में दाखिल हुआ। गोपाल को आते देख कर नीली वहां से चली गयी।

गोपाल:—क्या मामला है?

रामचन्द्र:—मेरे घर का हाल क्या पूछना? ईश्वर की कृपा से हम सब खुश हैं। और तुम?

गोपाल:—मैं क्या कहूँ? गरीब का अस्तित्व ही क्या? मेरी खुशी तो तुम पर निर्भर है। लेकिन तुम ने नीली से शादी कर हिन्दुओं का

कलंक दूर किया है। मुझे यह मालूम है कि ब्राह्मण तुम से नाराज हैं। सभी आदमी एक समान नहीं होते। संसार में भले-बुरे सभी हुआ करते हैं। लोगों की व्यंग्य-वाणियां सुन कर तुम निराश मत होओ। जानते हो न, कि पांचों उंगलियां बराबर नहीं होतीं?

रामचन्द्र:—हाँ, तुम्हारा सवाल दुरुस्त है। दुनियां की आंखों में धूल डालकर मैं ने शादी थोड़े ही की है। फिर वह क्यों मुझे सताती है? क्या तुम कह सकते कि मैं ने गलती की है? नीली तो चमार की बेटी है। लेकिन वह भी औरत है। न तो वह ब्राह्मण है, न चंडाल। वह स्त्री है, इसलिए मैं ने उसे अपना लिया। इस में मेरा क्या दोष है? बुरा मनुष्य सारे संसार को बुरा समझता है। किसी ने सच कहा है कि आप भला तो जग भला।

गोपाल:– तुम दोषी थोड़े ही हो। लेकिन उदास मत होओ। अगर यहां के लोग तुम से नाराज हैं तो और कहीं जाओ। धीरे धीरे लोगों का विचार भी बदल जाएगा। यह सन्सार तो प्रगति शील है। हम यहां रह कर लोगों से वैर नहीं कर सकते।

रामचन्द्र:— हां, मैं ने यहां से जाने का निश्चय किया है।

* * *

अब नीली के साथ रामचन्द्र मदुरा में रहता है। उसको मदुरा गये दो साल हुए। रामशरण की सहायता करने केलिए अब कोई नहीं। उनका इकलौता बेटा अब परदेश में रहता है। वह अपने पिताजी की देखरेख नहीं करता। रामशरण तो बूढ़े हो गये हैं। उनका और कोई सहारा है? हां, ईश्वर तो उनकी देख-भाल करते हैं; हमेशा। उनकी मदद न मिली तो रामशरण की क्या दशा होगी? वे सूख कर कांटा हो जाएँगे। लेकिन परमात्मा की कृपा से वे संतुष्ट हैं। होटल से खाना खरीद कर खाते हैं।

संभवत यह प्रश्न उठाता है कि क्या आदमी अकेले दुनियां में रह सकता है। अगर आदमी अकेला मर सकता है तो वह क्यों न जी सकता? जरूर रामशरण तो बूढ़ा है। उन्हें औरों की सहायता की जरूरत है। उन के दो-चार नौकर हैं। वे स्वार्थी हैं। लेकिन वे अपने मालिक की आज्ञा का पालन करने केलिए तैयार हैं। जरूरत के समय वे मालिक से फायदा भी उठाते हैं।

* * *

गोपाल सोचने लगा –"रामचन्द्र क्यों मदुरा गया? देश में रह कर वह लोगों की सेवा नहीं कर सकता? हां, वह लोगों से डर कर भाग गया है। दुनियां में रामचन्द्र जैसे निकम्मों को जगह नहीं। उस के मदुरा जाने से क्या लाभ हुआ? कुछ नहीं। अब वह दुनियां की दृष्टि में अपराधी है।

समाज में मिश्र-विवाह का कोई स्थान है। लोगों का विचार है कि हिन्दू और मुसलमान को मिलन केलिए मिश्र-विवाह की आवश्यकता है। क्या शादी से वैर दूर कर सकते हैं? हरगिज नहीं। जब मनुष्य अच्छा हो जाता है तब दुनियां उसे सुन्दर दिखायी पड़ती है। आप बुरा तो जग बुरा। इस में शक की गुंजाइश नहीं।"

* * *

रामचन्द्र की पत्नी मर गयी। अब वह अपने पिता के साथ रहता है। वह दूसरों की परवाह नहीं करता। आखिर उसका बदनाम भी दूर हुआ।

कहानी

इंटरव्यू

[एम० ए० फिलिप, थर्ड यू. सी.]

मैं नौकरी खोजते-खोजते नई दिल्ली के गलियों में घूमता-फिरता था। हिन्दुस्थान के कई प्रसिद्ध शहरों में जाकर उन के सभी कारखानों और दफ्तरों में एक नौकरी केलिए मैं ने भीख मांगी। पर बेकल व बेबस मुझे वहाँ लौटना पडा था। मैं तो एक गठीला नौजवान हूँ। मद्रिराशी के विश्वविद्यालय ने मुझे बी० एस सी डिग्री भी दी है। पर भी इस समस्त भारत में मुझे एक नौकरी देने वाला कोई नहीं था। पिता की अभी संपत्ति बेचकर, वह रुपये लेकर मैं नौकरी की खोज में निकला था। आखिर अब पास एक पाई भी न बच गयी। नौकरी नहीं। पैसा नहीं। जीवन कैसे बीत सकता?

इस तरह सभी आशाओं पर पानी फिर जानेवाला था कि संयोगवश मैं नई दिल्ली में राज से, जो मेरे कालिज का सहपाठी था, मिल सका। राज एक उदार मित्र था। एक रात मैं राज का मेहमान बन कर उस के साथ रहा। कुशल पूछने पर मैं ने उस से निर्लज्ज होकर वास्तव कहने का ही साहस किया। मेरी बातें सुनकर उसे मुझ पर दया आई। सबेरें मैं ने निकल जाने की बनावटी चेष्टा की। जी में यह विचार था कि कोई आसरे के बिना कहां जाऊँ और कैसे जाऊँ? मैं ने राज से कहा—"अब तो मैं जाता हूँ। आप को मैं क्यों सताऊँ!" "ऐसा मत कहो, दोस्त" राज बोला "क्या एक आदमी का अपने मित्र के साथ एकाध दिन रहना सताना है? तुम को एक नौकरी मिले बिना मैं तुमको न जाने दूँगा। जब तक नौकरी न मिलेगे तब तक मेरे ही साथ रहो। कोई चिंता न करो।" आखिर मैं राज की राय पर राजी ही हुआ।

नौ बजने पर राज मुझे घर में रखकर दफ्तर चला गया। मैं अकेले वहां बैठकर भूतकाल की यादगारी में डूब गया। मैं अपनी प्रेमिका साल्दू की याद करने लगा। साल्दू अपने प्राण से बढकर मुझे प्यार करती थी। गत एक साल हमारी मुलाकात न हुई थी। साल्दू और मेरी पहली मुलाकात पांच वर्ष पहले हुई, जब वह बारह बरस की, दोलायमान तितली की भांति जोशीली लडकी थी। हम दोनों अपने-अपने मुल्की स्कूलों में पढकर मट्रिकुलेशन पास करके मद्रिराशी के कालिज में भर्ती हुआ। इसी मुलाकात केलिए मानो देवताओं की कार्रवाई हों। पहले के दो साल में हमारे बीच केवल मित्रता ही थी। जब हम बी० एस सी दर्जे में हुए तब हमारी मित्रता बढते बढते मुहब्बत में आ पहुँची। उस बीते हुए समय का एक-एक पल हम दोनों को नव जीवन देने वाला था। उस समय की हमारी खुशी और आनन्द का वर्णन एक चतुर निहायत तूलिका ही कर सकता है।

अच्छे समय का समाप्त होना तो असंभव की बात नहीं। हमारे उन जोशीले और आनन्द दायिनी निमिषों का भी तात्कालिक अवसान आया। हम दोनों बिरुद-परीक्षा में पास हुए। अब साल्दू और भी उन्नत बिरुद केलिए बंबई के एक कालिज में पढ रही है। गत साल में वह मुझे लगातार पत्र भेजती थी। मैं ने भी चिट्ठी

भेजी। पर इन चिट्ठियों में मैं ने अपनी दुर्दशा के बारे में कोई बात न लिखी थी। इस तरह साल्दू यह बात नहीं जानती है कि मेरे पिता का सभी धन नष्ट हुआ और मैं एक गरीब जवान बनकर अब नौकरी खोजता हूँ। मैं ने उसे लिखा कि मैं विश्राम केलिए इस साल घर बैठ रहा हूँ। अगर वह मेरी यह हालत जानती तो जरूर मेरी सहायता करती। पर मैं यह बात कैसे लिख भेजूँ। अगर भेजना चाहता हूँ तो अब कैसे भेजूँ क्यों कि अब छुट्टि के समय होने पर साल्दू अपने मां-बाप के साथ और कहीं रहती होगी। इस तरह पूर्वस्मृति के लहरों के साथ मिलकर खेलते खेलते थोडा समय बीत गया।

दूसरे दिन बडे सबेरे राज यह कहकर बाहर निकल चला कि मैं अभी लौट आऊँगा। राज के जाने पर मैं चिंतित रहा। मैं भूतकाल की खुशी में डूबता रहता था। कुछ देर बाद वर्तमान की निशित वेदना मे कराहता था। फिर भविष्य के अनिश्चित कटुता मैं झेलता रहा। घंटी नौ बजी। राज जल्दी संतोष भरे भाव से कमरे में आ खडा हुआ। "जल्दी तैयार हो जाओ" उसने कहा "एक पल भी नष्ट न करो। अभी दस बजने पर तुम को इंटरव्यू के लिए एक फाक्टरी के मैनेजर के आगे पहुँचना चाहिए। यह लो, इंडिमेशन कार्ड और एक सिफारिश-पत्र। जरूर नैकरी मिलेगी। इतनी बातें राज एक ही सांस में कह चुका और दो पत्र मुझे दिया। फाक्टरी तक यहां से करीब छः मील है। राज ने कहा कि दो-तीन स्थान पर सिटी-सर्वीस बस का चेंच है। इसलिए उन पर भरोसा रखने से ठीक ससय पर फाक्टरी नहीं पहुँच सकते। इसलिए तुम मेरी मोटोर-बैक पर जाओ। मैं खुशी से फूले न समाया। मैं इतना संतृप्त हुआ कि राज को धन्यवाद देना भी फूल गया। फाक्टरी का रास्ता और पता ठीक तरह से राज से पूछ समझा और उसके उपदेशानुसार बैक चलाकर मैं फाक्री की ओर निकला।

दो-तीन मील जाने पर सडक तो बहुत कच्ची थी। एक जगह पर सडक बांकी थी। इस खमदारी के कारण मैं यह नहीं देख सका कि एक मोटर-गाडी शीघ्र गति से इसी ओर आ रही थी। गाडी का चालाक भी मेरी बैक न देख सका। फलस्वरूप गाडी और बैक दोनों आपस में टकराया गया। गाडी से एक रुदन मेरे कान में पडी। दोनों वाहनों की शीघ्र गति के कारण मोटोर बैक मेरे साथ दूर फेंकी गयी। थोडी देर केलिए मैं कोई न जान सका।

जब होश आया तो मैं ने अपने को एक विशाल और अच्छे ढंग के कमरे के सेज पर देखा मेरे शरीर भर पट्टी से बँधा था। समय रात था। बिजली की रोशनी उस कमरे में फैल रहा था। एक डाक्टर और एक और जेंटलमान जिस खाट पर मैं लेटता था इसके पास के कुरसियों पर बैठे थे। "अब मैं तो जाऊँ, लालाजी?" डाक्टर ने उठ खडे होकर उस जेंटिलमान से पूछा। उसने मेरी ओर मुडकर कहा कि "लो भैया, एक हफ्ते में अच्छे हो जाओगे। डरो मत" "धन्यवाद डाक्कटर, कोई डर नहीं।" मैं ने जवाब दिया।

लालाजी तो दिल्ली के एक प्रतिष्ठित अफ्सर थे। अपने परिवार में आप और एक बेटी ही थी। बेटी तो बंबई कालिज में पढ रही थी। अब छुट्टी मिलने के कारण वह भी दिल्ली आयी थी। कल पिता के ओफीस जाने के बाद वह दिल्ली शहर की विशेष-वस्तुएँ देखने केलिए मोटोर-गाडी में चल रही थी। वही गाडी थी

जो सड़क के किनारे स्थान पर मेरी बैंक से जो मेरी गाड़ी पर दुर्घटना राज की थी, टकरायी थी। इस घटनाचक्र में पहला अकाल भोगने वाला मुझे उस लड़की और चालक उसी गाड़ी में उस के घर ले गये और जल्दी से लालाजी और डाक्टर को बुलवाये। वे मेरी टहल-टकोर करने लगे। और ठीक बारह घंटे के बाद मैं फिर होश में आया हूँ।

डाक्टर चल पड़ा। मेरे होश में आते देख कर लालाजी बहुत खुश हुए। अपनी बेटी के सभी मानसिक चित्रों को अच्छी तरह पढ़े हुए उदार और गंभीर लालाजी ने कहा—"बिटिया! साळू' जरा आओ! वह तो होश में आ गया" मैं यह सुनकर जरा चौंक उठा। जी धग-धगाने लगा। मैं क्या सुन रहा था? "साळू?" क्या मैं वास्तव में यह सुन रहा था या मेरे कान मुझे धोखा देते थे? नहीं। यह धोखा नहीं! क्योंकि मेरी आंख एक निहायत खूबसूरत रूप पर पड़ी। फिर का विचार यह था कि अगर मेरी आंख भी मुझे धोखा क्यों नहीं देती? पर यहां धोखे का नाम भी न रह गया। जो मेरे पास खड़ी हुई थी, वह स्वयं साळू ही थी। उस के चेहरे पर जो जो विकार खेल रहे थे, उनका बयान करने केलिए मैं काबिल नहीं। उस की आंख तो मेरे चेहरे पर निश्चलता से पड़ रही थी। दोनों विकार से मूक थे। एक गिरा भी मुँह से न निकली। मैं ने उठ बैठने की चेष्टा की। पर मैं क्षीणित था। उन विकार-निर्भर निमिषों का वर्णन कोई न कर सकता।

इस तरह एक लंबे साल के बाद साळू और मेरी इन्टरव्यू हुई। यह इन्टरव्यू तो केवल आंखों की ही नहीं पर जी की भी आनन्ददायिनी इन्टरव्यू थी। एक "गुल्कोत्तम इंटरव्यू।"

सच्चा प्रेम

R. Rajappan Unni
Class III B.Sc.

प्रेम करो, प्रेम करो,
सब से एक सी प्रेम करो।
अमीर चाहे, गरीब ही हो,
सब को एक सी प्यार करो।
सुन्दर वदन से अच्छा,
प्यार भरा इक दिल।
प्रेम करो, प्रेम करो,
सब से एक सी प्रेम करो।
प्रेम निर्भर दिल से अच्छा,
दुनिया में है कौन।
मुस्काते मधु अधरों पर
विष होता है ज्यादा मधु से।
प्रेम करो, प्रेम करो,
सब से एक सी प्रेम करो।
न जाने मतवाले यह,
चखने चूमने लिए उन्हें।
छबीला मुख, बर्बर केश,
ज्योतिभरी आँखें, मृदु कपोल,
मिटेंगे ये सब एक न एक दिन।
क्षणिक ही है यह माशूकी।
जिस के दिल में प्यार भरा है
उस में उपजता सच्चा प्रेम।
प्रेम करो, प्रेम करो,
सब से एक सी प्रेम करो।
सुन्दर चाहे, बदसूरत हो,
जिस के पास पवित्र हिए हो,
उसी को तुम प्यार करो।
बाह्य रूप पर मोहित हो तो
पछताओगे तुम पीछे।
हे पाठक गण! नमस्कार!
कहीं गलती हो तो क्षमा करो।

शुभ

भारत का कर्तव्य

K. E. Chandy
Class III Eco.

हम भारत वासियों को आजादी मिले सात साल बीत हुए हैं। गांधीजी जैसे बड़े बड़े नेताओं के परिश्रम से ही हम स्वतंत्र हुए। अंग्रेजों से लड़ने का एक मात्र हथियार अहिंसा था। उस हथियार से लड़ते लड़ते हम आज की अवस्था में पहुँच गए। आज भी हमारा मुख्य धर्म अहिंसा है। उस मार्ग से हम को आगे बढ़ना चाहिए।

लेकिन आज हमारे सामने कई समस्यायें होती हैं। ये समस्यायें बहुत क्रूद्ध नेत्रों से हमारी ओर देखती हैं। उस समय अपनी अपनी आंखें बंद करके मौन रहना बहुत कठिन ही कठिन है। उन समस्यायों को हलका बनाने के लिए हमारी सरकार बहुत कोशिश करती रहती है लेकिन कभी कभी हमारी सरकार अंतर देशीय बात पर ज्यादा ध्यान देती है। हे! सरकार! पहले भारत के अन्दर की समस्यावों की ओर अपनी आंखें जाडोगी न? इसके बाद अंतरदेशीय बात पर ध्यान देना।

गरीबों की समस्या भारत को वेदना देती रहती है। राज्य के कोने कोने में गरीबों की आवाज उठती रहती है। बिना खाये पीये कितने लोग मृत्यु के आघात से गिरते हैं। रहने केलिए वासस्थान न होने के कारण कितने लोग फिरते जाते हैं। उनकी रक्षा करना हमारा कर्तव्य है। भाइयो, बहिनो! आंखें खोलने का समय हुआ है। गरीबों का उद्धार करो। दलित और पीड़ित लोगों की रक्षा करो। वे भी मनुष्य होते हैं।

बेकारी भारत की एक सुप्रधान समस्या होती है। कितने लोग कोई काम न मिले जहाँ वहां घूमते फिरते हैं। निराशा से वे जीवन बिताते हैं। ऐसे गरीब लोगों की अवस्था बहुत दुख मय है। उनको देखने पर कभी कभी इस प्रकार मालूम होता है कि मानों खुदा भी अपनी आंखें बंद करके रहता है। हमारी सरकार तो उनको उद्धार करने केलिए बहुत कोशिश करती रहती है। सरकार के हाथों को मजबूत करना हमारा कर्तव्य है।

किसानों की बात तो बहुत खेद जनक होती है। खेती करने केलिए अच्छी तरह प्रोत्साहन देना अनिवार्य है। लेकिन उनके अधीन में भूमि नहीं। उनको भूमि देनी चाहिए जिससे हमारी खेतीबारी तरक्की पर पहुँच जाय। इस केलिए कई आंदोलन हो रही है। यह तो साम्यवाद नहीं। हे धनी लोगो! गरीबों के प्रति कुछ दया करो। तुम दया करके दूसरों की मदद करो।

हमारे समाज में उच्च-नीच भाव बहुत अधिक है। कुछ लोग समाज में ऊँची पदवी पर और ज्यादा लोग हीन अवस्था में। उन हीन लोगों को उन्नति पर लाना चाहिए। उच्च-नीच भाव दूर करो। यह तो भारत केलिए अनुयोज्य नहीं।

विद्या में हम दूसरे राष्ट्रों के पीछे होते हैं गरीब लोगों के बच्चों को मुफ्त में सिखाना सरकार का कर्तव्य है। इस प्रकार हमारा राज्य विद्या में अग्रगण्य हो जाय। सभ्यता हमारे लिए आवश्यक है। सभ्य बन कर भारत के अभिमान को कायम करना हमारा कर्तव्य है।

मजदूर लोग अपने अधिकारों केलिए गरजने का समय है। उनके बीच में बहुत असंतस्य हैं। मजदूर लोगों को आराम से रहने की इन्तजाम करनी चाहिए। उनकी आवश्यकता के अनुसार वेतन देकर उनको भी शांत रखो। यह तो कोई साम्यवाद नहीं। यह केवल सत्य बात होती है।

राजनैतिक क्षेत्र में कई विभाग होते हैं। कुछ लोगों का विचार तो ऐसा है कि गरीबों का उद्धार उनके बिना और किसी से न हो सकता। यह तो मूर्खता है। हमारे नेता लोग भारत को संपन्न बनाने केलिए जीवन बलिदान करते रहते हैं। इस प्रकार सरकार को मजबूत करके आगे बढ़ना कमनीय होती है।

भारत के लोग शांति प्रिय हैं। हम दूसरों से लड़ना नहीं चाहते। दूसरों के राज्य नहीं चाहते, उन पर अधिकार करना नहीं चाहते। सभी दुनियां में शांति का संदेश फैलाना ही हमारा कर्तव्य है। इस प्रकार शांति की किरणों से दुनियां चमक उठे। दूसरे राज्य भारत की ओर देखते रहते हैं। युद्ध के किनारे में लेटने वाली दुनियां को भारत का शांति-दूत देकर रक्षा करना भारत का कर्तव्य है। इसलिए पहले हमारे राज्य को एक उत्तम राष्ट्र बनना है। इसके बाद सारी दुनियां में शांति की स्थापना करना अच्छा है।

※ सभ्य कौन है? ※

M. A. Philip
Class III Physics

हम सोचते हैं कि सभ्यता की उन्नति दिन दुगुनी रात-चौगुनी होती रहती है। लेकिन वास्तव में यह विचार बिलकुल ठीक नहीं। उत्पत्ति से लेकर यह दुनियां सभ्यता की उच्चकोटि की ओर बढ़ती रहती है। यह संशय की बात नहीं है। पर अफसोस की बात यह है कि असंख्य सदियों के उपरांत, बीसवीं शताब्दी के इस पूर्वार्ध में असभ्यता अपनी पूरी शक्ति से मानवता को कुचलते हुए पशुता से नाचती रहती है। पूर्वजों की ख्याल यह थी की शिक्षा असभ्यता को दूर हटानेका एक सफल मार्ग है। उन्होंने एक सुन्दर भविष्य को स्वप्न में देखा। पर अब हम देख सकते हैं कि इन आशाओं की सत्ये-सी-सदी अंश मिट्टी में मिल चुका है। ईर्ष्या व स्पर्धा दिन-ब-दिन बढ़ती है। लोग स्वार्थता के पुजारी बन गये हैं। प्रेम और विनय, सत्य और सदाचार पंख फैला कर विदूरता में उड़ गये। इस पतित हाल के उत्तरदायियों में हम विद्यार्थी भी होते हैं।

हम तो शिक्षा पाने के लिए कालिज में शामिल होते हैं। शिक्षा पाते भी हैं, जरूर। इस का ध्येय तो क्या है? ध्येय!—ध्येय तो इतना ही है कि इम्तहान में पास होना और.......और क्या है? और भी है — पैसा मिलने केलिए एक नौकरी। बस। इतना ही काफी है। पर क्या नौकरी चाहते हो? एक की चाह है एंजिनीयर बनना। दूसरे का डाक्टर बनना। तीसरे का आई० सी० एस अफसर बनना। और एक का मंत्री बनना........राजा बनना और राणी

बनना.......! अब मैं पूछता हूँ — क्या कोई सभ्य बनना चाहता है? जवाब मिलेगा — नहीं नहीं। हम नहीं चाहते। सभ्य बनने से क्या फायदा है? आखिर सभ्यता क्या चीज है? आप कहते हैं कि हम सभ्य नहीं और हम सभ्य बनना भी नहीं चाहते हैं। हम पूछते हैं — क्या है हमारी असभ्यता? क्या हम सभ्य परिवार से नहीं आते? क्या हम महंगे कपड़े, रंगी लिनन और नायते रेशम नहीं पहनते क्या हमें अंग्रेजी नहीं मालूम? हमारी इस रीति-ढंग में असभ्यता कहाँ है?

इस पर मैं यह विनय करता हूँ कि आप जरा सोचियेगा कि आप के "सभ्य" हृदय के अन्दर "स्वार्थता" नामक एक राक्षस होता है या नहीं?

"स्वार्थता .... हो ....गा।" तब? स्वार्थता ने हृदय में मंदिर बनाया है और इस में वह भीमाकार स्वेच्छाचारी होकर आप पर राज करती है। केवल स्वार्थता ही नहीं — उसके सहकारी भी हैं — वैर, झगड़ा, ईर्षा—क्रोध, विरोध, फूट, विकर्म, डाह, टोना, लुच्चपन आदि भी। इन चोरों की उपस्थिति के कारण उस हृदय में प्रेम नामक साधु की वसीकत असंभव हो जाती है। अगर प्रेम उस में होता तो वह स्वार्थता और उसके सभी सहकारियों को हृदय से निकालता। लेकिन प्रेम को हृदय में घुसने का भी फुरसत नहीं पाती।

इस तरह स्वार्थता को हृदय में आप सभ्य नहीं माने जायेंगे। प्रेम के बिना स्वार्थता नहीं दूर होगी और स्वार्थता दूर किए बिना कोई सभ्य नहीं हो सकता है। "प्रेम"—वह तो एक मामूली चीज नहीं। "वह धीर है और कृपालु है, प्रेम डाह नहीं करता; प्रेम अपनी बड़ाई नहीं करता, और फूलता नहीं। वह गुमराह नहीं होता वह अपनी भलाई नहीं चाहता, झुंझलाता नहीं; बुरा नहीं मानता। कुकर्म से आनंदित नहीं होता, परंतु सत्य से आनंदित होता है। वह सब बातें सह लेता है, सब बातों की आशा रखता है, सब बातों में धीरज धरता है। प्रेम कभी टलता नहीं।" प्रेम इस पसारे का सर्वोत्तम जीवसंदायी है। और प्रेम के अभाव में यह ब्रह्मांड निश्चेतन है। प्रेम से ही वसुन्धरा अपनी औलादों का पालन पोषण करती है। प्रेम से तारागण गगन में चमक रही है और प्रेम से ही बादल पानी बरसाता है। प्रेम से बगीचा मुस्कुराता रहता है और प्रेम से ही मन्दहवा सुगन्धवाही होती है। कोकिल प्रेम से गानभरी पियूष पसारती है। प्रेम में ही ईश्वर बसता है, और "ईश्वर प्रेम ही है।" दुनियां के सभी सद्-भावों तो प्रेम का बिंदु-मात्र अंश है।

बस, इस प्रेम का जो मालिक है वही सभ्य है। इस प्रेम के बिना कोई सभ्य नहीं बन सकता है। और सभ्यता स्वप्न में भी नहीं देख सकते हैं। संत पौलुस कहता है "यदी मैं अपना संपूर्ण संपत्ति कंगालों को खिला दूँ, या अपनी देह जलाने केलिए दे दूँ, और मैं न रखूँ, तो मुझे भी कुछ लाभ नहीं।" जो दूसरों के मुस्कुराहट रूपी ज्योति में अपना सुख देख सकता है वह सभ्य है। जो औरों के आनन्दाश्रु अपने आत्मा को धन मानता है वह सभ्य है। जो हृदय में, आंखों में, वाणी में व कर्म में शुद्धतम प्रेम का प्रभाव दिखाकर दुनियां को अपने परिवार समझता है और जीवियों को भाई-बहन मानकर अपने शरीर को त्याग की सामग्री बनाकर आगे बढ़ता है वही सभ्य है।

चारलस डारविन के विकासवाद को मानकर मानव जीवन की ओर देखें तो समझ जाते हैं कि हम अनेक सदियों के विकास के कारण ही

पूर्णरूप से मानव बन गया है। इस काल में हम ने असंख्य अवस्थाएं पार किया है। इसलिए हर एक मनुष्य के अन्तस्थल में उन जानवरों की आदत के कुछ अंश अभी बाकि रह गये हैं। और इसलिए खगता, मृगता, पशुता, क्रूरता आदि अनगिनत "....ताएँ" हमारे हृदय में बच गयी हैं। विकास के कारण प्रेम, दया, सत्य, सहवेदना, सद्भावना, ईश्वरीयता आदि अनेक सद्गुण भी हमारे हृदय में होते हैं। हर एक मानव में इन सद्गुणों और दुर्गुणों के बीच में हमेशा लड़ाई होती ही रहती है। इसलिए हम उसे सभ्य कह सकते हैं जो अपनी बुद्धि और शिक्षा का उपयोग करके इस झगड़े में सद्गुणों की सहायता करता है और दुर्गुणों व कुवासनाओं से हमेशा लड़कर उन्हें पीछे हटाने की भरसक कोशिश करते रहते हैं। ऐसा करें तो हम वास्तविक अर्थ में सभ्यता की ओर बढ़ेंगे। परंतु दुर्भाग्य से कुछ लोग अपनी बुद्धि और शिक्षा को कुवासनाओं और दुष्टताओं को बढ़ाने केलिए उपयोग करते हैं और स्वयं सभ्य कहते हैं। इस अटोमिक युग में मानव अपने विज्ञान की शक्ति से सभी दुनियां का सर्वनाश थोड़े ही मिनट में कर चुकानेवाले यंत्र सामग्रियों का आविष्कार करते हैं। सद्भावना, सभ्य और सदाचार और प्रेम मिट्टि में मिला गया है। फिर भी बकता है कि "मैं सभ्य क्यों नहीं हूँ?" इसका जवाब यही है कि इसलिए कि आप प्रेम करना नहीं जानते हैं और जानने की कोशिश भी नहीं करते हैं।

लेकिन आशा की यही बात है कि दुनिय के सब कुछ लोग असभ्य नहीं हैं। जरूर सभ्य लोग होते हैं। पर ये अंगुली-मात्र हैं। इसलिए बहिनें और भाइओं, हम को सभ्य बनने की कोशिश करना और उन अंगुली परिमित सभ्य लोगों के संख्य बढ़ाना चाहिए भरसक कोशिश करना चाहिए। इसका पहला पाठ प्रेम है। अतएव हम प्रेम करना सीखें और सभ्य बनें। जो प्रेम करना जानते हैं वह जानते हैं कि सभ्यता क्या है। जो प्रेम कर सकते हैं, वे सभ्य बन सकते हैं। जो प्रेम करते हैं, वे सभ्य हैं।

MAGAZINE COMMITTEE

Mr. T. B. Ninan, M. A. *Principal*

" V. M. Ittyerah, M. A., B Litt (*Oxon*)

" K. Jacob, M. A.

Dr. K. C. Joseph, M A, Th. D. (*Toronto*)

Mr. A. Aravamuda Ayyangar, M A, *Editor, English Section.*

" P. Krishna Pillai, M. A., *Editor, Malayalam Section.*

" P. K. Narayana Menon, M. A., *Editor, Hindi Section.*

" V. L. Jose [Class IV]

" P. Chandrasekharan Kartha [Class II]

Miss A. Suseela [Class IV]

Mr. T. B. Thomas, M. sc. (*Dunelm*), A. Inst. P. *Manager.*

Printed at the C. M. S. Press, Kottayam, Edited by A. Aravamuda Ayyangar, M. A., and Published by C. T. Benjamin, M. A.